

vers al geniului său artistic. Dar, fie ca, din când în când, să se întoarcă la verva lui comică !".

Ce lecție teribilă dă acest ministru al celui mai puternic stat din lume ! Deasupra tuturor puterilor lumii, stă arta : Un biet clown, cu o mustață de câlți, un bețișor de trestie și o pereche de ghetete scâlciate e mai tare decât tunurile și flotele domnilor Hitler și Mussolini. Cât n'ar da Ducele să-l audă pe d. Churchill spunând : „Te rugăm să ne dai și nouă un locșor în Mediterană. Vrei Abisinia, n'am nimic împotriva, dar să ne lași și pe noi să trecem spre Indii !".

Nu știu dacă și ce va răspunde Charlot la apelul patetic al ministrului Britaniei. Dar dacă îl va juca pe Napoleon, însemnează, că a pătruns tragedia marelui corsican, hulit până la moarte de englezii d-lui Baldwin ! Ca să-l răzbune, i-am sugera lui Charlot o scenă finală : Napoleon-Charlot, cu un picior pe vârful unei piramide, sprijinit pe trestia încovoiată, muștră cu un gest plin de aroganță chapliniană, pe ministrul Angliei, înghițit în fața lui. Charlot îl va fi răzbunat pe Napoleon, iar d. Churchill, cu umorul său englezesc, va tolera această răzbunare postumă a prizonierului de la S-ta. Helena.

LUNI. — PROTESTUL LUI PARIS.

Răpirea e una din cele mai vechi și mai frumoase tradiții ale omenirii. În antichitate, răpirea frumoasei Elena, povestește mitologia, a provocat războiul troian. Nimeni nu ar putea să afirme, cu bună știință, că acesta a fost chiar motivul războiului. Dar e de netăgăduit, că legenda răpirii a fost izvorul nemuritoarelor epopee: Iliada și Odisea. Răpirea Sabinelor este, iarăși, o frescă plină de bărbăție, tolerată și de cei mai îndărătnici pacifiști.

Cine nu se gândește, cu nostalgie, la răpirile romantice din evul-mediu, la scările de frânghie sau de mătase, atâr-

nate de balcoane, pe cari Julieta coboară în brațele lui Romeo ? Poporul a rămas credincios acestei tradiții nevinovate, simulând răpirea în cadrul ceremoniei nuptiale.

Pe-atunci, a răpi nu era sinonim cu a fura. Deși par două fețe ale aceleiași monede, cum ziua și noaptea sunt doua manifestări ale aceluiaș element — timpul, răpirea și furtul isvorăsc din regiuni diferite ale sufletului omenesc. Când furi sau răpești îți însușești ceva, care nu-ți aparține. Răpirea, e determinată, însă, de voința Destinului de a uni două suflete, împotriva conveniențelor sociale.

De-o vreme gazetele înregistrează, în fiecare zi, câteva „răpiri”. Fete și femei sunt răpite pe stradă, în trenuri, din case, fără să se mai poate da de urma lor.

O fată frumoasă, plecată de-acasă pentru niște târgueli, nu s'a mai întors. O mamă și soție tânără dispăre din tren împreună cu fetița ei. Faptele acestea sunt mai îngrozitoare prin rezultatele lor, decât răpirile kidnaperilor americani, cari fură copiii milionarilor, ca să stoarcă o sumă de bani. Răpitorii noștri sunt proxeneți, cari vând fetele lupanarelor din Orient. Desigur, că autoritățile au și organizat un corp special pentru prinderea acestor proxeneți, mai odioși decât gangsterii. Deocamdată, în numele prestigiului unui cuvânt cu înțeles nobil, propunem reprezentanților presei să nu mai taxeze fapta criminală drept răpire. Se revoltă atâtea generații de la Paris, răpitorul frumoasei Elena.

MARȚI. — IN VILEGIATURĂ

Sala de așteptare clasa III-a pare o etuvă, în care stau îngrămădite toate zdrențele omeniești ale orașului. De la intrare, te isbește duhoarea acestui purgatoriu, cu miasme de infern, prin care trec sute de oameni spre raiul vacanței. Lângă zăplazul răpcingos din fața unui ghișeu, stă ghemuit un copil cu fața de bătrân. Pare un pitic de la bălciu. Obrajii îi sunt îmbujorați, privirea aspră, mâinile mici și crăpați. Poartă un costum de haine bărbătești, cu revere largi, cu buzunări tivite cu o dungă neagră. Ședa pe un sac imens, pe care l-a târât din oraș până la gară. Vârsta:

15 ani. E dintr'un sat din nordul Moldovei.

E de cinci ani în Capitală. L-a adus un unchi la Moși și l-a băgat „băiat” la un cârciumar dela bariera Moșilor. Cinci ani de muncă istovitoare, fără răgaz, fără sărbătoare, fără joacă sau mângâiere. Douăzeci și patru ore pe zi de alergătură pe scările ce duc în pivniță. În acești cinci ani, a învățat două lucruri: să bea și să nu doarmă.

Acuma pleacă, acasă, în sat, pentru o lună. Sacul e plin cu daruri pentru cei de-acasă. Jucării primitive cumpărate la

Moși, sticle, pahare și o întreagă duzină de opinci. La urmă mi-a mărturisit că a ciordit ceva și din casa jupânului. E confidențial : o cutie cu butoni de manșeta de toate culorile și de toate formele. Sunt butoni ruginiți, desperechiați, lepădați, probabil, de jupân. Dar Vasilică, așa-i zice mândrului pasager, le duce pe toate în sat, să uimească lumea cu minunățiile Capitalei. Cravata mototolită, cu nodul mare și bine legat, i-a dat-o chiar stăpânul.

Vasilică pleacă înțolit acasă, unde-și face vilegiatura. Viața lui

de copil, orgoliul lui de adolescent, înțelepciunea vieții de oraș vor răbufni numai în 30 de zile de vacanță.

Când a urcat în tren, deși era loc în vagoane, el s'a așezat într'un colț al platformei, pe sacul lui cu daruri. Sărutări, fluturări de batiste, strigăte de adio, nimic nu-l mișcă, nu-l interesează. O brazul lui de pitic rămâne împietrit. Doar în fundul sufletului, emoțiile se iezesc în jurul imaginilor de-acasă.

B. IOSIF

19 ANI IN LANȚURI

Profesorul egiptean Eddin, a fost ținut 19 ani în lanțuri, într'o pivniță de fratele său, care nu a vrut să împartă averea cu el. Acum abia, după moartea fratelui său, Salah Eddin, a fost găsit de rude și eliberat. Fotografia noastră a fost luată în momentul găsirii victimei.

o maioneză
delicioasă
obțineți
totdeauna
cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

M.S. REGINA MARIA LA CONCURSURILE ATLETICE DELA PREDEAL

1. Concursurile atletice care au avut loc Duminică la Predeal, au fost onorate de prezența M. S. Regina Maria. Majestatea Sa apăsă pentru prima oară în public după o boală pe care a trecut-o cu mult curaj. M. S. Regina Maria a fost viu aclamată de mulțimea care a venit să asiste la concursurile dela Predeal.

2. Acest instantaneu a fost luat în clipa sosirii în cursa de 100 metri plat, la concursurile atletice dela Predeal.

3. Atletii câștigători și conducătorul lor așteaptă premiile pe care le va împărți M. S. Regina Maria.

4 și 5. CAMPIONA UNGARIEI LA BUCUREȘTI

Hungaria, campiona Ungariei a jucat două match-uri la București, cu Ripensia și Venus. În primul match, Ripensia a învins pe Hungaria cu 2-0, iar în al doilea, Hungaria a învins pe Venus cu 4-1. Fotografiiile noastre înfățișează: Echipele Ripensia și Hungaria înainte de match și portarul Pavlovici (Ripensia), prinzând un shoot periculos.

(Foto Berman)

Sclavi ai stomacului! Liberați-vă de dureri!

Stomacul vă împiedică să faceți ce voțiți, — atunci când voțiți? Sunteți sclavi celui mai mic capriciu al digestiei?

Cea mai mare parte a micilor tulburări digestive ca: crampe la stomac, senzație acidă sau acreli sunt datorite unui exces de aciditate stomacală ce irită mucoasa delicată a stomacului. Nesocotirea acestor indispoziții poate duce cu timpul la dispepsie, gastrită și chiar la ulcer.

Liberați-vă de jugul impus de stomacul Dv. luând după fiecare masă, o mică doză de Magnesia Bisurata. În trei minute durerile digestive nu vor mai fi decât o simplă amintire rea căci Magnesia Bisurata, antiacidul bine cunoscut, are o acțiune imediată neutilizând excesul de aciditate și calmând pereții iritați ai stomacului. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogheriile cu prețul de Lei 75, — sau în format mare economic, cu Lei 110.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informații gratuite

ELIXIR DI CHINA

un produs

MARTINI

PURGATIV IDEAL

PURGEN[®] BAYER

LĂCUT-SIGUR
RAPID

Academia Superioară de Croitorie și Modă D. THEODORESCU

Unica instituție de înaltă cultură profesională de elită pentru dezvoltarea și perfecționarea meseriilor în România.

AUTORIZATĂ DE STAT

București I. Lipscani 18. Tel. 3.27.01

Se anunță începerea cursurilor pe ziua de 6 Septembrie la toate secțiunile: Croitorie de damă, bărbătească, uniforme, lingerie, modă, florărie etc. Inscrierile se primesc zilnic. Informațiuni și prospecte se dau gratuit la cerere.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

Togal

iti ia

DURERILE

acute și cronice de:

Reumatism * Gută

Sciatică * Nevralgii

Gripă * Dureri de șale

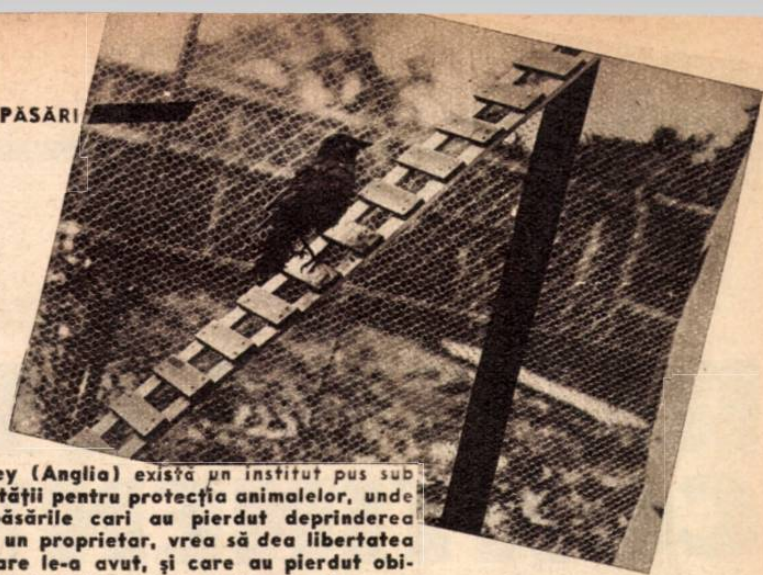
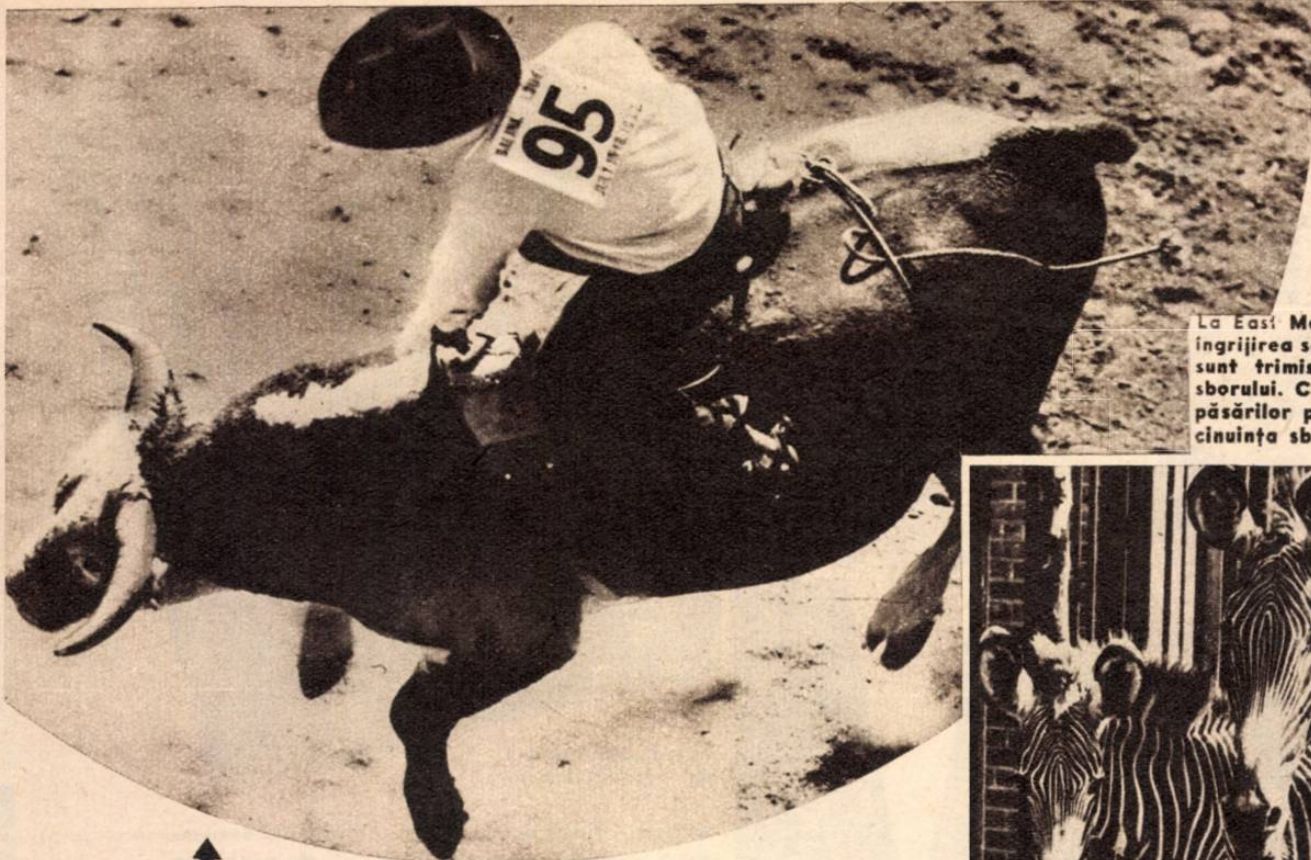
Răceli * Dureri de cap

Vindecă garantat!

La Farmacii și Drogheriile.
Produs elvețian. Lei 12.-, 52.-, 130.-

Citiți:

"MAGAZINUL"

La East Molesey (Anglia) există un institut pus sub îngrijirea societății pentru protecția animalelor, unde sunt trimise păsările care au pierdut deprinderea zborului. Când un proprietar, vrea să dea libertatea păsărilor pe care le-a avut, și care au pierdut obiceiul zborului, le trimite la această școală.

CALAREȚUL NEINFRICTAT

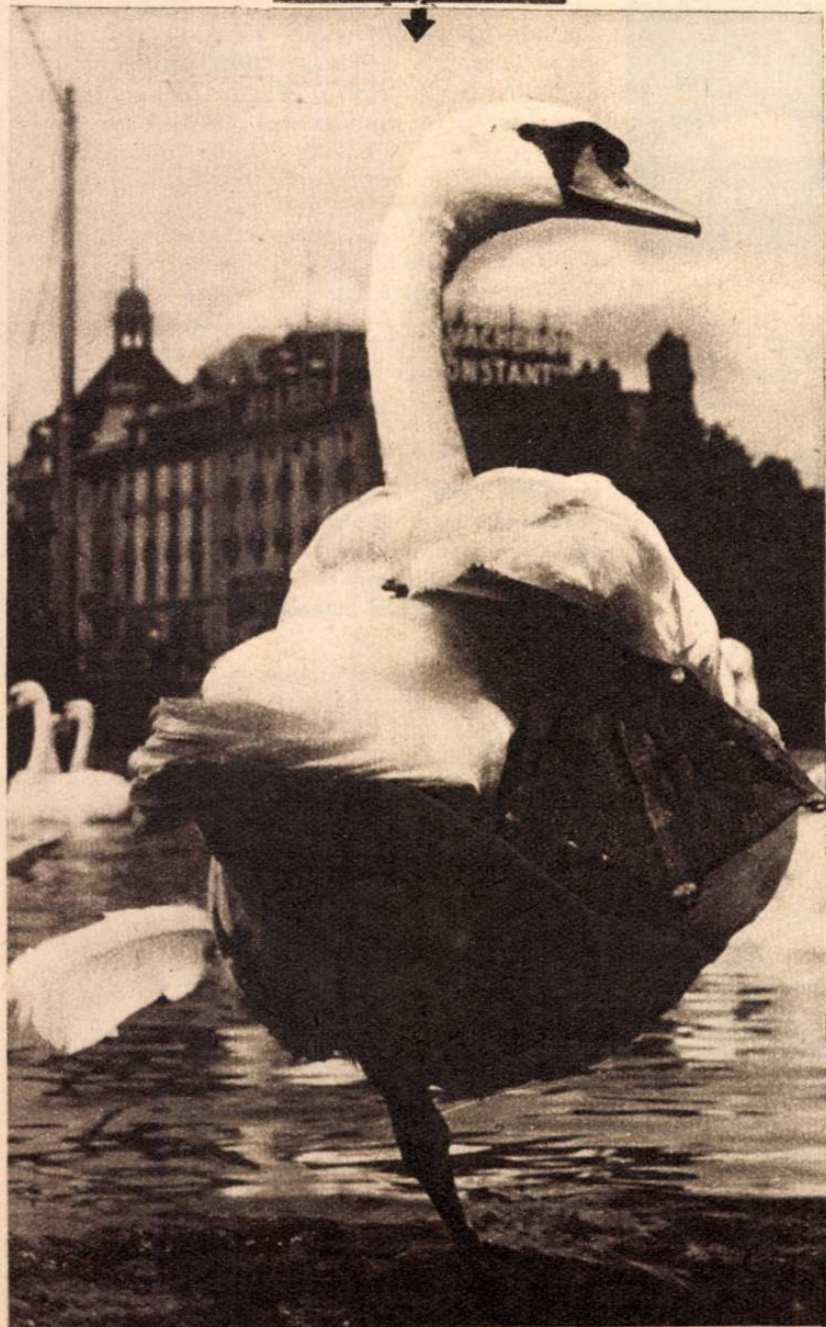
În California este o modă a spectacolelor de arenă unde cowboy celebri călăresc tauri înfuriați. Iată în fotografia noastră un asemenea călăreț, care reușește să se mențină sus, cu toate salturile disperate ale taurului.

LEBĂDA

O aristocratică atitudine a lebedei prinsă de reporterul fotograf al lui New-York Times, în bazinul grădinei publice.

"DEȚINUTELE GRĂDINEI ZOOLOGICE

Fotografia noastră înfățișează o familie de zebre la grădina zoologică din New-York. Corpul lor vărgat te face să te gândești — privind în ansamblul ei, — la grătile închisorilor.

MALARIA

e propagată de țânțari.

E o boală redutabilă, pe care medicina o combate din răputeri. Evitați cel puțin în căminul Dv. pericolul de a fi mușcați de țânțari, pulverizând prin odăi cu FLY-TOX, care-i distruge fulgerător asigurându-vă astfel în casa Dv. un adăpost de flagelul grozav al malariei!

FLY-TOX

AL CUI ESTE CONTINENTUL ARCTIC

DACĂ am avea un compas și am înfige unul din vârfurile sale în centrul Polului Nord, iar pe celălalt pe o distanță de 2600 kilometri, s'ar putea descrie — fără îndoială — o circumferență. Ei bine, această circumferență a și fost trasată de geografi, cu închipuirea, dându-i-se numele de *Cercul Polar Arctic*, pe când suprafața globului pământesc cuprinsă într'insul — ape, ghețuri și uscat — a fost botezată *Continental Arctic*.

După convingerea geografilor, Arcticul nu formează o regiune separată și de sine stătătoare ci, împreună cu alte imense întinderi de uscat presărate prin vecinătatea sa, e împărțit de obicei, în *Arcticul european*, *Arcticul asiatic* și *Arcticul american*.

În ținuturile lui mai apropiate de civilizație, Continentul Arctic a fost deschis oamenilor de vreme îndelungată; astăzi însă se țintește ceva mai mult: se depun străduințe spre a se putea deschide activității omenești nu numai teritoriile cât mai depărtate, ci însuși Polul Nord...

LUPTA PENTRU POLUL NORD

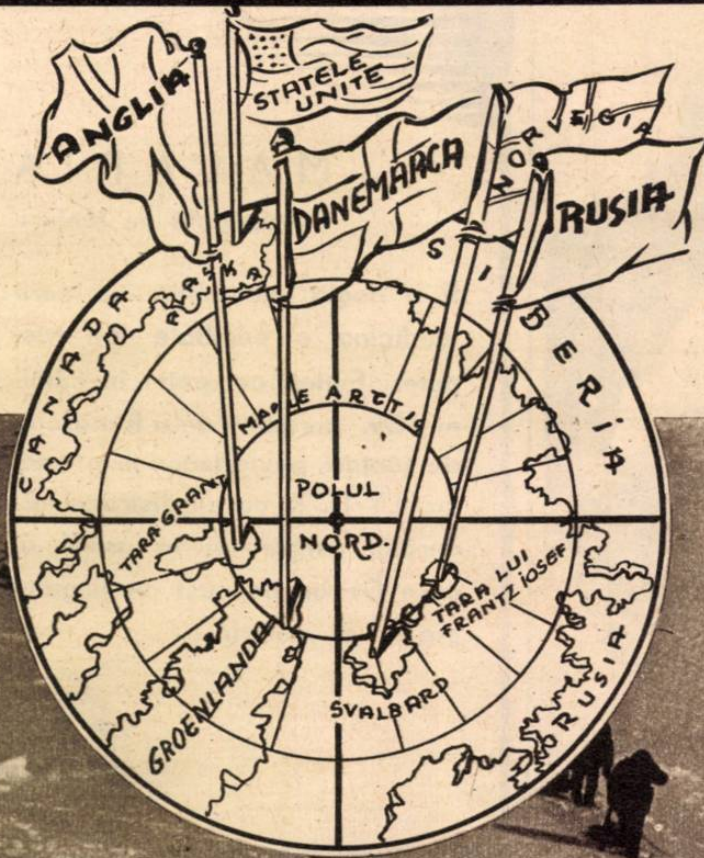
Pentru multă lume această întrecere de cucurire a Polului Nord e greu de înțeles.

Ce anume prețuește Polul — se întreabă ea — pentru ca atâția oameni să se supună acolo, de bună voie, oricărui fel de lipsuri, riscând de cele mai multe ori să piară de foame și de frig? Ce poate prețui un ținut, alcătuit din apă și ghețuri, unde noaptea durează șase luni fără întrerupere?

Și, la drept vorbind, am înclina să credem că nu prețuește mare lucru. Totuși, iată cinci state trasând linii de hotar pe această întindere, nemăsurată și pustie, și fiecare implantând acolo drapelul propriu ca simbol de netăgăduită și — mai ales — neînstreînată stăpânire. Danemarca, Norvegia, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și Rusia s'au grăbit să-și

Otto Schmidt, conducătorul expediției sovietice la Polul Nord.

Fotografie luată în timpul expediției polare.

asigure, fiecare în parte, câte o posesiune, după nevoile și mijloacele proprii de explorare. Așa, de pildă, drapelul danez flutură în Groenlanda (din suprafața căreia aproape 5/6 fac parte din Continentul Arctic); drapelul Norvegiei pe insulele Spitzberg (cari, împreună cu insula Urșilor alcătuiesc astăzi posesiunea *Svalbard*); drapelul englez pe toate ținuturile arctice numite canadiene; acela al Statelor Unite pe teritoriul situat în partea de miază-noapte a Alaskăi, iar drapelul rusesc pe restul continentului. Care rest este într'adevăr împunător. E deajuns să spunem că e vorba de peste 3.900.000 kilometri patrați.

Dar mai e și altceva din partea Rusiei. Este avertismentul trimis de ea celorlalte țări, avertisment care sună astfel: „Orice întindere de pământ sau insulă — descoperită sau de descoperit — între coasta arctică a U. R. S. S. și Polul Nord, în sectorul cuprins între meridianele 168,49'30" la vest și 32,4'35" la est, și care nu e recunoscută de Soviete ca posesiune străină, aparține în chip firesc și fără putință de tăgăduire, Rusiei“. Mai limpede... nici că se poate!...

Dar de ce această întrecere — să zicem — polară? Pentru că Arcticul pare sortit, într-o zi nu prea depărtată, să capete o importanță covârșitoare, atât din punct de vedere geografic, cât și economic.

BOGĂȚIILE ARCTICULUI

În primul rând, nu e adevărat că existența viețuitoarelor n'ar fi cu puțință în regiunile mai depărtate ale Continentului Arctic. Cu prilejul unui sbor recent, pe câmpiile vecine cu Polul Nord, s'au întâlnit stoluri imense de pasări albe și negre.

Un aspect din regiunea arctică.

Cei trei aviatori ruși, cari au sburat deasupra Polului Nord, dau autografe în albumul micuței Shirley Temple.

Și, apoi, bogățiile miniere îngropate în solul Arcticii nu pot fi nesocotite. Zăcămintele de cărbune fosil și de petrol au fost descoperite în regiunea Uknta, zăcămintele de hepatită în peninsula Kola, plumb și zinc în insula Weigatch, nichel, cobalt, spat, fluor, și sute de alte metale rare, ici și colo... Toate acestea numai în zona rusească a Continentului Arctic, în vreme ce din posesiunea norvegiană Svalbard, a și început exploatarea unor cantități însemnate de cărbuni și tot așa pare că făgăduiesc ținuturile nordice ale Alaskăi. Apoi, nu se spune nimic de sumedenia animalelor cu blană, pescuitul balenelor, al focelor, etc. ce se practică acolo, de ani îndelungați.

Și nu-i încă totul... Exploratorul Otto Yulevici Schmidt ne asigură că acolo înfloresc, cu o ușurință uimitoare, câteva specii de flori, ca violetele, măr-găritarul, miozotul. „Aceste flori — spune el într'un raport — cresc aci mult mai frumoase decât în Europa, grație celor cinci sau șase luni de soare neîntrerupt. Varza, cultivată de noi, a crescut mai repede și s'a dovedit chiar mai

Eschimosii se bucură și ei de reușita ultimelor expediții polare.

Unul din submarineele care au fost la Pol.

justoasă decât pe malurile Volgăi. Ne-a fost cu puțință să avem de asemenea pătlăgele roșii, ridichi și pepeni verzi. Dar mult mai mare este importanța sa geografică și apoi cea politică. Dacă aruncăm o privire pe harta globului, numădăcât ne izbește faptul că drumul cel mai scurt, între Europa și America — și înapoi — este acela care trece pe la Pol. Marile itinerare aeriene ale viitorului, între noul și vechile continente, nu vor putea deci să nu fie trans-polare...

LA POL SE LUCREAZĂ

O însemnătate deosebită, din punct de vedere comercial și strategic, are calea maritimă care, trecând prin strâmtoarea Bering, leagă porturile Arhanghelsk și Murmansk cu orașul Vladivostok, în Extremul Orient. Din punct de vedere strategic, această cale asigură comunicațiile Rusiei cu străinătatea, în cazul unei blocări a mării Baltice; iar din punct de vedere comercial, această cale poate să înlesnească, vara, un trafic aproape normal. Și de fapt, în vara anului trecut un număr de 36 vapoare au transportat pe-acolo nu mai puțin de 172.000 tone.

Eventualitatea de-a se trezi cu flota blocată în marea Baltică, de către Germania, a îndemnat Rusia să-și îndrepte privirile spre drumul Polului, singurul care într'un asemenea caz i-ar îngădui să se miște cu o anumită ușurință, fie dincolo de Baltică, fie spre strâmtoarea Bering și coastele asiatiche. Și iată-o, așa dar, începând o adevărată campanie de înzestrare a acelei regiuni a Continentului arctic, aflată în stăpânirea sa. Pe această haotică întindere (3.900.000 km p.) nu existau, în

1918, decât trei observatori, iar astăzi ei sunt în număr de 77, deosebit de radiofaruri, stațiuni meteorologice și posturi Marconi. Baze aeriene au fost instalate în insula Frantz-Joseph, la capul Celeușkin și în Nariam-Mar.

O sutășasezeci de avioane au sburat anul acesta de-alungul Arcticii ruse, iar douăzeci de spărgătoare de gheață au înfruntat cu succes, mările înghețate de acolo. Și, după cum anunță ultimele telegrame oficiale, alte șase spărgătoare de gheață ar fi în construcție, fiecare dintre ele purtând câte două avioane de bombardament, prin sistemul catapultei, o stațiune Marconi și chiar o tipografie; se mai spune apoi că s'ar fi pus bazele unei societăți pentru exploatarea tuturor ținuturilor aflate dincolo de 62° grade latitudine nord și care ar fi înrolat o armată de 40.000 persoane, special antrenate pentru lucrări polare.

LA RĂSCRUCEA CONTINENTELOR

În orice caz, de-acum încolo, Polul pare menit să devie răspântia ideală, pentru marile linii aeriene internaționale. Inchipuiți-vă

că 45 ore, via Polul Nord, va fi destul spre a lega Statele Unite cu China, și 48 spre a ajunge de pe malurile lacului Michigan, la acelea ale Gangelui.

Polul Nord, destinat de-aci încolo să servească oamenilor drept cale — aeriană și maritimă — va trebui cercetat în amănunțime, spre a i se cunoaște, în deosebi, condițiunile meteorologice și mai cu seamă fenomenele magnetice cari, precum se știe, au un rol de căpetenie în funcționarea posturilor de radio și a instrumentelor de navigație. Și tocmai cu scopul acesta, cinci savanți s'au instalat de vre-o două luni la Polul Nord. Ei vor rămâne acolo un an, și cine știe dacă peste 12 luni nu ne vor anunța că drumul Polului e deschis, definitiv, traficului și (dece nu?) chiar curselor de plăcere!...

G. R.

POPLINURI

DESENE MINUNATE

PENTRU

CĂMASI și PIJAMALE

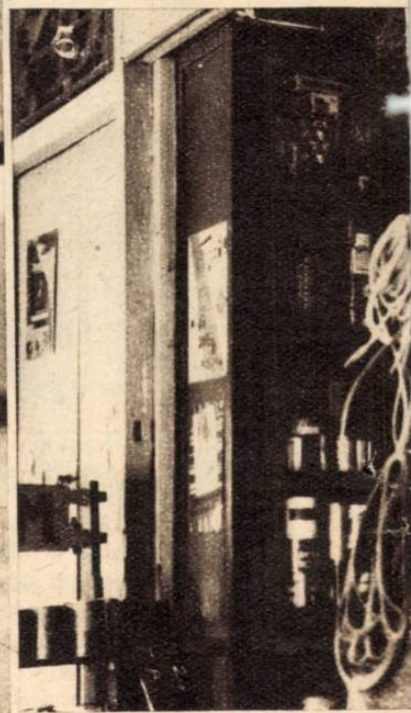
*La Vulturul de Mare
cu pește în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACAI 1 STR. CAROL 75 78 80 82 STR. MALELOR 21

IN CA CRIZA

5) Debpasar, capitala insulei, posedă însă și un magazin în adevărată accepție a cuvântului care aparține bineînțeleș chinezilor. Europa trimite acolo mărfuri de proastă calitate, stricând astfel industria casnică.

6) **BURSA DIN DEBPASAR.**
Pe tablă sta scris prețul mediu al mărfurilor.

7) Femeile domină piața. Ele se ocupă și de vânzarea și de încasarea banilor, pentru ca bărbații să întrebuințeze apoi banii la jocuri de noroc.

8) Pe insulă au început să apară mici magazine de felul acestuia pe care-l vedem în fotografia noastră și care nfățișează un atelier de croitorie. Înainte vreme lucrau femeile hainele familiei lor.

9) Cel mai mare articol de export al acestei insule fericite îl constituie porcii negri de prăsilă,

10) Locuitorii insulei țin la îmbrăcămintea lor, deși Europa încearcă să-i plaseze pe prețuri derizorii mărfurile.

1) Negușorul își poartă bucătăria pe umăr și se oprește după nevoie, din loc în loc.

2) Viața aparține aproape în întregime femeilor. Bărbații, în afară de lucrul pe câmpul de orez sunt în majoritatea cazurilor artiști.

3) Unul dintre articolele cele mai frecvente în comerțul lor sunt păsările de prăsilă.

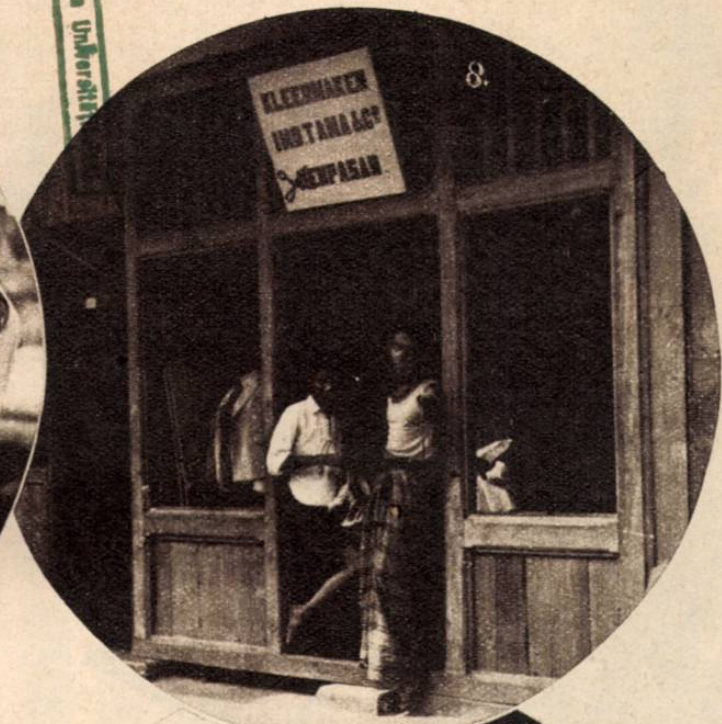
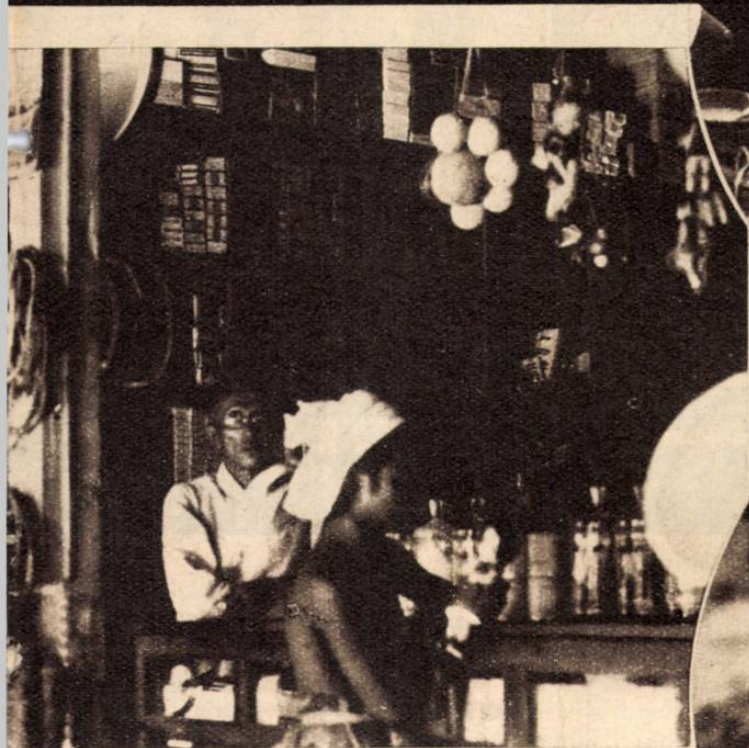
4) **VÂNZĂTOARELE DE LIMONADĂ**

Sticlele de bere pe care le aruncă europenii din insulă, sunt adunate de băștinașe și umplute în zilele de sărbătoare, cu apă sfințită care este vândută apoi locuitorilor.

EXISTA încă finul fantoma nevoii și o foarte cumpătat. În o poți străbate foarte bine cultivat și locuitorii banană sau o nucă de coacut la piață, vând produsele pe care le cultivă, ajunge și p Guvernul olandez a luat moși, de fiecare țaran, se părere de rău a chinezilor totul nepericulos al insulei. De pe urma curentului te străini, turiști din America dar din păcate odată cu lor primitive, naturale. A insula Bali, n'o să mai fie. Articolul cel mai de seamă puternici, cari se dezvoltă deni. Cu creșterea lor tot

La viață RE NU EXISTĂ ECONOMICA

uri pe pământ în care nu se cunoaște
lipsei de lucru. Locuitorul insulei Bali e
sua lui mică îi dă tot ce-i trebuie, deși
e cu automobilul în trei ore. Câmpul e
se mulțumește cu a mână de orez, o
cos. Femeile îndeplinesc toată munca: se
sele și administrează banii. Ba încă atât
pentru orice sărac, schilod sau om bolnav,
măsuri ca ogorul moștenit din moși stră-
i nu între în mâini străine, spre marea
care alcătuiesc elementul străin și nu ca
i.

ot mai mare în ultimii ani de vizitatori
ca și Europa, se revarsă mulți bani aci.
aceștia băstinașii pierd mult din calitățile
și încât, cam peste vreo 10, 20 de ani,
de cât un admirabil muzeu.

ă pentru export sunt porcii negri, mari
foarte bine aci și se întâlnesc pretutini
femeile se ocupă.

Jack Down, unul dintre vrăjitorii Hollywoodului, spune că prin maquillage se poate face orice dintr-o fiură.

Mary Carlisle se lasă literalmente pictată.

Anne Shirley, un proaspăt produs al uzinei de vedete, își studiază garderoba ce i s'a destinat.

fabrica DE VEDETE

CU sonorizarea filmului, cinematograful a devenit o versiune fotografică a teatrului; iar rолurile vorbite reclamau actori și actrițe rutinate. Dar dintre vedetele consacrate ale filmului mut, prea puține satisfăceau această cerință. Exasperat și pe jumătate convins că tehnicienii săi inventaseră un monstru, care avea să distrugă industria filmului, Hollywood-ul începu să importe, cu carul, regisori, dramaturgi și actori de teatru. Vedetele scenei veniau echipate cu o dicțiune perfectă, cu inflexiuni emotive în glas și un joc impecabil. Dar din nefericire, prea puține erau frumoase și tinere.

Iar acum, intră în joc intrigantul piesei — primul plan — care constituie partea principală a producției cinematografice. Pe scenă, distanța și luminile savant dozate, colaborează la a disimula lipsa de frumusețe a protagonistei, iar o voce perfect modulată și de un timbru dulce ajută la creerea iluziei; pe ecran însă, primul plan trădează totul cu cruzime, iar publicul cinematografelor are pretenția, întotdeauna satisfăcută, să vadă actori și actrițe dotați cu un mare farmec fizic.

Magnații studiourilor se aflau în grea cumpănă. Pe de o parte, erau sute de femei frumoase, care nu puteau nici juca și nici vorbi corect; iar pe de alta, zeci de actrițe rutinate, care nu erau însă frumoase. Elementele utilizabile ale scenei erau departe de a putea completa vastele cadre ale cinematografului și în scurt timp lipsa de vedete deveni alarmantă.

Din această acută nevoie s'a născut o industrie, prin care se creează majoritatea nouilor vedete cinematografice. Fiecare studio își are *serviciul său de achiziții* — un batalion de „detectivi ai talentului”, a căror menire este să cutreere pământul, după elemente tinere posedând anumite însușiri, ce fac din ele un material promițător pentru cinematograf. Ei nu caută actori și actrițe desăvârșite, ci o scânteie vizibilă, din acea inezisabilă forță numită „personalitate” — o voce plăcută, o înălțare de spânceană expresivă, sau un surâs picant.

Mirna Loy ca produs rafinat al studio-ului și Mirna Loy — material brut.

Sylvia Sidney într'unul din primele-i roluri de probă, la 16 ani.

O tânără actriță la sfârșitul procesului de rafinare.

Exercițiile în aer liber și în sala de gimnastică, înlocuiesc cu succes regimul foamei.

Merle Oberon luând lecții de balet, ca și toate celelalte vedete sau viitoare vedete.

Acești copoi caută să cunoască fata care se bucură de mai multă popularitate, printre studenții unui oraș, se strecoară prin conservatoare, prin universități, pe la vernisajele saloanelor de modă, când defilează manechinele și chiar prin bălciuri. Examinează regulat cu atenție fotografiile ce apar prin ziare și reviste, neezitând să facă lungi călătorii, spre a vedea o fată, sau un tânăr, despre care s'a spus, oricât de în treacăt, că ar putea face ceva. Ei sunt în căutarea unor elemente dotate cu un indefinibil magnetism personal, prin care ies din comun. Dacă fata nu este o frumusețe isbitoare — Hollywood-ul se va îngriji de aceasta. Dacă nu știe să joace — ei bine, Hollywood-ul o va învăța. Dacă ținuta ei e întrucâtva disgrațioasă Hollywood-ul va corecta acest cusur.

Dacă tata are personalitate, dacă prezența ei impresionează — copoiul a făcut o descoperire prețioasă. El a găsit o viitoare stea!

Noua achiziție este supusă mai întâi unei probe fotografice. Într'un decor cu griji luminat, ca și cum ar fi vorba de o producție în toată regula, ea turnează scene în câteva filme curente, alese

în așa fel încât să ofere cele mai mari contraste emoționale. Rând pe rând, ea râde, se îmbufnează, manifestă îndurerare, dragoste și furie. Un actor rutinat lucrează cu dansa și un regisor plin de bunăvoință îi călăuzește eforturile. Se face totul pentru risipirea unei inevitabile timidități. Probele de filme sunt încercări care înspăimântă chiar și pe veteranii teatrului.

Această primă probă este îndelung studiată de către producător și un regiment întreg de regisori. După repetate vizionări a celor câțiva metri de peliculă, începe o tumultuoasă conferință și biata candidată este disecată ca un fluture, într-o clasă de entomologie.

În primul rând se fac aprecieri asupra vocii sale. N'ar putea fi făcută mai flexibilă și mai expresivă? Nu i s'ar putea modifica puțin timbrul?

I se analizează apoi, în amănunt, corpul și trăsăturile feței, înregistrându-se defectele, după care urmează a se stabili cum ar putea fi corectate, sau disimulate. —

Și în sfârșit, i se cere să spuie sincer ce vârstă are. În trei ani ea poate deveni un element de mare atracție pentru public. Dar și dacă întrevade succesul, producătorul se întreabă cât timp se va menține această nouă actriță în afecțiunea unui public iubitor de tinerețe, adică în ce măsură garantează ea șansele de câștig ale jocului de noroc, care este cinematograful.

Ambiția ei, atitudinile și sănătatea ei, sunt cântărite, iar regisorul probelor înregistrează reperițiunea cu care ea își însușește sugestiile lui.

Asupra jocului său — fie el bun, prost, sau indiferent — se trece aproape fără niciun comentariu. Oamenii aceștia nu se așteaptă să găsească o Sarah Bernhardt; ei caută o fată inteligentă și atrăgătoare, din care să scoată o actriță bunicică. Au văzut multe probe, dar dintre acestea, puține au relevat aptitudini teatrale înnăscute. Ei îți vor spune, cinici, că actorii și actrițele se fac, nu se nasc. Dacă lipsurile ei sunt mai mari decât însușirile, fata e concediată, fără multă vorbă. Dacă însă păreriile asupra ei, sunt împărțite în mod egal, atât pro cât și contra, ea este invitată să se înscrie în școala pregătitoare a studioului și să se prepare — fără plată — pentru o a doua probă. Dacă i se găsesc suficiente puncte favorabile, i se face contract, și din momentul acela candidata nu mai e stăpână pe viața ei.

Începe să lucreze cu un salariu fix. Acele sume fabuloase, cu mai multe zeruri în coadă, sunt rezervate vedetelor consacrate — unor actori cari și-au creat o faimă în teatru și al căror nume este o valoare intrinsecă, o garanție. Începătorii, rareori obțin mai mult de 50 de dolari pe săptămână și mulți pornesc cu mai puțin. Robert Taylor, de pildă, a lucrat, timp de mai multe luni, cu un salariu săptămânal de 35 de dolari.

Concomitent cu șleful fizic, actrița are zilnic ore de exerciții vocale. Jeanette MacDonald la lecția de canto.

Cum se turnează în studio, scena

Greta Garbo cu puțin înainte de sosirea sa la Hollywood.

Contractul pe care-l semnează face din tânăra actriță un bun al studio-ului, pe timp de cinci ani, dacă studio-ul își reînnoiește opțiunile, care expiră din șase în șase luni. Fiecare opțiune este un jalon în cariera actriței, căci fiecare reînnoire îi aduce o considerabilă sporire de salariu.

Înrolată în școala pregătitoare a studio-ului, care este o adevărată academie de experți, fata se prezintă în fiecare dimineață la lucru și fără a se pierde o singură zi, începe marea transformare. Ca un cal de remontă, scos la vânzare, ea umblă, se învârteste, se apleacă, se așează, stă într-o poziție lejeră și aleargă. Și în cursul acestei exhibiții, fiecare mișcare a sa este cântărită și criticată de către un expert, a cărui menire este s'o învețe a se ține și a umbla corect.

Este mai mult decât probabil că tânăra fată nu s'a gândit niciodată în viața ei la un lucru atât de obicinuît, cum este mersul. Mult căutată de băieți la dans, e scuzabil că a ajuns să se creadă foarte grațioasă. Dar acum, sub criticile unui profesor hiperpretențios, ea descoperă că nu numai mersul, dar și statul pe loc trebuiesc clasate în rândul artelor frumoase. Între muștrări și sugestii, preceptorul ei îi spune cum Myrna Loy, care se bucură astăzi de faima uneia dintre cele mai grațioase vedete, a făcut exerciții de mers, ore și zile de-a rândul, până când a învățat să umble lin, fără aparențe de efort fizic. El îi spune cum Joan Crawford, Claudette Colbert, Irene Dunne și Ginger Rogers și-au sporit șansele, învățând să umble corect, cu capul sus și picioarele evoluând cu grație și ușurință, din șolduri.

Săptămâni și poate chiar luni, ea umblă, ducând pe cap obiecte abia echilibrate și curând dobândește mersul lin, pe care femeile indiene din popor și l-au însușit printr'un exercițiu similar. Caută apoi să realizeze același echilibru pe vârful picioarelor, șovăitoare la început, dar pe vreme ce trece, lucrurile merg tot mai ușor și mai sigur. Învăță să stea lejer, cu greutatea egal distribuită pe tălpile picioarelor și descoperă din această poziție se poate mișca în orice direcție, fără vreo contorsiune preliminară a mușchilor. La început mâinile o chinuiesc îngrozitor. Ii par deodată mărite, ca niște apendice gargantuane, care o stânjenesc neconștient. Involuntar, ele îi netezesc părul, îi ating bărbia, se strâng pumn, se încolăcesc una în jurul celeilalte și se joacă cu obiecte mici, mobile. Timidă, fata încearcă să și le ascundă la spate, sau în faldurile rochiei. Dar cu timpul, sub constanta călăuzire a mentorilor săi, ea uită de existența lor, dacă nu trebuiesc utilizate la accentuarea unei scene.

La epoca aceasta, fata începe să ia lecții de dans, balet și steep. Ea petrece ore întregi în sala de repetiții și pleacă istovită. Nu va avea poate niciodată, în întreaga-i carieră, ocazia să danseze înaintea obiectivului, dar în felul acesta capătă grație.

Dela începutul perioadei de pregătire, viitoarea actriță, are zilnic câteva ore de canto. La început, vocea ei, la fel cu a celor mai mulți dintre noii veniți, avea o notă prea urcată la înregistrare. Era răgușită, sau prea slabă în momentele de mare emoție, devenind pe alocuri stridentă. În afară de aceasta debitul verbal era monoton și tărăgănat.

Treptat, cu ajutorul exercițiilor vocale, stridențele se reduc. Ea învață să vorbească mai mult din piept, decât din gât. Vorbirea ei capătă o rezonanță care poate fi subtil nuanțată, pentru a-i exprima emoțiile și a-și emoționa publicul.

Pronunția îi e corectată și seară după seară ea se plimbă prin camera sa, citind tare — fără interes poate, dar cu o dicțiune din ce în ce mai bună, pasagiile prescrise din Shakespeare, Ruskin și din Biblie.

Viitoarea actriță ia, concomitent, lecții de canto — nu pentru că ar avea cineva optimismul să creadă că se va scoate din ea o divă, dar pentru că exercițiile de cânto dau vorbirii muzicalitate.

Din când în când, fata mai face probe de film, care sunt studiate de către maeștrii salonului de frumusețe al studio-ului, cu interesul unor antropologi, cari au găsit o nouă verigă în lanțul evolutiv al omenirii. Declarată ca având un surplus de greutate — obiectivul fotografic, lipsindu-i

cea de a treia dimensiune care este adâncimea, sporește întotdeauna cu 20 la sută volumul vic-timelor sale — ea începe o luptă împotriva poftei de mâncare, luptă pe care o va susține atât timp cât va dura și cariera sa cinematografică. Ține regim, face gimnastică și se lasă frământată de faimoșii masseuri cari au găsit la Hollywood o nouă Golcondă.

Regimul foamei, care a fost până mai acum câțeva vreme o adevărată epidemie la Hollywood, a făcut loc unei sănătoase moderații la mâncare, însoțită de exerciții fizice făcute regulat și masajii — mai cu seamă masajii. În afară de faptul că subnutriția minează sănătatea, e neîndoișor că o vedetă nu poate risca să apară înaintea obiectivului cu o față pierită și colțuroasă.

O umbră sveltă a feteișcanei durduii de mai înainte, viitoarea vedetă se privește în oglindă cu admirație și se simte oarecum împăcată cu ordaliile la care urmează încă a se mai supune.

Nasul ei poate să trebuiască a fi remodelat. Se hotărăște o „corectare minoră” și fata fierbe de indignare, față de ușurința cu care domniile dela studio o trimit la operație. Dar curând, ea descoperă că atitudinea lor era perfect justificată, întrucât șeful salonului de chirurgie plastică, a cărui specialitate este cizelarea nasurilor stelare, are o tehnică absolut nedureroasă. După trei săptămâni, fata leapădă pansamentele și apare cu un năsuc patrician, căruia nici cel mai pretențios dintre critici nu i-ar putea găsi vreun cusur.

Viitoarea vedetă a fost întotdeauna pe bună dreptate mândră de dinții ei frumoși, dar acum află, extrem de contrariată, că până și aceștia trebuiesc remodelați. Ei au neregularități, care dacă în viața de toate zilele trec neobservate, se amplifică totuși într'un mod catastrofal pe peliculă. Protestele sale sunt înăbușite și i se arată că dinții cari ies din linie, oricât de puțin pot arunca totuși umbre asupra celorlalți, atunci, când sunt fotografiați, sub o lumină transversală. I se proiectează apoi una dintre probele sale de film, și ea înțelege în cele din urmă că trebuie să se supui.

Astfel, fata — începând a se întreba dacă o carieră cinematografică merită atâta osteneală — petrece zilnic câteva ore în camera de tortură a unui faimos dentist. El pilește dinții proeminenți și-i îmbracă în porțelan.

Brigada de înfrumusețare a studio-ului se ocupă apoi de părul ei. Coafură după coafură e încercată și fotografiată. În cele din urmă, se adoptă una. Perându-i-se părul de pe frunte și tămplă spre spate, fata ei, întrucâtva rotundă este uimitor de mult îngustată. Acel aer comun, care-i bagateliza aspirațiile-i dramatice, face loc unei patriciene distincții. În același timp, părul ei de un castaniu obicinuît, este făcut cu câteva tonuri mai deschis „pentru a prinde mai bine lumina” îi explică maquilleur-ul. În vreme ce lucrează, el îi vorbește despre importanța luminilor și-i povestește cum cariera anumitor vedete a fost influențată de o schimbare de culoare, care a transformat radical întreaga personalitate. Și acum, trecută dintr'un salon de maquillage într'altul, atențiile se îndreaptă către ochii fetei. I se demonstrează că linia sprâncenelor determină într'o mare măsură caracterul feței. O femeie destinată dragostei — căci viitoarea protagonistă e pregătită pentru roluri romantice — nu poate avea sprâncene drepte. Sprânceana tare arcuită în sus indică o natură sentimentală; sprânceana dreaptă denotă tenacitate, o forță intelectuală, într'un nimic indulcitate de sex appeal.

Mai departe — maquilleur-ul lucrează, expunându-și teoriile — o sprânceană arcuită, plus o ușoară atingere cu creionul negru pe ici pe colo, face ochiul să pară mai mare, iar o lungire a genelor completează iluzia. Mai toate actrițele Hollywood-ului poartă gene artificiale. Odată operațiile terminate, fata se uită în oglindă și fără voie îi scapă un mic strigăt de uimire — transformarea este într'adevăr miraculoasă.

Între timp, magnații studio-ului au studiat numeroase probe de filme ale candidatei și au ajuns a se edifica asupra „tipului” pe care ea-l reprezintă. Va fi o fată sportivă, o fată de salon, sau o figură intelectuală. După decretarea lor,

★
Joan Crawford

departamentul confecțiunilor lucrează mai departe la transformarea ei. I se desenează costume peste costume și fiecare toaletă accentuează însușirile inerente tipului, pe care ea urmează a-l interpreta. Hollywood-ul găsește că e o bună reclamă ca actrițele sale să-și joace rolul și în viața de toate zilele, nu numai pe ecran. O Janet Gaynor trebuie să fie întotdeauna copilăroasă și răsfățată, o Joan Crawford, fascinantă, o Marlene Dietrich, exotică, o Carole Lombard veselă și originală, etc. etc. Și nimic nu creează toate aceste iluzii mai mult decât îmbrăcămintea confecționată în spiritul tipului.

Viitoarea vedetă este acum departe de ceea ce reprezenta, în momentul când și-a făcut pentru prima dată apariția la studio. Ea a lăsat deasemeni cu mult în urmă pe mica amatoare timidă, care se mișca cu atâta stângăcie în fața obiectivului, la turnarea primei probe. În vreme ce brigada de înfrumusețare a studio-ului făcea minuni asupra fizicului său, ea a învățat să joace, sub îndrumările unuia dintre cei mai mari actori de teatru.

Luni de-a rândul — și aceasta zilnic, — fata a jucat în piesele de un singur act, care sunt turnate în școala pregătitoare a studio-ului. Ea a interpretat o întreagă gamă de roluri, dela tragedie și până la comedia bufă. S'a obicinuît să memoreze rolurile. A învățat să aprecieze valoarea dramatică a anumitor inflexiuni vocale și cunoaște importanța măsurii, atât în mișcările cât și în dialogul său.

Mai departe, ea a dobândit obicinuința de-a se produce înaintea unui public, căci școala pregătitoare dă, la intervale regulate, spectacole, la care asistă producătorii, regisorii și întregul personal al studio-ului.

Și se înțelege, ea a mai interpretat diverse roluri, în câteva zeci de filme mai mici ale studio-ului — ceea ce e deajuns cel puțin, spre a-și birui triful.

Acum, nu mai rămâne decât să fie lansată.

Dar, spre marea-i uimire, ea se vede împrumutată unuia dintre studio-urile de mâna a doua, și apoi altuia de același rang. Sub efigia acestora, ea joacă roluri principale, în filme fără importanță. O reprezentație de amatoare, într'un film de mâna a doua, nu poate să strice cu nimic carierei sale. Dar o interpretare inferioară, într'unul din marile filme ale studio-ului său, o poate compromite pentru totdeauna, în ochii criticilor. În afară de aceasta în filmele studio-ului de mâna a doua, ea va avea roluri cu mult mai importante, decât în superproducție, și va dobândi deci mai multă experiență.

Când a ajuns deplin stăpână pe sine, și publicul a început s'o cunoască, i se dă un rol potrivit tipului ei și apare, în sfârșit, sub egida marelui studio. Momentul suprem al lansării a sosit. Gândindu-se acum la colțisorul de provincie de unde a venit, proaspăta vedetă se întreabă câți dintre vecinii modestei căsuțe, în care și-a petrecut copilăria, mai recunosc, în fascinantă creatură, ce apare pe ecran, pe Mary Smith, fetița de peste drum.

J. S.

INSECTE, ȘOBOLANI LA CURȚILE REGEȘTI. — DE CÂND DATEAZĂ PERUCA. — CUM SE SPĂLA REGELE-SOARE. —
ORIGINEA PIEPTENULUI.

Pieptenele a fost cunoscut încă, din antichitate, dar nu avea întrebuințare curentă. Multă vreme, el a fost rezervat numai practicilor liturgice. Preoții, înainte de a păși la altar, își aranjau părul cu pieptenele. De aceea, în multe biserici, se mai păstrează acest instrument liturgic. În timpul slujbei, doi diaconi cu evantalii în mâini, goneau muștele de lângă preot și-i aranjau părul cu pieptenele. Cardinalul avea un *peignoir* special, adică un fel de lingerie în formă de manteluță, pe care și-o puneă pe umeri, când trebuia să fie pieptănat. Prelatul se pieptăna numai după ce-și puneă odăjdiile pontificale. Întrebuințarea pieptenului liturgic n'a fost, la început, un obicei util, cu scopul de a menține curățenia corpului.

In tabăra șefelor de cuib dela Bumbesti-Jiu

Un aspect general din tabără.

↑ D-na Misa Cămarășescu și d. Șerban Frumușeanu, vizitând tabăra.

In aceeași fotografie, cu spatele: d-na Aretia Tătărescu.

O întâmplare nedorită, mi-a retezat fără cruțare avântul cu care mă'n-dreptam spre defileul Jiului, chiar la intrare, în Bumbesti. Un foc neobișnuit în apropiere, îmi atrage luarea aminte; șoferul îmi explică: e tabăra străjerelor.

LA CLACĂ

Auzeam, dar nu vedeam, și auzeam tocmai o melodie pe al cărei ritm obsedant, „bărbatul” era categorisit din două în două versuri cu: „pră-pă-di-tu-le!”... „amă-ră-tu-le!”... „la vezi dom'le, hal de educație!”... Învrăjbirea sexelor! îmi ziceam parafonizat de necazul meu și amărit de hurducăturile terenului care mă silea să calc din gropi, peste cioturi de trunchiuri tăiate.

Apropiat, îmi dau seama că fetele svârleau săgeți, chiar contra femeii; a femeii-leneșe.

„A-ha!... bravos! Așa da!” Fiindcă socoteam și socotesc, că nu e nimic mai urâcios ca o femeie leneșe: grupul străjerelor bucovinene executau un dans localnic. Trântit pe-o rână, în colțul brodit al „oaspeților”, am continuat să privesc desfășurarea „focului”, care, am aflat mai târziu, e un ceremonial al vieții de tabără, la lumina căruia se trece programul artistic.

Trosnetul scânteelor și vâjâitul copacilor, creiau o atmosferă de pace, cari amintea popasurile străbune la drumul mare, sub coviltirul cerului.

Au jucat dansuri naționale locale grupuri de străjere din toate colțurile țării, prezentând costume vrăjite cu mâni migăloase și ochi storși pe râuri. S'au cântat doine și s'au rostit povești.

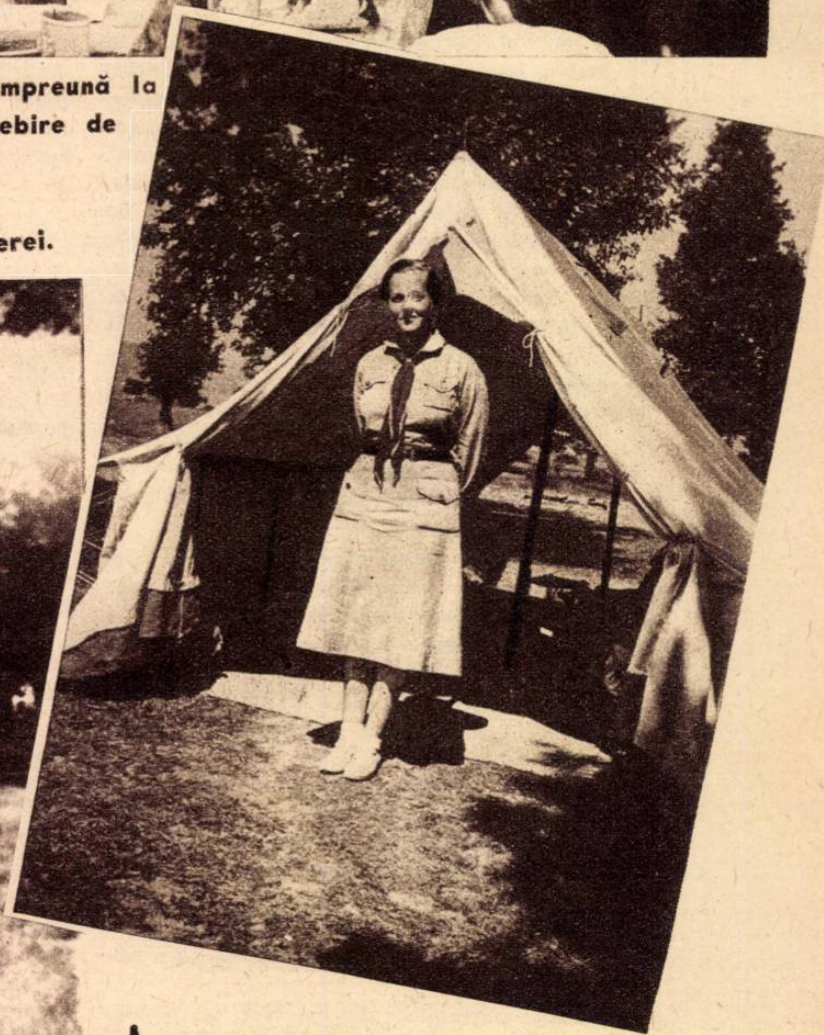
Când un grup de fete, a executat un dans național polonez (tabăra dela București a adăpostit și 42 poloneze cari au plecat după numai zece zile), savant și pretențios, era natural ca din bărfitor, să mă transform aproape fără tranziție, în trâmbițaș al noii instituții.

Dacă numai în timp de zece zile românele au putut prinde obiceiuri străine, e natural ca obiceiurile surorilor de pe alte plaiuri ale țării să fie prinse și ele, în treizeci de zile de trai în comun.

↑ Străjerele stau împreună la masă fără deosebire de grad.

↓ Un sector al taberei.

↑ D-ra Viorica Lițica, comandanta taberei în fața cortului.

Dela gara Bumbesti până la locul taberei, străjerele își duc singure bagajele pentru instalare.

Străjerele pregătesc cele necesare pentru ridicarea corturilor.

Străjerele de serviciu, aprovizionând masa cu pâine.

Ce mijloc eficace de cunoaștere și sudare sufletească între fiii aceleiași țări!... Laudă Inițiatorului, pentru că va da țării întregite de Părinte, un suflet nou și unitar.

Programul cuprinde și o poveste minunată.

Spectatorii ascultă și urmăresc nemșcați.

E atmosfera din „Hanul Ancuței” când năvnicul răzeș povestea invitația făcută voevodului Țării la coada calului adăpostit peste drum de palatul domnesc.

Lipsea „oala de pământ”, care, trecând din mână în mână înviora fețele și ținea trează buna dispoziție.

Lipsea ca „ornament”, ca argument hotărâtor pentru adevăritarea plastică a atmosferei din veacuri trecute. „Ca scop”, nu se simțea lipsă, fiindcă ochii mei nu descopereau oboseală în ora târzie, nici plictiseală; citeau slovă vie de bucurie, de dorință, de „urmare”.

VIAȚA ÎN TABĂRĂ

D-l **Maier Pața**, administratorul taberei, m'a pofțit să rămân, să văd, viața în tabără.

Ce fac fetele în tabără?

Sport, în primul rând.

Energia conținută în timpul anului școlar sau manual, se consumă. Este un consum care nu vlăguește însă, ci întărește, fiindcă se desfășoară într-o atmosferă de veselie și libertate.

Sefele de cuib se pregătesc aci, pentru misiunea lor de-acasă, și în tabăra dela Bumbesti, această muncă nu e de loc ușoară, urmărită cum este de d-ra **Viorica Litza**, o comandantă care-și cunoaște rolul, și care e cu o ușurință remarcabilă când o camaradă iubită, căutată, alintată, când o șefă nu atât temută, cât ascultată.

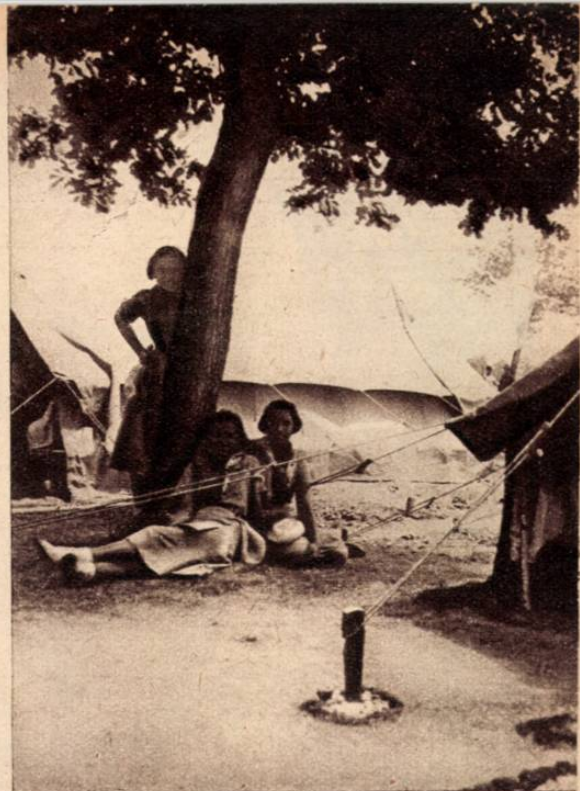
În tabără domnește o disciplină pe care-ar dori-o și un colonel în regimentul său.

GOSPODĂRIE RURALĂ

În afară de grija gospodăriei din tabără, străjerele mai oferă cursuri de gospodărie casnică în satul apropiat. Ele se bucură de multă atenție din partea sătenilor cu toată... „revoluția” pe care o provoacă în rânduri rămase din vremi uitate, aceleași.

MASA ÎN TABĂRĂ

Dacă la cele de mai sus, adăugăm plaja la soare, baia în Jiu și ascensiuni

Instantaneu prins într-o clipă de odihnă în viața de tabără.

nea pe munți, e normal ca tabăra să fie primită cu ovațiuni, nu cu mofturi de pension.

...Și pofța cu care se mănâncă e o continuă sărbătorire a d-lui **Maier Pața**, care se luptă cu greutate mari pentru aprovizionarea dela... 20 klm.

Dar masa nu se rezumă numai la sațierea poftei; e un ceas de libertate în comun, în care se râde și se vorbește; la „provocări”, se răspunde cu promptitudine și inteligență.

Exemplu: „o masă”, spune:

„Foae verde și-o răsura,

Noi vă spunem poftă bună!”

Tot în versuri, alt grup observă camaradelor că... „și-au uitat rimă... zăcășu”.

la care, cele vizate ripostează, subliniind: „Foae verde fir mătasă,

Avem corturi n'avem casă”.

Aplauze, răsese. Totuși un duel în lege, pentru care n'au trebuit nici cinci minute.

CONCLUZIE

Ce fac fetele, și în genere tineretul, în stațiunile balneare și în vacanțe, mai util și mai necesar individului și societății, ca într-o tabără?

...Și cum aceasta nu poate fi organizată convenabil decât prin marea instituție a **Oficiului de Educație a Tineretului Român**, (O. E. T. R.) e bine să fim totdeauna alături de manifestațiunile sale, să fim străjere.

E de dorit numai, ca taberile să fie mai dese și mai de lungă durată; oricât de mulți bani s'ar cheltui, nu va fi niciodată prea mult, față cu uimitorile rezultate.

CR. PREDĂ

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortură cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecțant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până în adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra **Mystikum**. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încanta. Pudra **Mystikum** este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «**Mystikum**» Scherk - care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Loțiunea de față Scherk

Scoala FRUMUSEȚII

Începeți cu baza fundamentală a înfrumusețării: stergeți obrazul intens cu loțiunea de față Scherk! Pe urmă citiți cârticica atașată flaconului, care zice: numai pielea curată până în adâncul porilor vă face frumoasă, și frumoasă puteți deveni îngrijindu-vă zilnic cu loțiunea de față Scherk. Flacoane a lei 62° 103° 164° 300° 475°

SCHERK PARIS - BERLIN - NEW YORK

Un portret al lui Jean Harlow, făcut pu-
tina vreme înainte de
moartea vedetei.

Jean HARLOW A UCIS ?

Un colaborator anonim al nostru, stabilit de câțiva ani la Los Angeles și care adeseori a descris în paginile „Realității Ilustrate” culisele vieții din Hollywood, ne trimite acum această impresionantă amintire despre regretata artistă Jean Harlow.

Sunt câteva episoade stranii, turburătoare și tragice pe cari nimeni nu le-a cunoscut încă în țara noastră.

S FĂRȘITUL dureros al aceleia care până deunăzi a fost drăgălașa vedetă Jean Harlow, dispărută în floarea tinereții când abia împlinise 26 de ani, a stârnit pretutindeni sentimente de profundă și copleșitoare emoție. Dar cum e și firesc, în cercurile din Hollywood circulă de atunci, prințând din ce în ce teme, anumite șvonuri al căror ecou, prea slab deocamdată, nu răzbate dincolo de zidurile cetății filmului. Se reamintește, în deosebi, tragicul și misteriosul sfârșit al celui de al doilea bărbat al divei cu părul de aur: Paul Bern, care era o personalitate cinematografică destul de cunoscută.

VEDETA ȘI PRODUCĂTORUL

Întâiul ei soț, Charles Mac Grew, agent de schimb în Chicago, cu care se măritase la vârsta de 16 ani, n'a însemnat mare lucru în existența divei. Însă căsătoria cu Paul Bern, a avut pentru ea o importanță cu adevărat covârșitoare. Jean Harlow împlinise 21 de ani și abia începea să se impună atenției publicului. Bern avea 43 și era un *producer*, un producător, adică făcea parte din direcțiunea centrală a unei mari întreprinderi cinematografice. Era un bărbat energic, prevăzător din cale afară, iscusit ca nimeni altul în afaceri, însă pasionat de artă. Cineva făcuse constatarea că prin înclinațiile lui firești semăna lui Ivar Kreuger, faimosul financiar suedez, supranumit „regele chibriturilor”.

S'au cunoscut în lunie 1932 și numaidecât bărbatul a fost vrăjit de frumusețea artistei. Într-una din zile o invită la vila lui și idila înflori cu repeziciune. Un mucalit spunea că s'au cunoscut la unsprezece, dimineața, și s'au căsătorit la șase, seara, în aceeași zi. În realitate, nunta a avut loc după aproape trei săptămâni.

Căsnicia lor părea să fie ideală, totuși, în ziua de 6 Septembrie a aceluiași an 1932, după două luni și două zile dela căsătorie, iată deslănțuindu-se tragedia. Un servitor intrând în camera de baie a vlei în care locuiau soții, descoperia corpul lui Bern, rece, neînsuflețit, ucis cu un glonț de revolver în cap...

CE SPUNE UN POLIȚIST

Unul dintre primii polițiști sosiți la fața locului a fost inspectorul Joseph Taylor, foarte cunoscut în America pentru caracterul lui integru și hotărât. El găsi un bilet scris după toate aparențele de Bern cu puțin înaintea morții și adresat soției. Zicea: „Scumpa mea, din nenorocire acesta e singurul mijloc de a ispăși îngrozitoarea crimă pe care am săvârșit-o față de tine. Știi, nu-i așa, neprețuita mea comoară, că ceeace s'a petrecut alaltăieri noapte a fost numai o comedie?”

Totuși, după ancheta care n'a durat mai mult de o oră, polițistul nu s'a sfiit să declare ziaristilor:

— Pentru mine, aici, sunt toate caracteristicile unei crime!

Și se-apucă să înșire indiciile cari îl îndemnase să exprime, fără ocol, această uluitoare ipoteză. 1. Paul Bern, bogat și perfect sănătos, n'avea nici un motiv să se omoare, mai ales că în dimineața aceea chiar dăduse întâlnire câtorva persoane în interes de afaceri; 2. revolverul aducător de moarte n'a fost găsit lângă cadavru, ci pe o măsură, prea depărtată de el; 3. scrisul din bilet, în unele mici detalii, nu semăna aceluia a lui Bern; 4. cadavrul fusese descoperit la 3 noaptea, de către un servitor, iar poliția a fost înștiințată abia la șase ceasuri mai târziu. Persoanele cari ascultau aceste declarațiuni s'au simțit cutremurate de groază: era doar limpede ca ziua că o seamă de bănueli cumplite apăsau de-acum pe umerii tinerei și încântătoare soții a lui Bern.

La câteva zile după aceea avu loc procesul; dar să ne înțelegem, a fost vorba de un soi de proces necunoscut în Eu-

Jean Harlow și so-
țul ei Paul Bern despre
care se spune că l-ar
fi ucis.

Ultima fotografie
de propagandă trimisă
de studiourile în care
lucra Jean Harlow la
Hollywood.

ropa. În Statele Unite, poliția n'are dreptul de-a ține arestat pe cineva; există acolo un fel de tribunal care hotărăște dacă sunt sau nu probe îndestulătoare spre a-l trimite în închisoare. E un tribunal straniu, fără togi și fără fotolii solemne. Bănuitul se poate înfățișa cu avocatul său („lawyer“), dar de cele mai multe ori se lipsește de el, explicându-se în chip familiar cu judecătorii, șezând chiar la masa lor.

„NU E CAZ DE-A SE INTENTA ACȚIUNE...”

Înainte tuturor a fost audiată doamna *Harlean Carpentier*, devenită apoi... *Jean Harlow* (*Carpentier* era numele ei adevărat), care spuse:

— În noaptea de 5 spre 6 mă aflu în casa mamei mele unde, întâmplător, venise și tatăl ei, scumpul meu bunic. Soțul meu trebuia să mă întâlnească acolo. Văzând că zăbovia, am trimis un servitor cu automobilul la vilă și acesta a făcut lugubra descoperire...

— Ce înțeles dați cuvintelor din bilet cari fac aluzie la ispășirea unei crime?

— Vă jur: n'am nici cea mai mică idee...

Mama și bunicul au confirmat alibiul, iar câțiva martori depuseră în sensul că *Paul Bern* era bolnav și obsedat de idei bizare. În mai puțin de un ceas, judecătorul *Fitts* înlătura definitiv ipoteza crimei și declară că nu era cazul să se intenteze acțiune, după care ședința a fost ridicată. Dacă *Harlow* ar fi fost atunci celebră, cum a ajuns în urmă, ce vâlvă am fi văzut stărnindu-se în jurul ei și al acestei senzaționale desbateri! Totul însă a trecut neobservat. Cu toate astea fiecare își dădea seama că misterul nu fusese limpezit și din gură'n gură umbla o altă explicație a dramei, destul de logică de altfel, și în același timp amețitoare prin grozăvia ei:

...E noaptea fatală. *Paul Bern*, care nu se împacă, de obicei, cu băutura, chezuise cu prietenii și efectele whisky-ului s'au simțit numai decăt. Înapoindu-se acasă, e întâmpinat de soția lui, *Jean Harlow* și, ne mai fiind stăpân pe sine îi face o scenă, ame-

Jean Harlow era renumită pentru arta ei de a se îmbrăca. Fotografia noastră este mărturie pentru acest renume.

Unul din cele mai bune portrete ale Jeanei Harlow. Credeți că această femeie cu surdă fermecătoare, a putut ucide? Noi nu.

nințând-o. Femeia se înspăimântă și, ca să se apere, ia un revolver. Glonțul pornește. Bărbatul cade ucis. Îngrozită, *Harlow* părăsește vila, alergând la mama ei unde istorisește cele întâmplate. Numai de cât se adună câțiva prieteni intimi, se ține un sfat de familie, scurt și agitat, în liniștea nopții. Unul din prieteni scrie biletul cunoscut, imitând scrisul lui *Bern*, apoi aleargă la locul nenorocirii spre a-l lăsa acolo unde a fost găsit și să desăvârșească punerea în scenă în jurul cadavrului... La câteva minute după plecarea lui, servitorul descoperă drama.

ULTIMELE CUVINTE

Alții dau o versiune ceva mai felurită. *Bern*, abia rănit, simte risipindu-i-se amețelul pricinuit de beție, se căește, e muncit de gândul că soția lui ar putea fi compromisă și, cu o sforțare supremă, scrie rândurile care nu trebuie să-i căsuneze supărări. Așa se face că scrisul nu e întru totul asemănător cu al său: este acela al unui muribund.

După ce tribunalul și-a însușit teza sinuciderii, în lipsa unui testament, întreaga avere a defunctului (aproape un milion jumătate de dolari) a trecut asupra *Jeanei Harlow*.

Totuși, lucrurile par să se complice din nou: iată că într-o bună zi intră în scenă avocatul *Henry Uttel*, aducând un testament datat din 1920, prin care *Paul Bern* lăsa ca moștenitoare pe o anume *Dorothy Mille*; dar și aceasta dispăru după câțiva timp în împrejurări misterioase. Din parte-ne, noi am evocat tra-

gicul episod de mai sus convingi că el nu pătează cătuși de puțin memoria artistei dispărute, căci, dacă la mijloc a fost într'adevăr o crimă, ea s'a făcut numai din pasiune și sub îndboldul mâinii de o clipă, adică fără răutate și gânduri preconcepționale. Dar ce impresie năucitoare să-ți închipuiești, tu, cititor și admirator al divei cu părul de aur, că mâinile ei au fost cândva pătate de sânge și că o umbră atât de întunecată dăinuise în străfundul existenței sale!...

G. R.

Un ten frumos SECRETUL SUCCESULUI FEMENIN

Pentru a menține acest minunat dar cu care v'a înzestrat natura, e imperios necesară, Doamnelor, întrebuințarea unor produse cosmetice, care să aibă la baza lor elemente științifice riguros controlate.

Produsele **THO-RADIA** au fost create de savantul francez Doctor **Alfred CURIE**, având la bază elementul care a revoluționat știința medicală **RADIUM-UL**. Într'adevăr **Crema și Pudra THO-RADIA** conțin radium în doze minime care stimulează vitalitatea celulelor, fiind în același timp tonifiante și astringente. Ca atare, Doamnelor, întrebuințați numai **CREMA și PUDRA**.

Singurele produse cosmetice aprobate de către Ministerul Sănătății Publice.

Repr. Generală și Depozit: „DEKOLY”

Cal. Victoriei, 33 Telef. 4.67.83

THO RADIA

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil **Coaforul François**, Strada **Edgard Quinet, 7** Telefon **3-01-23**

TRANSPIRAȚIA PICIOARELOR

combate

PODEOL

CSANDA

Produsele
**VICHY
ETAT**

- 1 **SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină
- 2 **PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă ușurează digestia
- 3 **COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă

A SE FERİ DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚII

CETATEA ȘTIINȚEI ★

Ma mulți profesori universitari și numeroși alți savanți specialiști lucrează la „Institutul de seruri și vaccinuri” spre a prepara mijloacele de vindecare a atâtor suferinzi.

Spre Cotroceni, pe Splaiul Dâmboviței, sunt institutele de chimie ale Statului și laboratoriile Universității din București: Institutul antirabic, Școala veterinară, Facultatea de medicină... Un adevărat oraș al științei! Mulți dintre acei, cari trec pe cheiu, pe lângă Institutul Babeș, nici nu bănuiesc că în dosul acestei clădiri este marele institut de seruri și vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino” — azi sub direcția d-lui prof. Ionescu-Mihăești — cu numeroase clădiri anexe, unde se străduiesc din zori și până în noapte, atâția profesori universitari, o pleiadă de savanți de specialitate, într-o nobilă emulație spre a găsi mijloacele de vindecare a unor misterioase boli microbiene. Tot aici se prepară vaccinurile și serurile cunoscute, cuceriri ale științei, destinate să ușureze atâta lume suferindă.

VĂ SPUN UN SECRET!

Numai prea puțini bucureșteni au aflat că aci sunt peste o sută de maimuțe, cari servesc la experiențe, apoi numeroase capre, oi și grajduri de cai. O clădire întreagă cu parter și două etaje este destinată pentru adăpostirea animalelor mici, ca șoarecii, cobaii, etc. În afară de asta, Institutul mai dispune de o crescătorie specială la Băneasa.

Căci unele experiențe și cercetări făcute în interesul omenirii necesită uneori sacrificarea a zeci și chiar sute de asemenea vietăți nevinovate...

Toate aceste animale au fișe speciale, sunt numerotate, au semne metalice prinse la urechi, sau sunt vâpsite, spre recunoaștere.

VACCINURI ȘI SERURI

Clădirile impunătoare ale Institutului, cât sunt ele de vaste au ajuns totuși insuficiente. Se clădesc spre completare altele... deoarece seruri și vaccinuri se cer mereu, institutul furnizând spitale, armata, dispensariile și satisfăcând multiplele solicitări din public.

Ce este vaccinul? Ce este seroterapia?

Credem că vor fi binevenite câteva rânduri de lămurire pentru cititorii noștri. Bacteriologii au observat că diferiții microbi patogeni, adică provocatori de boli, fabrică în același timp și așa numiții anticorpi, cari contribuie la vindecare. Un anumit bacil, progresiv atenuat, prin culturi succesive, ajunge la un moment dat inofensiv pentru organismul uman. Acest bacil nevătămător inoculat unui om bolnav, nu numai că nu-i strică, dar îl și vindecă, prin faptul că produce anticorpii, ce ucid microbii, pricinuitori ai bolii.

Metoda vaccinării constă deci în injectarea direct în organism a bacteriilor și toxinelor microbiene.

Prin seroterapie se înțelege introducerea în corpul bolnavului, a unei cantități de ser, luat din sângele altor oameni sau animale bolnave.

După cum se știe, sângele e compus din globule roșii, cari plutesc în apă sărată. Această apă sărată este *serul*, care — în cazul nostru — conține anticorpii, gata fabricați de alt animal.

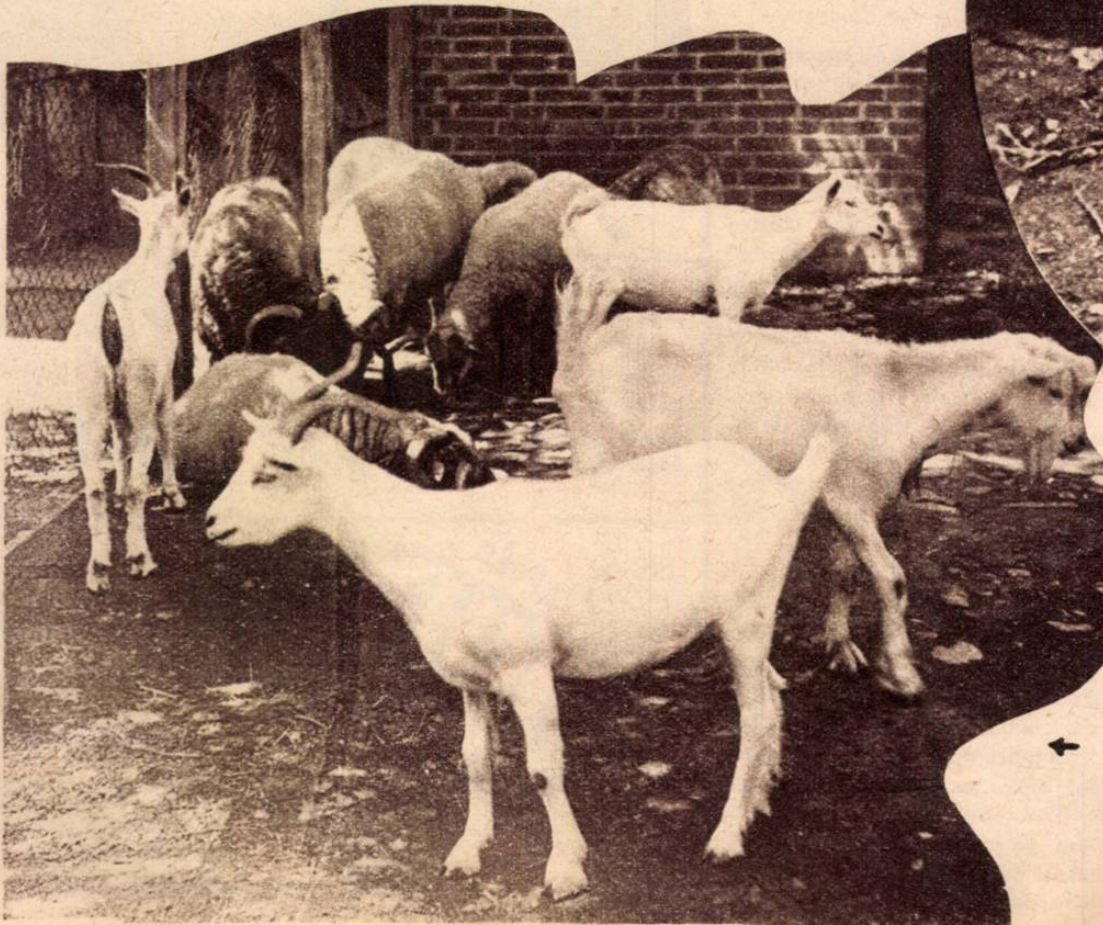
Injectarea șoarecilor.

D. Grigore T. Popa, profesor de anatomie dela Facultatea de Medicină din Iași și d. Prof. Ionel Nicolau, în laborator.

Doi prieteni.

Caprele și oile servesc pentru prepararea diferitelor seruri. În reacția Wassermann pentru sifilis se întrebuințează serul de oaie. Caprele mai servesc pentru cercetările în tuberculoză.

Vaccinările sunt indicate mai mult în mod preventiv, adică spre a preveni o boală, cum sunt de pildă vaccinările contra variolei (vârșatului), cari se fac noului născut, apoi copilului de școală, militarului.

Vaccinul numit B. C. G., adică vaccinul descoperit de Calmette și Guérin, este microbul slăbit al officii, căruia i-au trebuit 13 ani, ca să străbată un număr de 230 treceri succesive, pentru că să ajungă la o stare de atenuare, definitiv fixată. El a pierdut toată virulența, dar a păstrat proprietatea de a elabora tu-

berculina, care prin prezența ei contribuie la imunizarea organismului.

Vaccinul B. C. G. se inoculează cu mare succes copiilor noi născuți, ferindu-i de tuberculoză. Seroterapia este mai mult curativă.

Astfel, serul scos de la bolnavii de scarlatină, în convalescență, servește la vindecarea altor bolnavi.

Pentru cine mai dorește detalii, voi spune că nu este cunoscută în mod exact natura anticorpiilor: sunt substanțe albuminoide cu o constituție chimică extrem de complicată, ale căror formule nu au fost încă definitiv stabilite.

Bineînțeles, serul curativ poate fi preparat artificial, sau poate fi și natural, cum e cazul când este scos de la bolnavii de scarlatină în convalescență.

MAIMUȚELE ANTROPOIDE

În grădinile zoologice, nici lei, nici tigrii, nici elefanții nu atrag

O maimuță care ține veșnic un băț în mână.

prea multe lume. Cel mai mare succes îl au maimuțele. Publicul se îngrămădește și stă ore întregi în fața cuștilor acestor oameni ciudați, dela începutul epocii terțiare și cari mai trăesc și în zilele noastre.

Când m'am apropiat de departamentul acestor frați ai noștri, dela Institutul Dr. I. Cantacuzino, am auzit din depărtare sunete bizare, strigăte, plânsete ca de copil. Se părea că veneau de pe un straniu continent sălbatic... Maimuțele au aci un adăpost da iarnă și în același timp, un loc la soare, unde le place foarte mult să stea.

Inconștiente de rolul lor, sunt de o vioiciune și dexteritate extraordinară. Cu privirea lor ageră, ochesc mereu câte ceva și nu stau locului aproape nicio clipă, căutându-și mereu altă treabă. Sar, se catără cu cele patru mâini, servindu-se și de coadă, aleargă deandaratelea pe gratii, se purică, se ceartă, se bat, fură unul dela altul câte ceva.

Dealtfel, au pretenții de dictatori, chestie în care brațele și colții cei mai lungi decid...

Mamele își iubesc grozav copiii,

dar uneori le dau palme, sau îi ciupesc. Altădată îi strâng atât de tare în brațe, din iubire, încât îi înăbușe.

Dealtfel, maimuțele sunt dificile la reproducere. Se înmulțesc mai mult în libertate, fiind expuse la multe boli și chiar la moarte, în climatul nostru, mai ales dacă sunt ținute în captivitate.

Din pricina aceasta, depozitul Institutului Cantacuzino trebuie mereu improspătat din sud, sau dela anumite crescătorii din Hamburg.

ANIMALE PRIMEJDIOASE

Maimuțele mici sunt relativ blânde, fricoase, fugind de om. În general acestea servesc la cercetări, fiind mai effine.

Totuși, Institutul „Cantacuzino” posedă și maimuțe mai mari. Una dintr'ânsele scăpând într-o zi, într'un laborator, a spart toate sticlăriile de acolo. Apoi, sărind asupra unei asistente, i-a sfâșiat sânul cu caninii ei lungi, ca de mistreț.

Trebue manipulate cu mare băgare de seamă. Ajutoarele medicilor au mânuși groase, de piele și apucă animalul mai mult de ceafă.

În orice caz, e nevoie de o mare îndemânare și lungă experiență. Unele maimuțe mai mari, chiar fiind în cușcă, sunt agresive, repezindu-se spre gratii, rănjind amenințător la om, și arătându-și colții. Cu o oglinjoară le faci însă mare plăcere.

CE LI SE DĂ DE MÂNCARE

La institutul „Cantacuzino” li se servește de dimineață mere cu pâine. Pe la 20 a. m. ceai cu zahăr, în cartoane. La 12, fructe uscate, roșcove, smochine, alune, etc. pe cari le ronțăie cu pasiune. Pe la 2 d. a. au o porție de semințe. Iar seara li se dă cartofi fierți cu pâine.

PARALIZIA INFANTILĂ

Maimuțele servesc în mod special pentru prepararea serului Dr. Petit, destinat la combaterea poliomielitei (paralizia infantilă).

După cum se știe, epidemia a izbucnit din nou în acest an. La Sinaia a murit zilele trecute un tânăr de douăzeci de ani... Institutul a luat din timp măsuri să fie aprovizionat cu animalele necesare.

Bacilul respectiv se cultivă pe creierul și măduva maimuțelor, boala durând la dânsule 6—8 zile. S'a constatat că nici un alt animal de experiență: capra, epurele, cobaii, șobolanii, nu prind boala.

Totuși, bacilul, cultivat la maimuțe și apoi inoculat la cai, poate determina anticorpii specifici contra poliomielitei.

Maimuțele antropoide mai servesc și pentru încercarea bacilului B. C. G., — despre care am vorbit mai sus — spre a se constata dacă a pierdut cu desăvârșire virulența.

Tot cu ajutorul maimuțelor se

prepară vaccinul Nicolas-Fabre, care combate limfatogranulomatoza inguinală, așa numită „a patra maladie venerică”.

SAVANȚII LA LUCRU

Ar trebui să scriu pagini întregi de revistă, ca să descriu ce am văzut la Institutul „Cantacuzino” și totuși n'aș termina! Este într'adevăr foarte impresionant acest vast laboratoriu, în care omul se apropie de Dumnezeu, lucrând pe animale vii, deschizând creere, punând în evidență anumite artere delicate, de unde se extrage serul, fabricând acele ființe microscopice misterioase, cari sunt

originea boalelor celor mai grele și mai primejdioase, dar devin — grație savantului — aliații noștri docili pentru combaterea molimelor.

Am fost condus și în sala Termostat, unde se menține o temperatură constantă de 38 grade. M'am văzut deodată înconjurat de o serie de baloane de sticlă, în care se cultivau microbii celor mai înspăimântătoare maladii: scarlatina, tuberculoza, dalacul, holera, ciuma. Eram în mijlocul a miliarde, a sute de miliarde de microbi, dușmani primejdioși, de cari eram despărțit doar prin pereții subțiri de sticlă ai baloanelor.... Dar cel mai mult am fost impresionat auzind că trei savanți ieșeni, d-nii: Prof. Dr. Popa,

Prof. Dr. Nicolau și Prof. Dr. Alex. Țupa își petrece vacanța lucrând de dimineață până seara la Institutul „Cantacuzino”.

Sunt atât de ocupați, încât nici n'au timpul să se ducă la prânz la un restaurant.

Viața omului de știință este într'adevăr prea scurtă!

D. Dr. Const. Tunaru, preparator la Institutul „Cantacuzino”, având deosebita amabilitate de a mă conduce, mi-a arătat, pe șoptite, ușa laboratorului unde lucrează savanții ieșeni.

Dar n'am îndrăsnit să-i turbur....

ALEX. F. MIHAIL

UN ATOUT

INCÂNTĂTOARE TOALETE VAPOROASE...

Muzică dans, flirt — și tot farmecul pe care îl răspândește parfumul îmbătător al apei de Colonia Mon Atout.

Mon Atout — o creațiune minunată cu un parfum suav și discret, un fluid misterios care apropie inimile, leagă prietenii durabile, realizează mii de vise și dorinți... Eau de Cologne Mon Atout — o creațiune a casei „Lady”. Nu numai pe masa de toaletă, sau în trusa de voiaj, ci și în poșeta Dv. ar trebui să se găsească un flacon mic de Colonia Mon Atout. În timpul verii, e indispensabilă!

Lady

O CREAȚIUNE A CASEI...

Alte renumite CHAT NOIR • PERLE DE PARIS
produe: JOCKEY CLUB • JAZZ

La Santa Catalina în California, peștii uriași al căror model îl vedem în fotografia noastră nu constituie o raritate. Prinderea lor este însă foarte grea, deoarece ei sunt pescuiți cu undița. În fotografia noastră, două dragălașe înotătoare de pe insula Santa Catalina, admiră acest pește uriaș, a cărui prindere definitivă s'a produs după o luptă acerbă de 45 de minute, între el și pescar.

Pentru a se feri de apa sărată a mării și de o eventuală răceală, o participantă la un concurs de bărci cu motor, din Hermosa Beach din California, s'a lăsat unsă cu grăsime, așa cum vedem în fotografia noastră. La concurs au mai luat parte încă o doamnă și 25 de bărbați.

Renunțata înotătoare și campioană de sărituri Miss Jane Jaunitz s'a căsătorit și a hotărât să nu mai ia parte la reuniuni sportive. În schimb, reputata campioană și-a deschis un atelier de mode, unde creează și lansează costume de baie și strand, așa cum vedem în fotografia noastră.

La renumita plajă Lido-Veneția este acum plin sezon. Vizitatori din toate colțurile lumii s'au întâlnit pe această minunată plajă. Fotografia noastră înfățișează o scenă de pe plaja Lido-Veneția.

La New-York s'au expus recent primele modele de blănuri care se vor purta la iarnă. Fotografia noastră înfățișează o elegantă blană de Breitschwanz, cu mâneci de hermină. După cum se vede în fotografie, blana a fost croită în formă de rochie.

Iată ce vă așteaptă

DACĂ NU OPRÎȚI CADEREA PĂRULUI LA TIMP

A rămâne nepăsător la căderea părului, înseamnă a-l condamna pieirii. Un om chel, oricât ar fi de tânăr pare bătrân. Luați din timp măsuri, începeți imediat un tratament pentru combaterea răului. Știința vă pune la dispoziție un mijloc sigur și eficient pentru creșterea părului. Acest mijloc e Trilysin. După o întrebuințare de câteva luni, părul începe să crească și să se îndesească văzând cu ochii. Tratamentul dă rezultate bune numai dacă e urmat cu stăruință.

Trilysin

OPREȘTE CADEREA PĂRULUI · ÎNLĂTURĂ MĂTREAȚA

De vânzare:

La farmacii, drogherii și parfumerii

PRIVELIȘTI DIN FĂGĂRAȘI

Publicăm aici două minunate ilustrații, veritabile picturi fotografice din Făgăraș.

ANUL XI No. 553

25 AUGUST 1937

10 LEI

REALITATEA ILUSTRATA

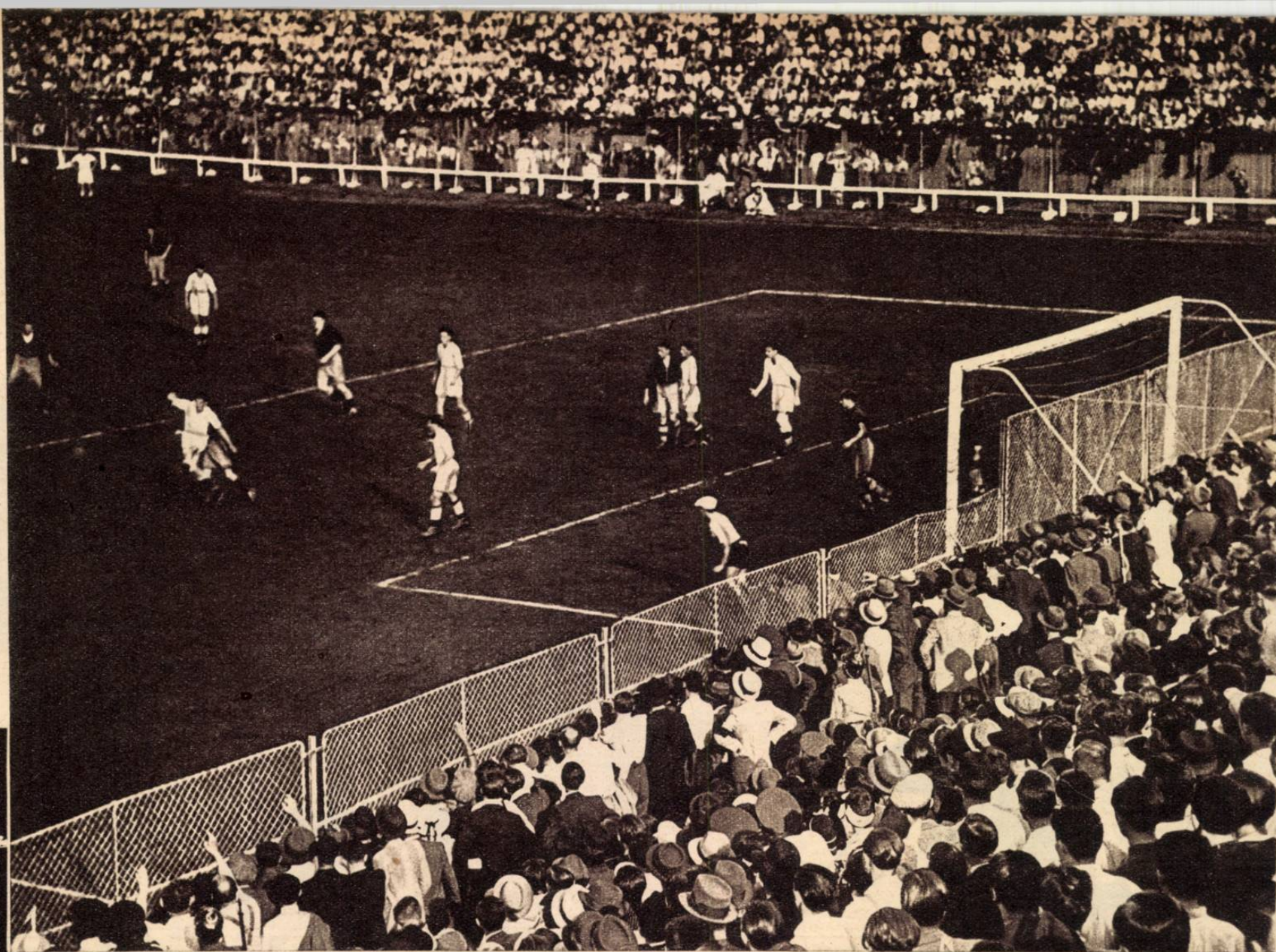
FRUMOASA VILEGIATURISTĂ
SCRUTEAZĂ NEMĂRGINITUL

(KAI FRANCIS, dela Warner Bros)

Cel mai mare turneu footballistic din câte s'au organizat vreodată la noi în țară, a recoltat un mare succes de public. 30.000 de spectatori au asistat în două zile la strălucitele demonstrații ale primelor două clasate în campionatul austriac, Admira și Austria și ale celor mai bune echipe românești Venus, F. C. Rapid și Ripensia.

Dintre echipele românești, cea mai bună performanță a fost obținută de F. C. Rapid, care a reușit un senzațional tour de forță, învingând pe Admira, campioana Austriei, cu categoricul scor de 4-2. Rezultatele celorlalte match-uri au fost următoarele: Austria-Ripensia 4-2, Admira-Ripensia 5-3, Austria-Venus 2-1.

Publicăm în această pagină câteva interesante aspecte ale turneului de Sâmbătă și Duminică.

30.000

DE SPECTATORI AU URMĂRIT

in două zile marele turneu de foot-ball dintre echipele fruntașe ale Austriei și României

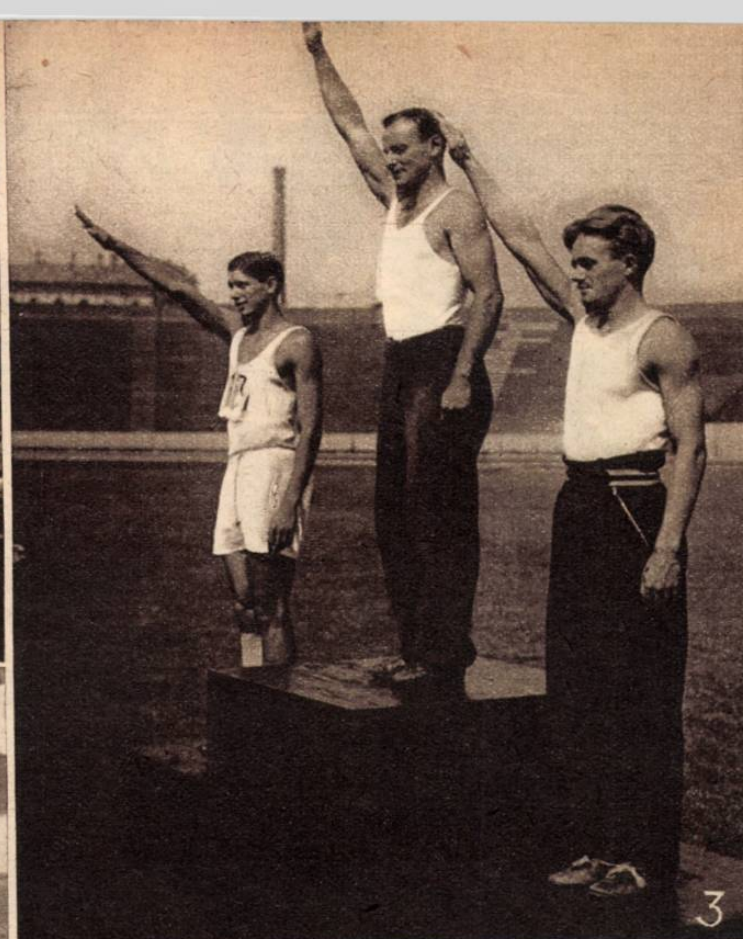
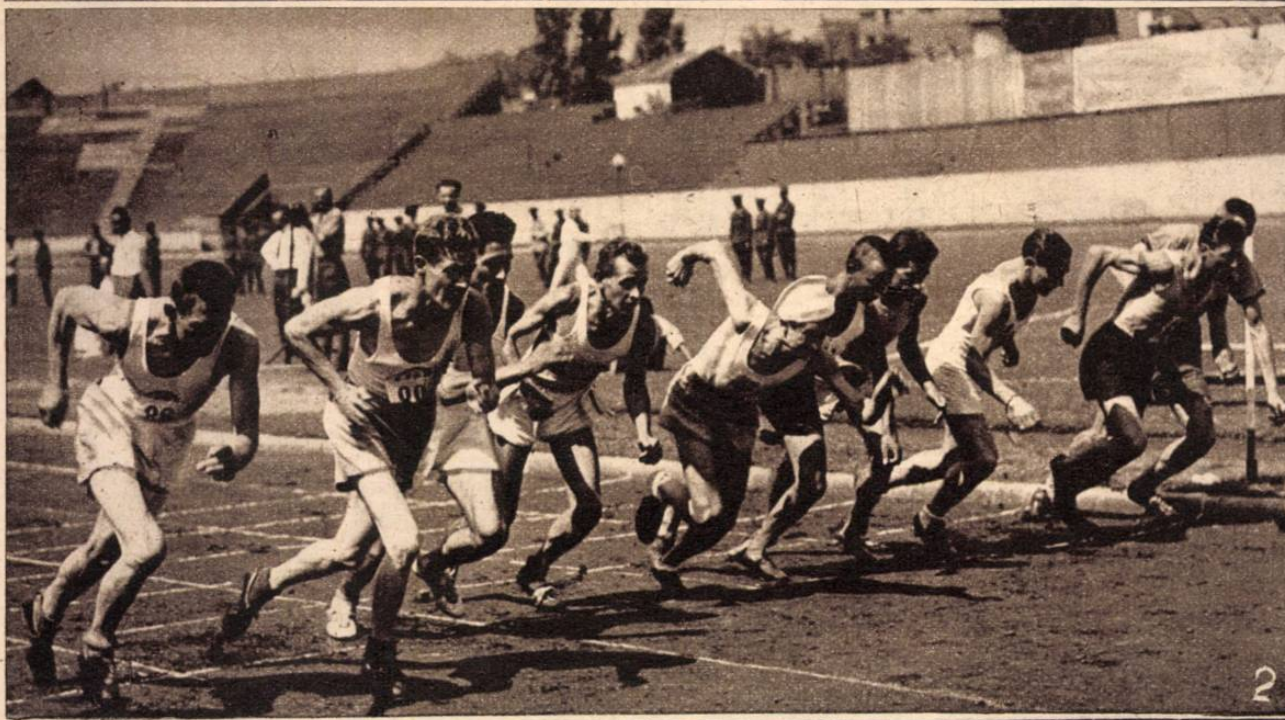
1. O fotografie luată din tribună, la poarta Admirei în cursul match-ului Admira-Ripensia. Deși se văd numai două colțuri ale tribunei, ne putem da seama după fotografie, de publicul imens care a asistat la match-uri.

2. Ce trist este portarul Admirei! Dobay a tras, iar mingea se odihnește în plasă. Goal pentru Ripensia.

3. Echipa Venus, care dacă avea mai mult noroc, putea să obțină cel puțin un rezultat de egalitate în compania reputatei formații vieneze Austria.

4. O fază pasionantă a match-ului F. C. Rapid-Admira. Baratky, admirabilul centru înaintaș al feroviarilor este atacat de doi vienezzi.

CAMPIONATELE NAȚIONALE DE ATLETISM

Sâmbătă și Duminică s-au desfășurat pe stadionul Principele Carol campionatele naționale de atletism. Aceasta a fost o repetiție a jocurilor atletice interbalcanice care se vor desfășura în Capitală la 5, 7 și 12 Septembrie. În cursul campionatelor de Sâmbătă și Duminică s-au bătut patru recorduri naționale.

Fotografiile pe care le publicăm aci înfățișează :

1. Defilarea oficialilor la campionatele naționale de atletism.
2. Plecarea în cursa de 800 metri plat. La această cursă s'a făcut de către Lăpușan-Nemeș recordul național în 1'59" 2/10.
3. Câștigătorii concursului de sărituri în lungime salută publicul, după victorie.

In prezența I. P. S. S. patriarhul Miron și a d-lui Ion Mihalache a avut loc târnosirea bisericii satului Dobresti.

Cu prileju târnosirii bisericii, ridicată de d-na și d. Ion Mihalache satul Dobrești a îmbrăcat Duminică haina de sărbătoare. Târnosirea a fost sfințită de prezența I.P.S.S. Patriarhul Miron, care a oficiat slujba religioasă. In fotografia noastră, Patriarhul Miron și d. Ion Mihalache vestmânt de ctitor.

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna August. — 160 pagini 25 lei.

IN CASA
IN CARE INTRĂ AER ȘI SOARE
nu intră doctorul...

spune înțelepciunea populară! Dar proverbul a uitat muștele, care intră cu duiumul prin fereastra deschisă, inundându-vă casa cu microbi și periclitându-vă sănătatea prin bolile ce le propagă! Combateți muștele pulverizând prin casă cu **FLY-TOX**

FLY-TOX

FOC ȘI JALE,

in Extremul Orient

Războiul chino-japonez este așteptat să izbucnească dintr-o zi în alta. S'ar putea ca la apariția acestor rânduri el să și fi izbucnit. La Shanghai au fost ciocniri grave, care au transformat cel mai bogat cartier al orașului, acolo unde sunt investite marile capitaluri engleze, în flăcări. Fotografiiile pe care le publicăm aci redau câteva aspecte ale tragediei care abia acum începe în extremul orient. Soldați japonezi și chinezi pornesc la o luptă îngrozitoare. Focul, care a început la Shanghai se va întinde și asupra altor localități și va aprinde întreg extremul orient.

CHINEZII VOR SA FIE INMORMANTAȚI IN PATRIE.

Chinezii, care trăesc răspândiți în toate țările lumii și lucrează de multe ori în condițiuni vitrege, au o singură dorință: să fie înmormantați în patrie. Pentru îndeplinirea acestuia există o societate mondială, care se ocupă cu transportarea în patrie a Chinezilor morți în diferite colțuri ale lumii. Fotografia noastră înfățișează un transport de lăzi cu sicrie chinezești. Fiecare ladă cuprinde opt sicrie.

CARTIERUL CHINEZESC DIN NEW-YORK URMARESTE CU INFRIGURARE CONFLICTUL CHINO-JAPONEZ.

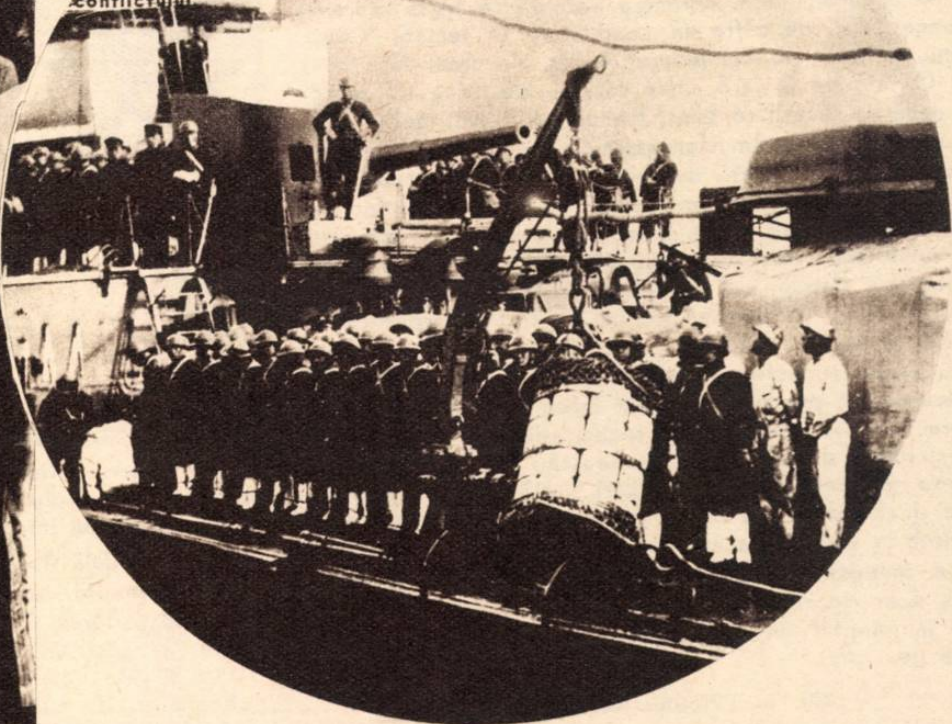
De la izbucnirea conflictului chino-japonez domnește o mare agitație în cartierul chinezesc din New-York. Fotografia noastră înfățișează un grup de locatari ai acestui cartier, urmărind plăcările care se afișează și care anunță stadiul conflictului.

VAS JAPONEZ BOMBARDAT DE CHINEZI.

Aviația chineză a bombardat în cursul conflictului, vasul japonez din Izumo. Fotografia noastră înfățișează vasul din Izumo asupra căruia s'a produs atacul.

↑ DIPLOMAȚII LA SHANGHAI.

Atacul pe care l-au dat Japonezii Shanghaiului, a transformat mare parte din acest oraș în flăcări. Fotografia noastră înfățișează strada consulatelor din Shanghai, unde au avut loc toate întâlnirile diplomatice din ultimele săptămâni.

D-na VILLY PETRESCU

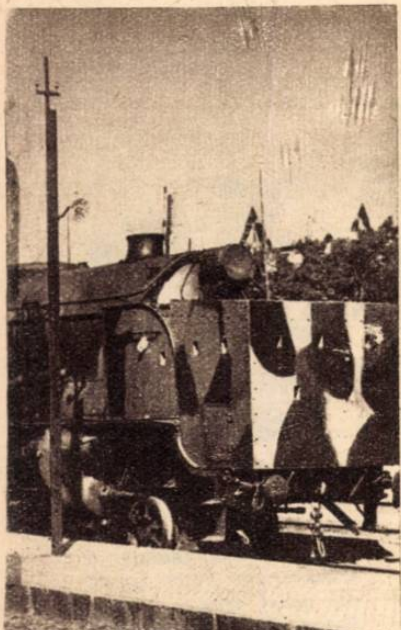
Cunoscuta diseusă obține un remarcabil succes la Constanța.

Pe apă, când soarele arde tare, pielea Dvs. necesită mai mult ca oricând Nivea. Astfel micșorați pericolul arșii soarelui și procurați pielei Dvs. nuanța frumoasă și bronzată. Nivea este totodată plăcută și înviorătoare. În voiaj, în trenurile pline de praf, pielea Dvs. rămâne curată și fină. Influența binefăcătoare a Cremei Nivea se bazează pe Eucerita pe care o conține și care acopera deficitul de grăsimi naturale. Acorați pielei Dvs. ceea ce i se cuvine. Deci Nivea și în voiaj.

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

MIERCURI. — STAȚIA COJOCARU

Pe linia Titu-Golești se află o stație Cojocaru. Numele și locul le cunosc, probabil, numai satele din împrejurimi și dintre trenurile, cari trec în goana aburilor, doar „personalul” boșorog se oprește să tragă o lulea. Mi-l închipui pe șeful acestei stații anonime. Om cumpătat la vorbă și la pas, familist ideal și prolific, pentru că nici-una din ispitele lumești nu s'ar putea aciua între o casă gospodărească și un restaurant cu bere stătută, vin oțet și chiftele râncede.

„Personalul”, în papuci de fier, care pufăie din hornul lulelei nouri grei de fum, poartă mecanici și conducători prietenoși, cari nu cunosc scrâșnetul oțelului trenului ac-

celerat. Și pentru că au timp, conducătorii trebuie să fie niște oameni tare de treabă, sfătoși, ce-și cară acasă găini, ouă și unt din stațiile cu aspect rural. În „personal” se leagă, întotdeauna, prietenii între conducători și pasageri. Publicul ascultă pasul conductorilor, cari la rândul lor, se interesează de starea bucatelor, de numărul copiilor și de sănătatea rudelor.

Cum să ne explicăm, însă, cruzimea barbară săvârșită în trenul de persoane 1402, de către un conductor. O femeie, Vetură Ungureanu, dintr'un sat din județul Argeș, s'a urcat fără bilet de tren. O fată de la țară, unde se știe de frica oamenilor statului, dacă se urcă fără bilet, trebuie să fi avut motive prea serioase. Ori cunoștea atmosfera pașnică din „personal” ori era ruptă de oboseală și lihnită de foame și căuta să ajungă, cât mai repede, acasă. Dar independent de motive, conductorul trebuie, vorba ceea, să aplice legea. Și legea, slavă Domnului, prevede orice abateri. Dar bestia furișată în conacul personalului, relatează ziarele, „a lovit-o în abdomen și a aruncat-o din tren. În stare muribundă, victima a fost transportată cu trenul 1601 la spitalul Găești”.

Cine-o fi acest conductor, acest ceferist cu inima mai dură decât cazanul sub presiunea aburilor infernali ai răutății. Dacă e membru în vre-un sindicat sau organizație de ceferiști, n'a auzit, niciodată, de suferința omenească? Și n'ar trebui să reacționeze și acele organizații, cari luptă pentru încadrare, salarizare și alte drepturi, ca să arate că știu să apere și dreptul omenească la viață? Dacă va veni vremea când roboții vor înlocui pe conducători, o biată fată ca Vetură din județul Argeș, va suferi, doar rigorile legii. Robotul va ști să aplice legea, pentru că în pieptul lui de metal nu se va ascunde o inimă câinească de... om.

JOI. — EPILOG ABISINIAN

La Neapole s'a consumat, în tăcere, epilogul războiului abisinian. Într-o zi au fost descărcate de pe un vapor italian, câteva colivii mari cu 15 maimuțe, prinse la Massua, unde mai anul trecut s'au dat lupte între soldații Negusului și ai Duceului. Maimuțele abisiniene, ultimii răsvrațiți și apărători ai onoarei Negusului, trebuiau să servească drept material de experiență într-o clinică din Neapole.

Într-o cușcă, un mascul și 4 femele priveau printre zăbrele la zarva și bucuria învingătorilor. Acești veri buni ai oamenilor erau resemnați și în privirile lor nu mai tulgera nici un gând de revoltă. Masculul cu brațe vânjoase ținea

să moară împreună cu femeile sale. Dar, a doua zi dimineată, oamenii clinice scoaseră, printr'o manevră perfidă, pe patru femei. La început, masculul nu protestă. Manierat și îndrăgostit cum era, făcuse loc femeilor, dar când să treacă și el pragul, ușa îi fu închisă în nas.

Supusul Negusului înțelese șiretlicul oamenilor Duceului.

Femeile fură instalate în altă colivie. După plecarea paznicilor, vânjosul mascul frânse gratiile închisorii sale, sfărâmă cușca nevestelor sale și spărgând o fereastră, se furișă în grădina imensă a spitalului. Aici, familia urcă pe cel mai înalt pin și refuză să coboare. Parlamentările fură zadarnice, deoarece supusul Negusului nu are obiceiul să se predea.

Pazniciirecurseră la mijloacele moderne de persuasiune. Masculul fu împușcat. Când era să cadă, femeile îl apucară de mâini și de picioare și astfel, îl ținură o zi întreagă. Spre seară se convinseseră, biete neveste, că stăpânul lor e mort. Și-atunci... toate renunțară la rezistență și coborîră, împreună cu ocrotitorul lor. În fața armelor civilizate, îndărătnicia abisiniană se frânse. Glasul armelor de foc convinse pe prizonierii din Massua că trebuie să se civilizeze.

VINERI. — ALEXANDRU SAHIA

sale categorice aveau ecoul unor întrebări. Feciorul de plugari din satul Mănăstirea pornise în lume sub semnul întrebării.

Drumul lui dela țară la oraș nu l-a făcut pe șoseaua dreaptă, care se termină la porțile deschise ale carierei. Ci a umblat pe toate cărările, poate va găsi un răspuns. A purtat haina de militar și rasa de călugăr; fecior de țărani, el coboară printre muncitorii din uzine. Fiecare manifestare a vieții, de la cea mai umilă și anonimă, până la cea mai furtunoasă și impunătoare, era, pentru el, bogată în rezonanțe. Undeva tot trebuie să stea ascuns răspunsul la marea problemă a vieții.

Născut la 1908, avea, prin urmare, 8 ani, când părinții au schimbat cămașa țărănească cu tunica soldătească și 11 ani, când părinții s'au întors din tranșee, hotărâți să dureze o eră nouă. La 11 ani, el putea să înțeleagă frământările celor mari. Și dovadă că le-a înțeles este chiar drumul vieții sale. El nu s'a jucat cu arme, lepădată într'un colț, nici n'a imitat pasul militar al părinților, ci a stat, cuminte și cu ochii mari, să asculte rostul acestor schimbări. Doar nu s'au apucat bătrânii să tragă cu pușca, numai ca să le treacă de urât. Un vulcan a sguduit pământul și lava fierbinte, care se răcise, trebuia transformată în piatră de temelie pentru noua clădire visată de părinți. Așa a crezut Alexandru Stănescu-Sahia și când a pornit și el în viață, a căutat, peste tot, ideea, dela care să înceapă planul acestei zidiri. A găsit-o? El nu se îndoaia, Era dragostea mare pentru oameni. La 29 de ani nu deslușești bine fizionomia fiecărui om, ci ai în fața ta omenirea întreagă. A murit atât de tânăr și sigur de ideea, care poate urzi o lume, pentru că avea încredere în dragostea „che move il sole e l'altre stelle”.

SÂMBĂTĂ. — INVITAȚIE LA RĂZBOIU

Ziarele afirmă, că există în Europa mai multe categorii de arme secrete. Arma microbi-ană, arma explosivă, arma corosivă, arma incendiară și arma toxică. În afară de armele, pe cari le cunoaștem, a căror acțiune a dat în războiul mondial câteva zeci de milioane de morți, în afară de gazele, cari ar putea asfixia întreaga Euro-

pă în câteva zile, mai există aceste arme, pe cari gazetele le numesc „secrete”. Probabil că pe lângă aceste arme „secrete”, destăinuie de gazetari, or mai fi și alte arme, necunoscute atot-știutorilor confracți.

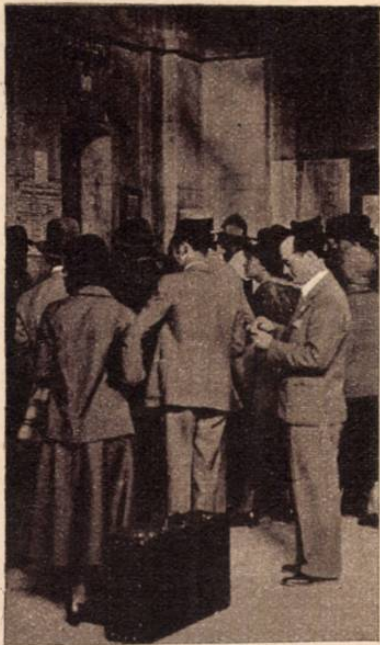
După cum se vede, omenirea se prezintă destul de onorabil. În caz de războiu, ea nu va da de rușine pe Prometeu, care a furat focul din cer. Dar nu înțelegem un lucru. De ce se vorbește de un viitor războiu? Adică ceea ce se petrece în Spania și în China, cum trebuie calificat? Noi ceștilalți stăm doar într'un fel de expectativă armată și așteptăm prima ocazie, ca să intrăm și noi în horă. Sau lupta între aceste popoare minore nu merită numele de războiu. Marile state cu armament uriaș, stau pe loc și se măsoară. Pare că a reînviat spiritul medieval. În timpul unui războiu între Englezi și Francezi, cavalerii înzăuați ai Franței stăteau în fața oștilor Albionului. Dar nimeni nu îndrăzne să deslănțue atacul. Atunci, Francezii trimiseră un sol cu următoarea rugămintă adresată generalului englez: *Messieurs les Anglais, tirez les premiers!* O frumoasă invitație la dansul morții.

Adversarii din Europa își adresează, în fiecare zi, această invitație. Un vapor scufundat de un submarin, un torpilor bombardat de un aeroplan sunt invitații medievale, scrise cu stiloul și nu cu plaivazul. *Messieurs les Anglais, tirez les premiers!* Și când domniile englezi vor binevoi să tragă, atunci vor ieși la lumina zilei toate armele „secrete” știute și neștiute. De la gaze până la razele morții. Dar nici atunci, nu va fi războiu, pentru că, spun ziarele, noua tactică afirmă, că nu trebuie să declari, ci să deslănțui, pe neașteptate atacul decisiv împotriva inamicului. Așa dar, adevăratul războiu e cel nedecarat. Atunci, putem spune, că ne aflăm în plin războiu. Suntem doar în așteptarea atacului.

DUMINICĂ. — CONTRABANDA CONTRABANDEI

Doi funcționari vamali de la biroul de anchete al portului Brăila au făcut o descindere la locuința unei doamne. Probabil că au avut motive serioase. Da rezultatul acestei descinderi adevărate proverbul că nu se cheltuiește orzul pe găște. S'a găsit o valiză cu îmbrăcăminte și 3 metri de mătase.

Deoarece erau indicii, sună versiunea, că au fost aduse din străinătate, prin contrabandă, hainele și mătasa au fost confiscate. Până aici, totul decurge normal și mai ales legal. Dacă domniile funcționari vamali erau niști adevărați gentlemani nu se sesizau de această teribilă „contrabandă” de trei metri de mătase. Dar să zicem, că așa e legea, care prevede pedepse și amenzi pentru trei și pentru trei mii de metri. Consecvenți cu legalismul lor atât de sever, care nu lasă neobservate nici trei metri, deși erau

numai *indicii*, cei doi vameși trebuiau să meargă mai departe. Să întocmească un proces-verbal, să transforme indiciile în dovezi sigure și să traducă pe infractoare în fața justiției. Când s'au văzut, însă, față în față cu valiza și cu cei trei metri, cerberii brăileni și-au pierdut zelul funcționăresc. Valiza cu hainele și cu mătasa

au trecut, tot clandestin și prin contrabandă, într-o lume invizibilă. Există dovezi și nu numai indicii, că această contrabandă a contrabandei a fost făcută de cei doi controlori vamali. Dar așa cum e cam imposibil de făcut investigații în lumea invizibilă, va fi greu „de stabilit cu precizie, ce anume conținea valiza confiscată”.

LUNI. — NU E NEBUNĂ

Mitzi e vieneză și ca orice vieneză e sau bună sau chelneriță. Așa cel puțin am învățat din filmele cu subiect vienez. A noastră e bună în familia președintelui unei mari societăți industriale din Austria. Într-o zi, Mitzi, care de obicei e a punctuală, de o punctualitate pedagogică, nu-și făcu apariția la dejun. Familia președintelui era foarte consternată de această absență, care era o pildă rea pentru copii, începu s'o caute peste tot. Până găsiră ușa fetei încuiată. „Mitzi, strigară în cor membrii familiei”. Și atunci se întâmplă ceva îngrozitor. Familia rămase trăznită. Blânda și zâmbitoarea Mitzi răspunse cu un glas neobișnuit de tare: „Stau în cămașă pe marginea ferestrei. Dacă d. cancelar Emil Fey nu vine să mă însoțească imediat la Baden, mă arunc în stradă. M'am saturat de viața mea tristă”.

Ce ne-am fi gândit la auzul unor asemenea cuvinte din partea unei bone, care e rutina personificată? E ceea ce s'a gândit și familia președintelui. Probabil că fata a înnebunit. Poliția și pompierii, cărora le incumbă să rezolve asemenea cazuri, fură chemați la fața locului. Dar nici tulumbele, nici amenințarea cu închisoarea nu ajutară la nimic. Pudica și blânda Mitzi, stătea în cămașă pe marginea ferestrei și repeta cu glasul calm: „Sunt îndrăgostită de d. Fey. Să vie el și să mă ia de aci. Aștept cinci minute, după aceasta mă arunc pe fereastră”.

Vienezii, joviali și sceptici, au rezolvat cazul cât

se poate de omeneste. A fost adus cu mașina, d. Fey, cavalerul visurilor lui Mitzi, și biata fată a căzut în brațele fostului cancelar al Austriei, care a depus-o în ambulanța ospiciului. Viena lui Freud n'a mers cu înțelegerea sufletului omenesc până la capăt. O fată tânără, strânsă în corsetul disciplinei, impusă de situația ei în familia președintelui, a refuzat o viață întreagă toate dorințele ei. Dragostea, o dragoste imaginară, i-a mușcat inima și i-a otrăvit trupul. O bonă trebuie să-și iubească numai copiii, pe cari îngrijește. Și fata a continuat să refuzeze, să ascundă, cu grije, focul ce-o consuma. Frumosul cancelar Fey era ținta dorințelor tăcutei Mitzi. Într-o zi, cazanul a plesnit și refulările și-au făcut loc la lumina zilii. Rău au făcut, deci, vienezii că au dus-o printre nebuni. Mitzi era, doar, nebună de dragoste. Și în clipa când s'a văzut în brațele eroului insomniilor ei, desigur, că și-a dat seama de gafa făcută. De-acum încolo, începe, abia povestea nebuniei lui Mitzi, bona familiei președintelui societății industriale, la Viena.

MARȚI. — CAFEA ȘI ZAHĂR

Criza mondială a dovedit ingeniozitatea oamenilor. Când au aflat după o matură gândire, că una din cauzele serioase ale crizei e supraproducția oamenii s'au apucat să distrugă. Se produce prea multă cafea? Soluția e foarte simplă, au declarat înțelepții lumii. Și milioanele de saci din porturile țărilor producătoare au fost aruncate

în mare. Pământul e prea darnic și vă dă prea multă pâine. Atunci d. Roosevelt cu cei șapte consilieri din „comisia creierului”, a poruncit să se dea foc holdelor, cari a fost lăsate pradă păraginei. Dacă ar fi avut grijă să prăjească și macine cafeaua fericirii nudiști din insulele ecuatoriale ar fi putut să-și ia, în fiecare dimineață, cafeleța neagră pe țărmul oceanului. Dar n'au făcut-o pentru că le lipsea zahărul.

Dar Cel de sus, care hrănește păsările din pădure, are grijă de copiii naturii. Ziarele ne aduc vestea, că a început să crească producția zahărului. Față de 1936, anul acesta a produs mai mult cu 2,29 milioane tone mari. Încă un an și producția va fi suficientă, ca să se declare criza și să se arunce în mare câteva milioane tone de zahăr. Semnul cel mai sigur îl constituie svonul, că zahărul se va scumpi. Așa sunt capriciile economiei moderne. Fabricanții de zahăr înțelegere cu producătorii de cafea, ar trebui să macine milioanele de tone din plantațiile Braziliei. Rășnirea va absorbi câteva milioane de șomeri. Și apoi să le arunce în mare. La o tonă de cafea, trei tone de zahăr. Apa mării și a oceanelor va deveni o bună cafea neagră, pe care indigenii de la Ecuator o vor gusta în fiecare dimineață, binecuvântând fapta cea bună a „zeilor albi”. Va fi prima dată, când popoarele sălbatice vor cunoaște adevăratele binefaceri ale civilizației.

B. JOSIF

ILINGIERIIE DIE IPAT

*Calități garantate
usor la spălat și
netede la călcat*

*La Vulturul de Mare
cu prestele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 17 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

**Academia Superioară
de Croitorie și Modă
D. THEODORESCU**

Unica instituție de înaltă cultură profesională de elită pentru dezvoltarea și perfecționarea meseriilor în România.
AUTORIZATĂ DE STAT
București I. Lipscani 18. Tel. 3.27.01
Se anunță începerea cursurilor pe ziua de 6 Septembrie la toate secțiunile: Croitorie de damă, bărbătească, uniforme, lingerie, modă, florărie etc.
Înscrierile se primesc zilnic. Informațiuni și prospecte se dau gratuit la cerere.

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ ȘI
CHIRURGIE DENTARĂ**

Proteză, tehnică modernă,
coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna August

160 pagini 25 lei.

HENRY FORD

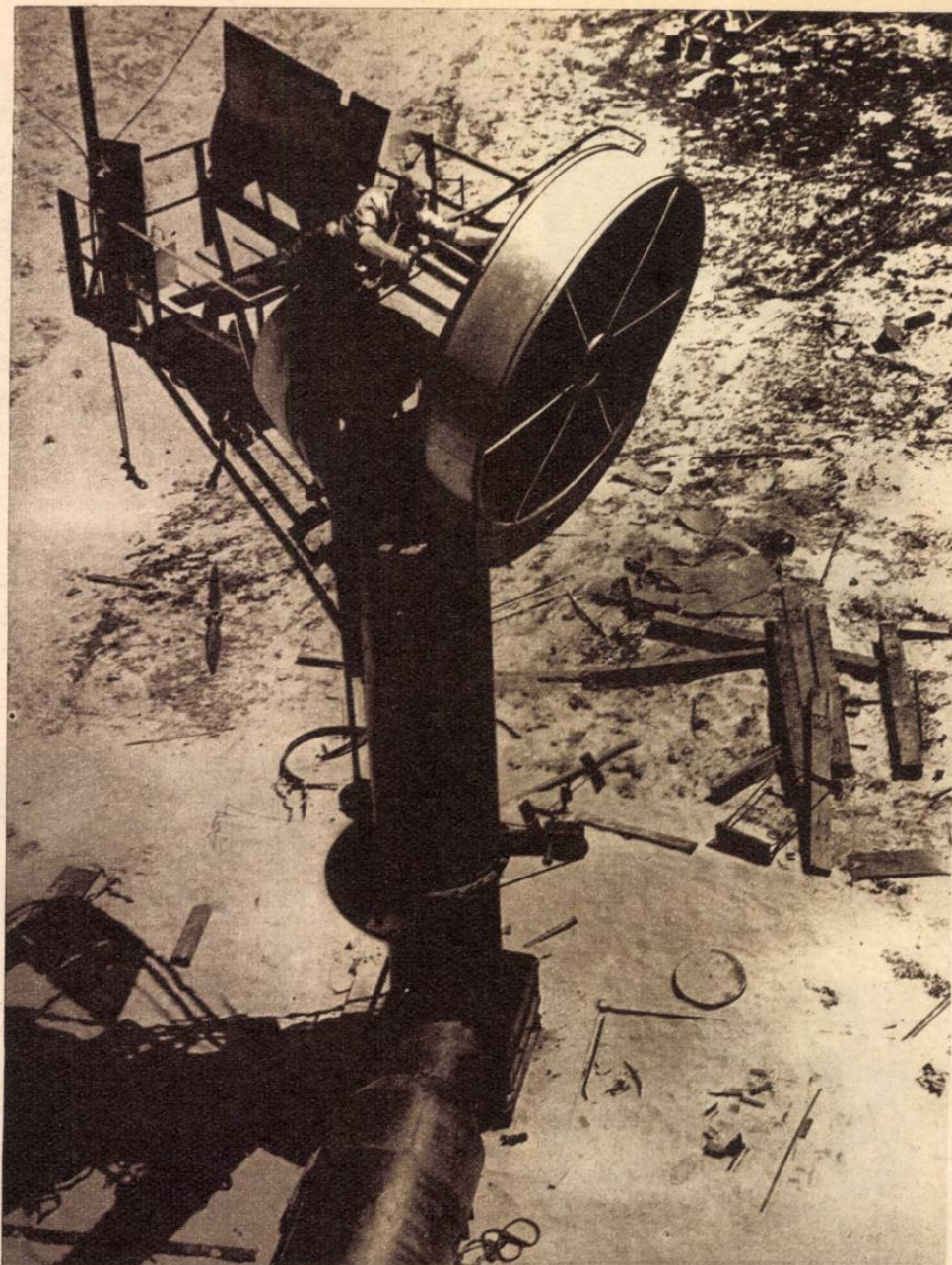
A IMPLINIT 74 DE ANI

Regele automobilelor Henry Ford și-a sărbătorit recent a 74-a aniversare. Pentru a se sustrage oricăror festivități, Ford s'a retras în aceeași zi în laboratorul său particular, lucrând toată ziua experiențe de chimie. Fotografia noastră îl înfățișează pe Henry Ford în laboratorul construit pe moșia sa Dearborn.

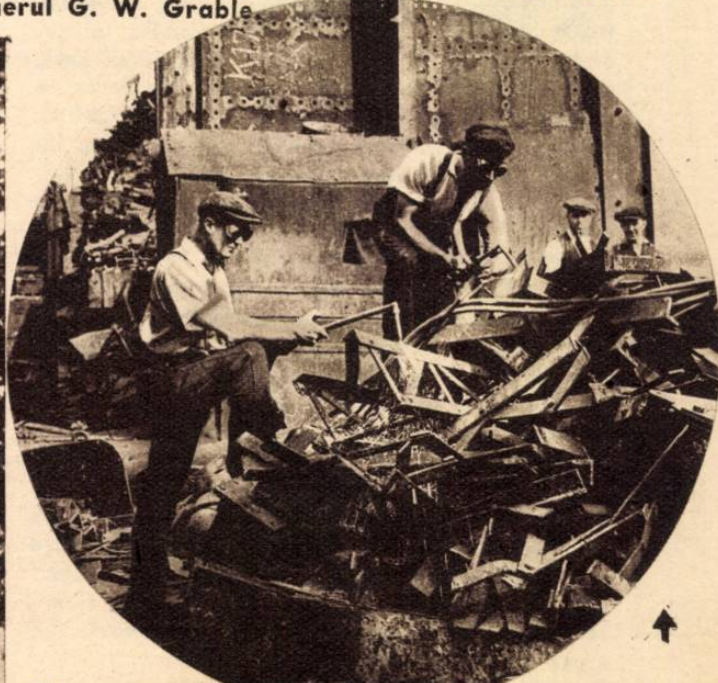
Un funicular pe terenul de golf

Jucătorii unui club de golf din Oswego (Statele-Unite) au improvizat un funicular pe o movilă care se înalță între două terenuri de golf. Un automobil vechi are în locul motorului o ladă, în care se găsesc ustensilele jucătorilor de golf. Automobilul este legat de o frânghie puternică și tras cu ajutorul unui electromotor pe șine de lemn. Fotografia noastră înfățișează funicularul de pe terenul de golf în plin mers.

O MAȘINĂ AMERICANĂ PENTRU IMPIEDICAREA PAGUBELOR PROVOCATE CÂMPULUI, DE GER

Un inginer american din Los Angeles (California) a descoperit un aparat care va împiedica în viitor pagubele pricinuite recoltei, de ger. Aparatul constă dintr-o lampă puternică de petrol, care încălzește aerul, acționând cu ajutorul unui ventilator uriaș în direcția dorită, pe o distanță foarte mare. În fotografia noastră, vedem aparatul în clipa montării sale de către inventator, inginerul G. W. Grable.

O mare campanie în Anglia pentru adunarea fierului vechiu

În vederea marelui program de înarmări al Angliei s'a lansat un apel către populație, prin care aceasta este solicitată să furnizeze statului orice metale vechi, eșite din uz. Cercetași, luptători pe front și organizații speciale de tineri se ocupă cu adunarea metalelor vechi. Fotografia noastră a fost luată la o fabrică de fier vechiu din Londra. Bucățile de metal rămase sunt tăiate în bucăți mici și depozitate pentru topire.

O FOTOGRAFIE INEDITĂ A M. S. REGELUI CAROL II ȘI A REGINEI MARIOARA A JUGOSLAVIEI

Reporterul nostru fotograf din Jugoslavia ne trimite această excelentă fotografie, înfățișând pe M. S. Regele Carol II și pe augusta sa soră M. S. Regina Marioara a Jugoslaviei, fotografiați cu prilejul vizitei făcute de Suveranul nostru la Cetinje.

REGINA WILHELMINA A OLANDEI PRIMEȘTE O DELEGAȚIE DE CERCETAȘI INDIENI

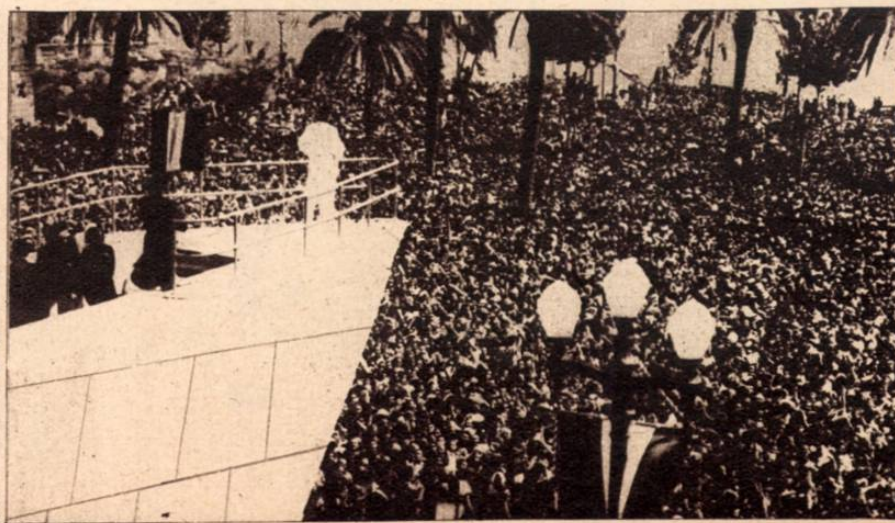
După sfârșitul jamboreei cercetășiei mondiale care a avut loc în Olanda, o delegație de cercetași indieni a vizitat castelul regal din Apeldorn, fiind primită de regina Wilhelmina. Fotografia noastră o înfățișează pe regina Wilhelmina a Olandei, trecând în revistă grupa de cercetași indieni.

MUSSOLINI VIZITEAZĂ SICILIA →

Cu prilejul marilor manevre ale armatei italiene, care au avut loc în Sicilia, Ducele a vizitat regimentul „Etna” care-și trage numele dela celebrul vulcan, din acea insulă. Fotografia noastră îl înfățișează pe Duce, cu prilejul vizitei făcută regimentului Etna și în timpul discursului, rostit la Mesina, ca bun găsit locuitorilor Siciliei.

Corturi pentru recruți în Abisinia

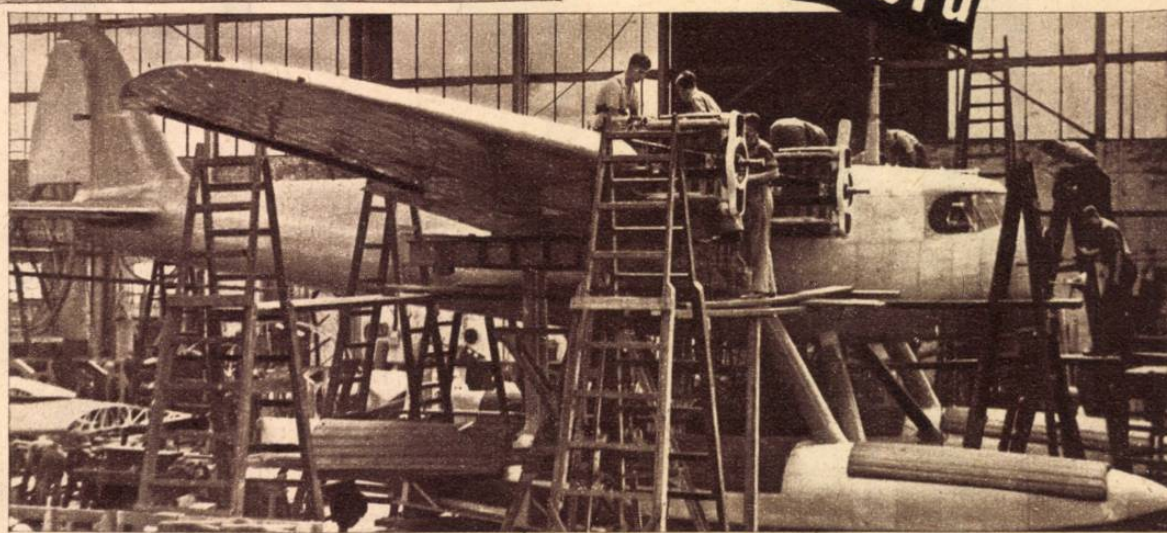
↓ In Abisinia s'au construit corturi pentru noii recruți. Ele alcătuiesc împreună un mare lagăr pentru trupele coloniale. Acest cartier militar a fost ridicat în apropiere de Addis-Abeba.

O revoluție în do-
meniul aviației:
Avionul dublu

LA Rochester, în Anglia, fabrica de avioane Mayo a construit un tip de avion dublu, care va revoluționa lumea aviației. Avionul dublu Mayo constă, după cum indică și denumirea lui, din două aparate hidroavioane dintre cari, cel mai mic poate fi strâns legat cu cel mai mare. Avionul mai mic este destinat zborurilor mai lungi peste apă și este atât de mult încărcat cu benzină și cu ulei, încât i-ar fi imposibil să decoleze singur fără ajutoare. Această funcțiune o îndeplinește avionul mare dedesubt, care este acționat de patru motoare puternice. Avionul care trebuie să facă traversarea, este fixat de avionul puternic și după ce s'a făcut aprovizionarea completă, se ridică amândouă împreună, în aer. Când au ajuns la o înălțime apreciabilă, ele se despart și rămâne în zbor numai avionul mai ușor. În vreme ce avionul mamă se întoarce la punctul de decolare. Este pentru prima oară când s'au făcut încercări în acest domeniu, iar dacă ele vor da rezultatul dorit, este de prevăzut un viitor de aur avionului dublu. Fotografiile noastre înfățișează: avionul mamă înainte de primul zbor de încercare la Rochester; avionul mic pentru cursele lungi, puțin înainte de terminarea lui în sala de montaj, din Rochester.

ESCROC ȘI HIPNOTIZATOR INDIAN, ARESTAT LA BELGRAD

POLIȚIA din Belgrad a arestat un indian, numit Mira Abdul Hamid Khan, care se dă drept fakir. În societatea lui se găsea o tânără fată în vârstă de 18 ani din Belgrad. Ea a fost acostată, pe străzile din Praga, de falsul fakir și a căzut pradă puterii lui hipnotice. Indianul a constrâns-o să cutore împreună cu el prin toată Europa. La o cercetare medicală s'a descoperit că tânăra fată mai era încă în stare de hipnoză și că fusese maltratată de indian. În clipa arestării s'a găsit asupra fakirului, 20.000 franci elvețieni, un carnet de cecuri englez și numeroase fotografii de femei frumoase. Tânăra fată a fost retrimisă în patrie. Fotografiile noastre înfățișează pe indian și fata care a fost răpită de el.

CURSURI CU MASTI DE APARARE IMPOTRIVA GAZELOR LA ȘCOALA

IN diferite școli din Cehoslovacia există cursuri speciale cu măști de apărare împotriva gazelor. Deasemeni, sunt predate instrucțiuni speciale asupra modului cum cetățenii trebuie să se apere în cazul unui eventual atac de gaze asupra locuinței. Fotografia noastră a fost luată în timpul unui asemenea curs.

PLIN SEZON LA LIDO-VENETIA

C ELE mai mari personalități din lume, din toate domeniile de activitate și-au dat întâlnire vara aceasta la celebra plajă Lido-Veneția. Reporterul nostru ne trimite câteva interesante fotografii, cărora le facem loc în coloanele noastre.

Iată-o pe cunoscuta vedetă de cinema, Brigitte Helm înfruntând, împreună cu soțul ei, d. Kuhnheim, briza plăcută a mării.

Iată-l și pe fiul președintelui Roosevelt, alături de soția sa, cu care se găsește în călătorie de nuntă. Fiul președintelui admiră arhitectura celebrului palat al Dogilor, explicată de un ghid expert.

Tot la Lido, celebrul prinț Mdivani, care a fost căsătorit până acum cu două vedete de cinema, Gloria Swanson și May Murray, s'a logodit cu Miss Muriel Johnson, patru zile după ce a cunoscut-o. Fotografia noastră îl înfățișează alături de tânăra sa logodnică.

Și în sfârșit, iată un aspect general al terasei unui mare hotel de lux, unde în fiecare după masă are loc unul din cele mai elegante ceaiuri dansante din lume.

Celebrul scriitor P. G. JANSEN cunoscut cititorilor noștri din nenumăratele articole publicate în paginile acestei reviste, a avut fericitul prilej de-a se afla la Peking chiar în ajunul deslănțuirii uriașului atac al trupelor japoneze pentru cucerirea fostei capitale a Imperiului ceresc.

Precum se știe, vigurozitatea cotropitorilor s'a frânt în fața împotrivrării desnădăjduite și eroice a celor atacați, iar după retragerea silită a Japonezilor, orașul și-a reluat aspectul normal de mai înainte. În articolul de față, autorul ne zugrăvește cu măiestria-i caracteristică, o seamă de aspecte interesante din viața actualilor cărmuitori ai destinelor Chinei.

^ **Viața patriarhală a Chinei: fata păzește, pe malul fluviului, undița tatălui ei.**

Generalul Tsai Ting Kai ținând în brața două fetițe chineze, care au venit să-l salute în portul național.

— Atunci nu va veni nimeni. Adevărații satrapii nu trec pragul vreunei legațiuni occidentale și nu acceptă nici o invitație la masă dacă nu e vorba să se așeze și la masa... de joc. Ei nu văd altă posibilitate de a rămâne în mijlocul nostru decât spre a juca. De fapt, excepție făcând de d-na *Wellington Koo*, soția vestitului bărbat de stat chinez, care actualmente reprezintă pe guvernul din Nanking în Comisiunea dela Geneva, nici unul dintre ei nu vorbește altă limbă decât chineza... Prin urmare, numai limba universal al cărților de joc poate să exercite asupra lor oarecare farmec și desfătare. Când joacă între ei, câștigurile și pierderile ating zeci și uneori, sute de mii de dolari. Dar cu noi, ținând să ne dovedească simpatie, ei se resemnează la un joc ceva mai modest.

— Cu alte cuvinte, sunt atât de bogați?

— Neînchipuit de bogați. Doar e vorba de oameni cari sunt stăpâni absoluți pe teritorii cu câte o populație de 50 până la 60 milioane locuitori. Când au pierdut prea mult — căci sunt jucători nelecuiți — trimit pe vreunul din aghiotanții lor la Direcțiunea căilor ferate sau, și mai simplu, la o bancă oarecare, și banii se găsesc cât ai bate din palme. Dar, vezi, că sunt și niște jucători fără cusur, așa spunea chiar simpatici. Li veți vedea chiar dv. înși-vă. „Cacialmalele” nu se pomenesc și dacă au ghicit că vă paște gândul să... încercați marea cu degetul, vă dau să înțelegeți cu toată politețea, că nu merită osteneala să mai stăruți deoarece au în mână cărți foarte bune. Fiți sigur că vă veți distra de minune...

IN JURUL MESII DE JOC: CIANG-SUE-LIANG

— Cari satrapii vor juca poker cu noi?

— Tot ceea ce Pekingul ne putea oferi mai bun în ceasul de față. Suverani domnitori și suverani detronați, „seniori” ai războiului, învingători sau învinși... În primul rând, îl vom avea pe mareșalul *Ciang-Sue-Liang*, șeful Confederației din Nord, fost satrap al Mandciuriei, omul zilei, rege, într'un cuvânt acela căruia diplomații cu reședința în Peking îi prezintă scrisorile de acreditare...

El însuși se închipue monarh și anul trecut, cu prilejul

LA O PA POKER SATRAP

aflării acolo a Comisiunii dela Geneva, a Curtea împărătească de altă dată — pentru n

D-NA WELLINGTON

Doamna *Wellington Koo* este de asemenea frumoasă, ci mai de grabă plăcută și are o schimbare cu dânsa. În fierbințeala jocului o veți vedea plângând în Mandciuria zile de adevărată groază.

CIANG-SUE-MING FRATELE

Va veni de asemenea *Ciang-Sue-Ming*, fra

Revărsarea fluviului Jank-See a adus jalea în sute de familii. Gravura noastră înfățișează un grup de naufragiați. Fluviul Jank-See se mai numește și „fluviul lacrimilor”.

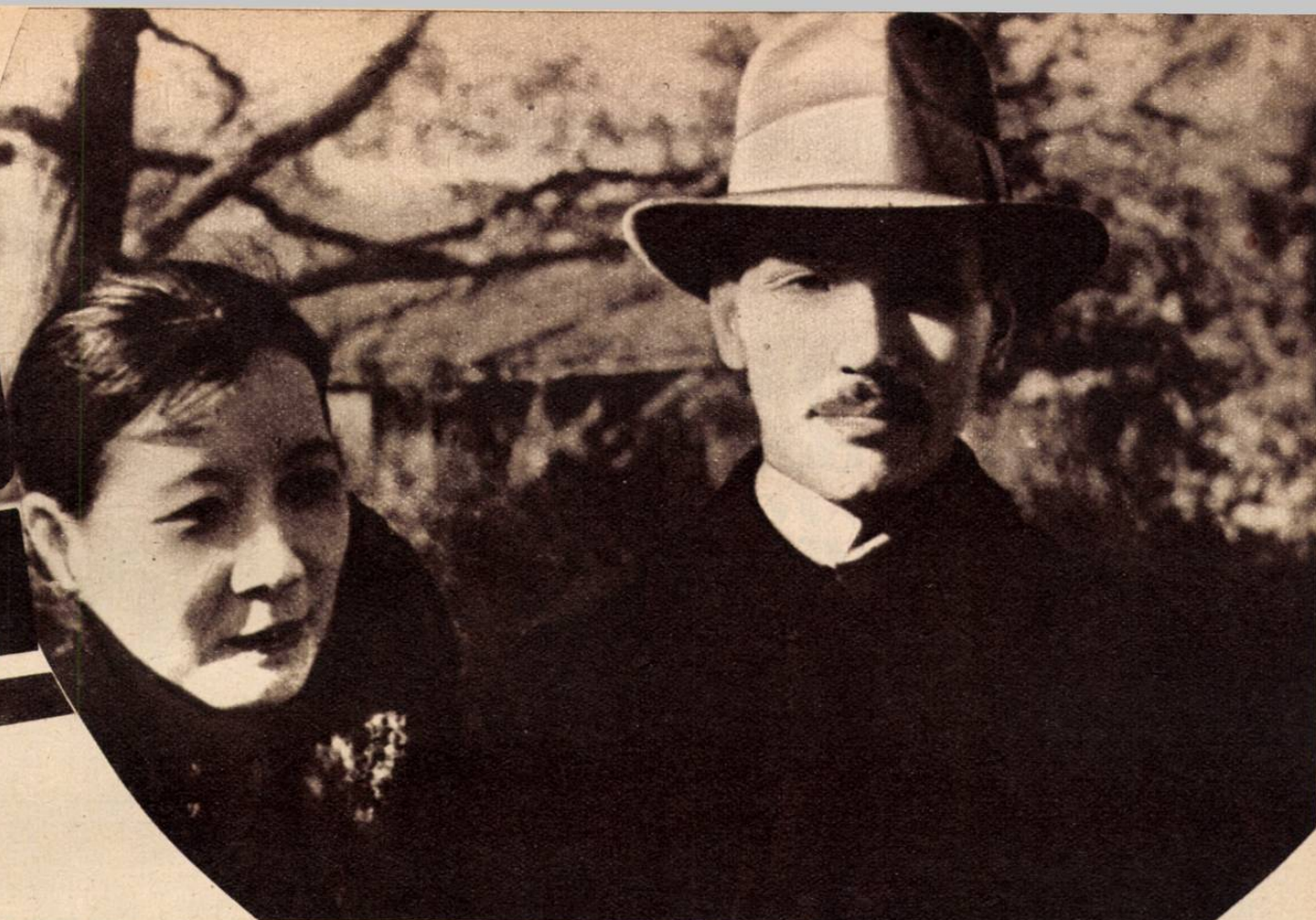
AȘA DAR, suntem înțeleși, vă așteptăm astăseară, la cină. Pokerul începe la orele zece precis și se prea poate să se prelungească până'n zori. Ingrijiiți-vă să aveți asupra dv. suma pe cari ați fi dispus s'o pierdeți căci satrapii chinezi, de o corectitudine mai mult unică decât rară, plătesc până la ultimul ban, dar în schimb, ei nu cunosc și nu îngăduie nici măcar clasica amânare de 24 ore...

— De ce sumă aş avea nevoie?

— Cred că 2000 de dolari vor fi deajuns. Dar vă veți bucura de stima lor chiar dacă, pierzând cinci sute de franci, ați înceta să mai jucați. Voiți să vedeți de-a-proape, timp de câteva minute pe satrapii clipei de față ca și pe nobilele lor soții? Numai grație pokerului vi se poate realiza această dorință și cu o pierdere de câteva sute de dolari. Însă nu carecumva să trageți nădejde de câștig căci oamenii aceștia au un noroc ca'n basme. Și apoi, la o adică, e vorba de dolari chinezești, a cinci franci bucata...

— Dar dacă-i invitați numai la cină, fără poker? — întrebai eu pe amabilul secretar al ambasadei americane care-mi făcuse o primire mai mult decât prietenoasă.

ARTIDA DE ER CU I CHINEZI

secretat culoarea galbenă — de rigoare la
cepția ce a avut loc în această împrejurare.

STON KOO...

o jucătoare pasionată. Nu pot spune că e
fire ce te cucerește dela primele vorbe

pe furiș, cu gândul la soțul ei care trăește

LUI CIANG-SUE-LIANG

le lui *Ciang-Sue-Liang* și *Ciang-Ciung-*

**Generalul Yen Hsi Ciang, unul din
adversarii lui Ciang Kai Șek.**

Generalul Ciang Kai Șek.

Ciang, care îngrozise supușii lui din Șantung
prin tirania cu care-i guverna.
Acum, *Ciang-Ciung-Ciang* s'a retras din
cadrele oștirii cu destui bani și un harem
de 40 de femei tinere cari trec drept cele
mai frumoase și ispititoare din întreaga
republică chineză. Are un chip impresionant
și nu i se spune decât „Mongolul”.

FENG-JON-CIANG ȘI OU-PEI-FOU

Feng-Jon-Ciang a făgăduit să vie și el;
este generalul creștin, bolșevizat și atot-
putinte odinioară, în China de Nord.

— Dar ce face *Feng-Jon-Ciang* în Peking?

— E numai în trecere pe-aci, căci vine dela
Congresul „Liao-Yang” și se duce la mănă-
stirea budistă unde trăește de vreo cinci
ani compunând poeme. E un original.

A fost o vreme când a avut sub mână lui
atâta spuzenie de soldați încât ar fi putut
să pretindă Imperiul. Dar în urmă, pofta
de putere ca și multe altele i-a trecut...

Am iuivat de asemenea pe fostul lui po-
trivnic, *Ou-Pei-Fou*...

— Bine, dar toți acești satrapi se mai urăsc și astăzi între ei?

O ZONĂ NEUTRĂ

— Se prea poate, însă trebuie să știți că Pekingul este un fel de teren neutru, unde,
deocamdată, nu domnește decât *Ciang-Sue-Liang*. Acesta e astăzi apărătorul gra-
nițelor Republicii împotriva Japonezilor. În fața amenințării streine el se poartă
cavalerește până și cu vrăjmașii săi.

— Văd, în orice caz, că atmosfera orașului Peking se deosibește mult de aceea a
Nankingului.

— Negreșit. Aici, la Peking, ne aflăm în China de odinioară, în China satrapilor, a

Generalul Ciang Ciung Ciang

**Generalul Ciang Kai
Șek și soția sa.**

acelora cari au puterea și dibăcia rară
de-a pune mâna pe provincii întregi pen-
tru folosul lor strict personal. Aiurea,
dimpotrivă, e China lui *Sun-Yat-Sen*,
sau mai bine spus a urmașilor lui, o climă
americanizată, „quaker”, xenofobă, puri-
tană și, în unele privinți, chiar idealistă.
Nu există haremuri în palatul președin-
telui *Ciang-Kai-Șek* și nu veți vedea
afișându-se avuții pe țărmurile fluviului
bunătății: *Lang-Tsé*...

Pentru noi, occidentalii, satrapii de aci
sunt mult mai de preferat guvernului din
Nanking, care se bucură de prea puțină
autoritate, n'are nici un mijloc spre a o
păstra și neîncetat duce lipsa fondurilor
de stat. Aici, ai de-aface cu satrapul și
din moment ce te numeri printre prie-
tenii lui, ești sigur că vei dobândi tot
ceeace dorești, chiar anularea decretelor
strașnic de antioccidentale din Nanking...
— Am observat că Pekingul e mult mai
frumos decât pe vremuri...

PEKING E MAI FRUMOS CA ORICÂND

— Da, Pekingul e o adevărată încântare
și aceasta, mulțumită mai cu seamă sa-
trăpilor cari au știut să-i păstreze frumu-
sețea pastorală și majestoașă, adică at-
mosfera lui proprie, închisă, ca pe vremea
dinastiei *Ming*...

Pekingul își închide de două ori pe zi
porțile milenare. Intrând sau ieșind de-
acolo, în hăuital soldaților da gardă și
sclipirea armelor, ai impresia epocilor în-
depărtate când China respingea streinii
deoarece știa că n'are nimic de învățat
dela ei...

LA CIANG-SUE-LIANG

— Nu uitați că *Ciang-Sue-Liang* vă
așteaptă pe diseară. Și, mai ales, să nu
vă mire întrebările în doi peri pe cari
vi le va pune...

...Cina e pe sfârșite. Convorbirea cu
Chinezii, cari nu știu decât chinezește,
s'a făcut prin mijlocirea d-lui *Nakbor*,
directorul „Gazetei Pekingului”, organul
mareșalului *Ciang-Sue-Liang*, redactat în
limba franceză.

Ceilalți parteneri sunt miss *Hussey*, o

Pare a fi o minune

**dar are
o latură
științifică**

Fotografii autentice arătând
ce poate face pentru
tenul Dv. descoperi-
rea această uimitoare

În mai puțin de o săptămână. Mii de femei sunt încântate că au ajuns să aibă o înfățișare cu mult mai tânără. Sbarciturile și încrețiturile lor au dispărut complet. Pentru ele pare că ar fi o minune, pentru știința modernă nu este decât încă un triumf după ani de încercări și de silință. Savanți au găsit că sbarciturile se formează din cauză că, îmbătrânind, pielea noastră pierde niște elemente vitale. Dacă se redă pielei aceste elemente prețioase, redevine fragedă și tânără. Aceasta este uimitorul descoperire făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea

din Viena. Extractul din celule cutanee vii, numit "Biocel", e conținut acum în Crema Tokalon culoarea roză. Aplicați-o în fiecare seară. Ea va nutri și întineri pielea Dv. în timp ce dormiți. Sbarciturile dispar repede. După o săptămână veți arăta cu mult mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon aliment pentru pielea, celebra Crema de Paris. Ea disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face în puține zile, moale, albă și catifelată pielea cea mai întunecată și aspră. — Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii. La farmacii și droguerii.

În cazurile bolilor de stomac nervoase, crampele, la stări spasmodice

precum și la dureri de cap nervoase, insomnie, cauzate de greață și de tulburări digestive s'au obținut după multe cercetări cele mai bune rezultate, atât în clinicile din țară și din străinătate prin renumitul preparat

american „Gastro D”. Gastro D se găsește de vânzare la farmacii și droguerii; sau se expediază contra ramburs de Lei 135 de către farmacia „Thoiss” din București, Calea Victoriei, 124.

**TRANSPIRAȚIA
PICIOARELOR**
combate
PODEOL
CSANDA

**PURGATIV IDEAL
PURGEN[®] BAYER**
LĂCUT-SIGUR
RAPID

Cosmetica Medicală

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței, (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormoni. Cura de slăbire. Masca „Hollywood”. Operațiuni de chirurgie estetică. Informațiuni gratuite. Cons. 12 — 7 și cu ore reținute
B-dul. Elisabeta, 3 A. Tel. 3.28.35

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

**Generalul Ciang-Sue-Liang în conferință
cu sfetnicul său englez.**

nobilă 100/100, întrucât s'a bucurat de prietenia fostei împărătese Tseu-Hi și apoi, d-na Koo, singura femeie chineză care se îmbracă europenește.

O ARISTOCRAȚIE ÎN CONTINUA PRIMENIRE

Gazda nu pare deloc obosită și-mi spune:

— China este o țară mare. La fiecare douăzeci de ani, aristocrația întreagă se îmbogățește, cum de altfel se întâmplă și în Europa după orice revoluție: o aristocrație nouă ia ființă, iar cea veche dispare, cu excepția — totuși! — a câtorva familii alese, cum e de pildă a lui Confucius...

PARTIDA DE POKER

A sosit ora pokerului. Suntem zece la joc. În orice altă țară acest număr de jucători pentru o partidă de poker ar părea din cale afară de mare. În China, e ceva prea obișnuit.

Jocul se desfășoară fără cea mai mică reculegere. Toată adunarea vorbește cu glas tare; o ceață de lachei, cu un abajur roșu pe cap (e... livrea lor de gală!) și împoponați cu o tunică de aceeași culoare, oferă neîntrerupt băuturi, licheruri, prăjituri, răcoritoare de orice soi, pe cari Chinezii le înghit una după alta, deși adineauri se ridicaseră dela masă. Cu chipul său de tânăr precoc, cu buzele-i subțiri și părul des, mareșalul are aerul de-a fi uitat cu desăvârșire Mancuria. Și nu-i de mirare, acum când tunurile și avioanele japoneze găuresc din ceas în ceas câte două, trei edificii în inima Pekingului. La un moment dat, el „relansează” cu 250 dolari, însă Ciang-Ciung plătește, cerând apoi o sumă întreită și mareșalul, cu un țipăt surprinzător de ascuțit, achită „sec” 1000 de dolari dela cari își ia adio. Toată lumea „trece mâna” afară de d-na Koo. Mareșalul are cinci cărți la fel (în joc sunt două perechi de cărți) și d-na Koo pierde cu o culoare de toată frumusețea. Se cuvine s'o felicităm pe mareșala, ceea ce facem rând pe rând, sărutându-i respectuoși una din mâinile scilpitoare de bijuterii.

OU - PEI - FOU, PRUDENTUL

Cel mai prudent, în cursul jocului, pare să fie Ou-Pei-Fou. Cât despre Ciang-Ciung-Ciang, „Mongolul”, acesta abia își mai poate stăpâni firea violentă.

Pierde neîncetat și, după ce i-a sburat și a șasea miză, se ridică, scoate din buzunarul tunicii un teanc de bancnote violete și le dă lacheului însărcinat cu lichidarea conturilor, din care acestuia îi rămâne un bacșiș fantastic.

De câte ori se întâmplă catastrofe, America, Anglia și Franța vin în ajutorul băștinașilor. Deaceia, ei poartă ca o icoană sfântă în sufletul lor, amintirea acestor popoare salvatoare.

MICI INCIDENTE

Gazda, îmi face semn cu cotul spre a mă readuce la realitate, ceea ce se tâlmăcește printr'o păgubă de 1000 dolari sumă ridiculă pentru satrapi, însă nu pentru noi. Dar o fărâma de noroc trecător se ține scai de mine.

Câștig astfel mize fără importanță, în mijlocul distracției generale și puțin câte puțin, îmi recapăt banii. La o propunere a stăpânului casei, partida e întreruptă pentru un supeu. În cursul mesii aflu că „Mongolul”, a părăsit jocul, nu din pricina ghinionului, ci pentru că cineva îi șoptise la ureche că, în urma unui ordin venit din Nanking, prezența lui la Peking devenise egală cu o dezertare din fața inamicului. Iar Ciang-Sue-Liang, care-l simpatizează, l-a sfătuit să plece cât mai grabnic, punându-i la dispoziție unul din avioanele sale pentru ca mâine în zori, fuga lui spre un teritoriu amenințat de cotropirea dușmanului să poarte pecetea demnității...

P. G. YANSEN

**A APĂRUT
MAGAZINUL**
Pe luna August. — 160 pagini 25 lei.

Viața amplă a Parisului -- In gloria lui Descartes -- Comemorarea morții lui Jaures. -- Peisagiile Parisului -- Ploaie de artificii

cele mai agitate metropole și veți înțelege de ce, străinul venit din orașe calme, mai ales orientul cu trai patriarhal la el acasă, aici se simte rupt de oboseală, în imposibilitate de-a mai înmagazina o senzație... și după câteva săptămâni, nu se mai gândește decât la plecarea...

In vreme ce alte capitale se golesc, Parisul pulsează în mijlocul acestei veri, de-o viață intensă. La fiecare pas, un peisaj nou sau o procesiune neașteptată îți cer atenția. La capătul zilei ești buimăcit. Și'n fiecare zi, alte nenumărate fapte și învățături te solicită. Adăogați trepidația fără pereche, ciocnirile permanente cu viața și cu obiceiurile

getale și minerale.

Subt colinele unde odinioară seridica palatul hispano-mauresc al Trocaderoului, sute de mii de străini forfotesc în pavilioane, contemplă cascadele sau valurile verzi ale Senei, pline de vapoare. Tot universul e concentrat în expoziția din 1937. Acesta e Parisul și numai la Paris poți vedea, în aceeași zi atâtea peisagii omenești, spirituale, ve-

Spre miezul nopții, încep să răpăie mitralierele din vârful turnului Eiffel. Cei cîrîmtrăiți zile grele ale războiului la Paris, sub permanentul bombardament al avioanelor și al tunurilor uriașe, tresărim ca și atunci la auzul primelor explozii. O clipă numai a fluturat sborul negru al amintirii: în realitatea surzătoare

care ne'nconjoară, coșmarul se topește... Cerul e brăzdat de focul artificiiilor, cari întunecă luna și luceferii autentici.

Șerpi de aur, jerbe înflăcărâte și constelații verzi se alungă în înălțimea nopții, argint topit și râuri de perle multicolore. Fantasmagorie de-o clipă. Feeria care a ars pe cer lasă o dără fumurie: aerianul-schelet impalpabil, pe care-l soarbe neantul, în vreme ce alte ofensive își aruncă grindina de foc în împărăția stelelor eterne și disprețuitoare...

gata expoziția", răspundeți-i cu toată liniștea: — Poate că n'ai parale să pleci, șefule, fiindcă de păcălit n'ai să te păcălești acolo! Victor Eftimiu

O VESTE BUNĂ pentru FUMĂTOARE!

CASSA AUTONOMĂ A MONOPOLURILOR
LANSEAZĂ O ȚIGARETĂ SPECIALĂ
PENTRU DOAMNE — ȚIGARETA DOINA

Țigareta Doina este fabricată dintr'un tutun superior care nu irită căile respiratorii și nici ochii.

ȚIGARETA DOINA

CAM

DE VANZARE LA
TOATE DEBITELE
C. A. M.

M'am întâmpplat, într-o după masă în cartierul latin și-am văzut lume multă în fața Sorbonei. Am intrat și eu în marele amfiteatru, patronat de grațioasele divinități, de peisagiul calm pictat de Puvis de Chavannes.

In prezența președintelui Republicii se deschidea congresul filosofilor, veniți din lumea întreagă: vreo opt sute de de-

legați. Câteva mii de spectatori mai luau parte la această solemnă și senină comemorare a lui Descartes.

Am auzit vorbind pe tânărul ministru al Educației Naționale, Jean Zay și pe bătrânul academician Paul Valéry — și am plecat, chemat de vizitarea unui alt pavilion al Expoziției.

Ieșind dela Sorbonna, am întâlnit manifestația muncitorilor, în amintirea morții marelui luptător pentru libertăți și democrație, Jean Jaures, pe care autoritățile îl sărbătoreau oficial, la Pantheon. Zeci de mii de oameni, în semnul steagului roșu, veneau cu flamuri și inscripții pe pânză, să omagieze, în fața uriașei cripte în care Franța își adăpostește pe cei mai vrednici fii, memoria omului asasinat în preajma războiului universal, război pe care o viață întreagă a luptat să-l înlăture.

In interiorul Sorbonnei, împărăția gândului, reculegerea, comuniunea câtorva mii de oameni în pomenirea unui filosof... în stradă — mulțimi imense manifestând pentru o idee, cerând pace... Iar împrejur, viața care palpită, trepidantă, în mijlocul caselor cenușii, a parcurilor și a monumentelor auguste.

De aceasta are nevoie tenul Dv.

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv. ● Crema Trisena — crema de zi — dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră ● Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curăță, hrănește și întărește epiderma ● Cine apreciază o cură eficientă de înfrumusețare, va alege cremele Scherk... Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și 123 — în tuburi à Lei 47 și 67.

In împărăția MORTILOR

Reporterul nostru, propunându-și să clarifice taina unei pietre funerare, face interesante cercetări într'un cimitir de acum trei veacuri.

NU s'a lămurit încă taina pietrei de mormânt, cu litere ebraice, care a fost găsită zilele trecute, în interiorul lăcașului creștinesc de rugăciuni, ascuns în dosul Palatului Nifon, din calea Victoriei.

Pe această lespede misterioasă, a cărei fotografie o alăturăm, a fost descifrat anul 5481 „de la zidirea lumii”, care corespunde cu anul 1721, al erei creștine. Piatra a fost deci cioplită cu 38 de ani mai târziu, după ce „luminata Doamnă Măria” soția lui Șerban-Vodă Cantacuzino a „înălțat sfânta biserică denu temelie ei până în săvârșitu”, alături de casa beizadelelor, adică palatul fiilor Domnitorului.

Din mândrul palat de odinioară al tinerilor principii, prefăcut în nenumărate rânduri, mutilat spre a se lărgi Podul Mogoșoarei, și modernizat chipurile, spre a adăposti magazinul Herdan precum și alte prăvălii, n'au mai rămas în picioare decât unele ziduri și o parte din acoperișul ciudat, cu cupolă, care corespunde probabil salonului mare, de primire.

ODOARE SCUMPE

În interiorul ei, biserica are expusă, într'o vitrină, diferite odoare scumpe. Dar lipsește un epitaf, vechiu de 250 de ani și care fusese lucrat în fir și perle, de către însăși Doamna, soția lui Șerban Cantacuzino și fiicele sale. Acest epitaf a fost mutat la Muzeul de artă religioasă al Comisiunii Monumentelor istorice.

Totuși, bătrânul lăcaș de rugăciune a răușit să-și păstreze o icoană de

Ușa de fer misterioasă, prin care se poate pătrunde în cetatea morților din veacul al XVII-lea.

Vederea cimitirului din str. Sevastopol (secția spaniolă) spre locul ciudatelor sarcofagii compacte, acoperite de mușchi verde, ce par a se târî pe jos într'o cursă de întrecere.

Banca din cimitirul din str. Sevastopol pe care în alți ani ședea regina Elisabeta a Greciei, când cobora din castelul ei vecin.

Strada Sevastopol, cu grilajul oblonit, peste care se văd arborii cimitirului.

Scara reginei

preț, a sfântului Elefterie, lucrată în aur. Dăruită de Enăchiță Văcărescu, relicva a fost pusă sub geam, ca să nu se deterioreze. Chipul sfântului este zugrăvit artistic, în mod impresionant, iar placa de aur a fost „ciocănită” cu mult meșteșug, în motive specific bizantine.

După modelul icoanelor din secolul al III-lea, sfântul stă pe un tron, în vestimente de împărat bizantin.

Lespedea de piatră veche de peste două veacuri, cu inscripție ebraică — găsită în interiorul bisericii din str. Doamnei cu prilejul restaurării ei. ➔

În afară de numele lui Enăchiță Văcărescu, scris cu litere chirilice, icoana mai are niște însemnări în grecește.

Această icoană a fost trimisă, în diferite rânduri, peste graniță, la expozițiile de artă religioasă, fiind foarte mult admirată la Paris, la Barcelona și pe la alte expoziții

DAR CE-I CU LESPEDEA ?

S'a spus că lespedea ciudată, cu litere ebraice, ar putea fi una din cele din vechiul cimitir evreesc din strada Sevastopol, așezată aci, pentru motive încă neprecizate. M'am hotărât să vizitez acest cimitir, situat lângă calea Victoriei, nu departe de șoseaua Kiseleff. E acolo un teren imens, cu o suprafață de aproximativ 20.000 de metri pătrați, pitit de vederea trecătorilor. Cei ce trec prin strada Sevastopol, pe lângă grilajul de zid și fier, căptușit cu tablă groasă, mai înalt decât o statură de om, nici nu bănuiesc că drumul le este pe lângă „cetatea morților” din veacul al XVII-lea.

Totuși pietonul atent va descoperi la un colț, lângă unul dintre stâlpii de piatră, o spărtură în tablă. Gaura nu e prea mare, dar permite ochiului să cuprindă uimitoarea priveliște a cimitirului, vechiu de veacuri, cu monumente de forme arhaice, mai toate înclinate, în diferite unghiuri, cu unele lespezi doborâte la

Crucea mormântului din pridvorul bisericii „Doamnei”

Cimitirul bucureștean din strada Sevastopol poate fi considerat și el drept un muzeu de sarcofagii, și pietre funerare.

M'am impresionat mai ales *sarcofagiile pline*, din secția „Spaniolă”, un fel de blocuri de piatră, în formă de cosciuge, cu un profil ogival în partea de sus, care ar prezenta așa zisul capac. De fapt, avem de-aface cu un tot compact, destul de îngust, dar lung de vreo doi metri, pietrosu greoiu și voluminos acoperit de mușchiu bătrân.

CIMITIRUL GOL !

Este straniu, că cimitirul care a fost închis ca fiind completat, este în realitate gol, prin multe locuri.

Monumentele lucrate din piatră calcaroasă și din marmoră —

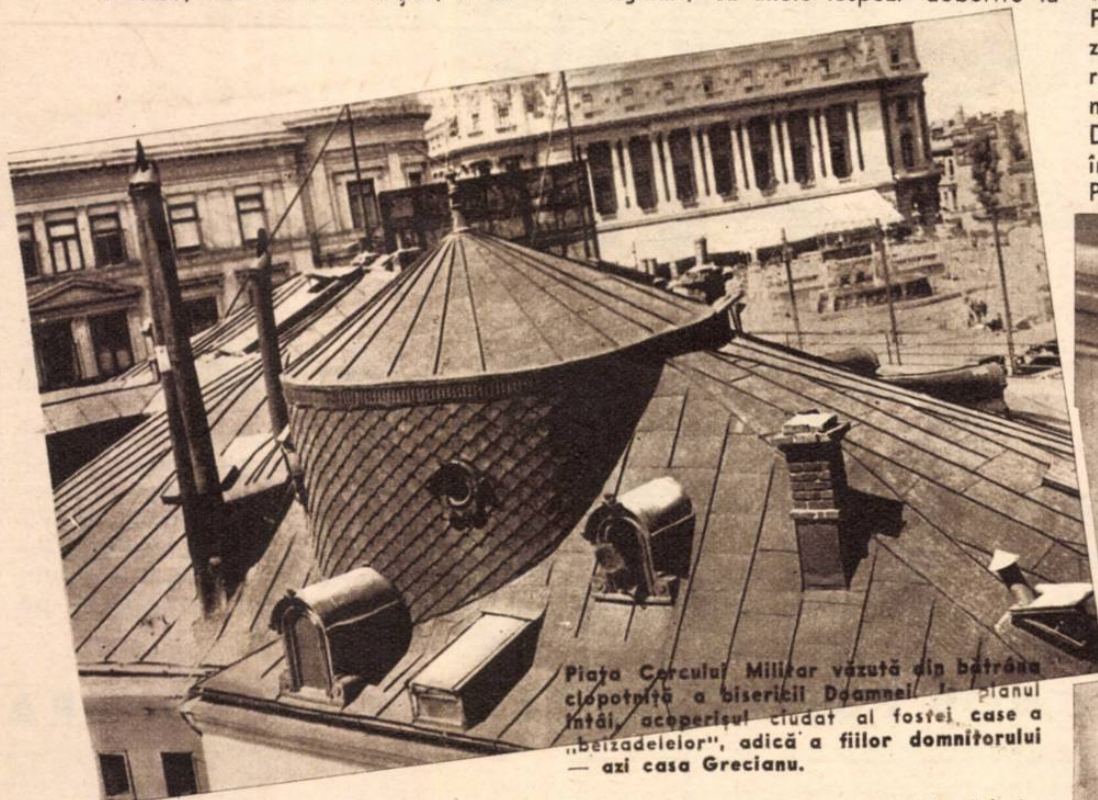
care este și ea tot un carbonat de calciu — au fost mâncate și distruse de ploaie, de vânt, de acidul carbonic din atmosferă.

Vreamea își urmează opera ei de continuă prefacere.

Globul pământesc întreg și chiar soarele sunt meniți să dispară odată. Pretenția vanitoasă a acelora care-și închipuie că „falnicul” monument ridicat de dânsii va rămâne „pe veci” în acel loc, unde l-au pus, se dovedește cu totul naivă.

Parte din monumentele sfărâmate le-am găsit îngrămadite într-o stivă de lângă zidul din fund. Unele lespezi de piatră, de o grosime considerabilă, au fost roase pe jumătate. Continuă să zacă trântite pe jos, dar nu se mai poate citi nimic pe dânsle. Se desfac în fărmite, fiind prin unele părți subțiate de tot. Din alte pietre funerare n'a mai rămas chiar nimic. Vreamea a prefăcut totul în praf. Nici nu se știe dacă a fost vreodată un semn pe acolo.

Pe întinderi de sute de metri pătrați vezi buruieni. Nici urmă de mormânt

Piața Cercului Militar văzută din bătrâna clopotniță a bisericii Doamnei. În planul întâi, acoperișul ciudat al fostei case a „beizadelelor”, adică a fiilor domnitorului — azi casa Grecianu.

pământ, trântite printre numeroși arbori, cari alcătuiesc acum o mică pădurice în mijlocul capitalei.

O UȘĂ SECRETĂ

Pătrunzând în curtea căminului vecin, „al domnișoarelor evreice”, am descoperit, fără să întreb pe nimeni, un fel de ușă de fier, ca de la o casă de bani, pe jumătate deschisă.

Era intrarea în tăcutul cimitir. Abia acum mi se înfățișa înaintea ochilor întregul tablou pitoresc, luminat de fâșii de raze de soare, cari se strecurau printre ramurile înfrunzite spre a marca, ici și colo, în contraste de lumină impresionantă, monumentele și cărările dintre morminte.

Mi-am adus aminte de cimitirul evreesc dela Scutari, care este un muzeu de sarcofagii, făcând posibil studiul acestei arte speciale, arhitectonice și sculpturale. În vremea veche, corpurile neînsuflețite ale defuncților cu dare de mână nu se puneau în pământ, ci în scobitura unor lespezi groase de piatră, cărora li se dădea o formă adecvată. În urmă, se așeza deasupra un fel de capac tot de piatră.

Prima formă a sarcofagiilor scobite a fost aceea apropiată de o priză triunghiulară. Cu timpul, din motive de economie se lucra numai o ramă înconjurătoare, iar capacul se puneau deasupra.

În cele din urmă, capacul s'a teșit până ce a ajuns o simplă lespede, care se așeza pe pământul gol, adică pe grămada ce acoperea cosciugul de lemn, îngropat mai adânc.

R. I.

No. 553

Pag. 17

Lucrătorii restaurează frumoasa biserică clădită de către soția lui Șerban-Vodă Cantacuzino acum 254 de ani.

Doar aici, colo câte un bolovan de piatră, fără formă precisă, pe jumătate îngropat în pământ, probabil supraviețuitor stingher al celorlalte lespezi de mult dispărute.

În special, e golit cimitirul în partea din fund, unde cred că era locul celor mai puțini înstăriți. Aceștia n-au putut să-și cumpere blocuri de granit, sau de altă piatră scumpă, fiind nevoiți să se mulțumească cu piatră calcaroasă, care s'a măcinat cea dintâiu.

În schimb, se văd monumente mai bine păstrate, spre strada Sevastopol, pe un front destul de lung, unde am și luat fotografiile noastre.

Unele dintre acestea sunt mai noi, de prin secolul al XIX-lea, deci s'au putut păstra mai bine.

ÎN PARCUL LINIȘTEI ȘI AL PĂCII

Am avut surpriza de a găsi în fundul cimitirului o scară frumoasă de marmoră, urcând spre un mic palat.

„Este al reginei Elisabeta a Greciei” — mi s'a spus.

Regina Elisabeta, care în vara trecută a locuit în acest palat, venia des să se plimbe prin parcul cimitirului, unde a cerut să se așeze câteva bănci, printre arbori.

Regina ar fi voit să cumpere locul, dar a renunțat, căci i s'au cerut optzeci de milioane de lei, cu condiția să nu clădească nimic acolo și nici morții să nu fie desgropați.

Acum e vorba ca acest cochet palat să fie închiriat de „Clubul Miliardarilor”, căroră li se pare picant să fie vecini cu un cimitir. În schimb s'ar obliga să aranjeze alei minunate, o feerie de flori și plante exotice. Ei au pus condiția ca scara pitorească a reginei să rămână în ființă și la dispoziția lor, spre a se putea plimba ori când ar voi prin acest parc, pe care urmează să-l modernizeze, adăugând fântâni arteziene, artistic luminate precum și cu alte motive decorative.

ALEX. F. MIHAIL

Cine digeră bine râde bine

Buna dispoziție este considerată ca un semn că stomacul este bun. Este rar ca să se vadă la o persoană care mănâncă bine, aceea ce se numește un „Caracter urât”. Un bun mâncător nu știe ce este aciditatea stomacală. Această aciditate, sau mai bine zis acest exces de aciditate este totuși cauza principală a celor mai multe dureri de stomac. Acrelile, gazele, răgăelile, mirosul rău din gură, migrenele și foarte adeseori insomnia sunt datorite fermentației alimentelor în stomac. Această fermentație este aproape întotdeauna datorită unui exces de aciditate, care este imediat înlăturat și suprimat printr-o jumătate linguriță de Magnesia Bisurata lăsată în puțină apă după mese sau de îndată ce se simte nevoia. Chiar după prima doză puteți mânca alimentele preferate fără frică de urmări dureroase. Magnesia Bisurata se află de vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75 flaconul sau în format mare economic lei 75.

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

R. I.

No. 553

Pag. 18

Un ten minunat

fără
aparență
de suliman

O NOUĂ
PUDRĂ

„AERIFICATĂ”
INVIZIBILĂ PE PIELE

O dragălașie fragedă și fascinantă fără orice aparență de suliman. O pudră de obraz atât de fină și de ușoară încât e invizibilă pe piele — așa că nimeni n'ar putea bănuși că nu este însăși frumusețea D-voastră naturală. Secretul este noul și uimitorul procedeu de „aerificare” după care se fabrică Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, și care o face de zece ori mai fină și mai ușoară decât s'a crezut posibil vreodată. Încercați chiar astăzi noua Pudră Tokalon „aerificată”. Puteți munci toată ziua, la birou, la magazin sau acasă — niciodată nu veți arăta eșofată sau lucioasă. Puteți dansa noaptea întreagă — tenul D-voastră va rămâne fraged și frumos. Procurați-vă chiar astăzi dragălașia captivantă și durabilă pe care numai Pudra Tokalon poate să vi-o dea.

De vânzare la toate farmaciile, drogueriile și parfumeriile din țară.

CEREȚI AZI

la chioșcari, librari și în gări

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

M. de MOULINS

Spânzuratul
de la
Zanch-ul 27

**cow-boy
indieni
bandiți**
urmăriri pasionante
enigme obsedante
răs

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței,
gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domnului 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

O daneză bate recordul mondial de înot

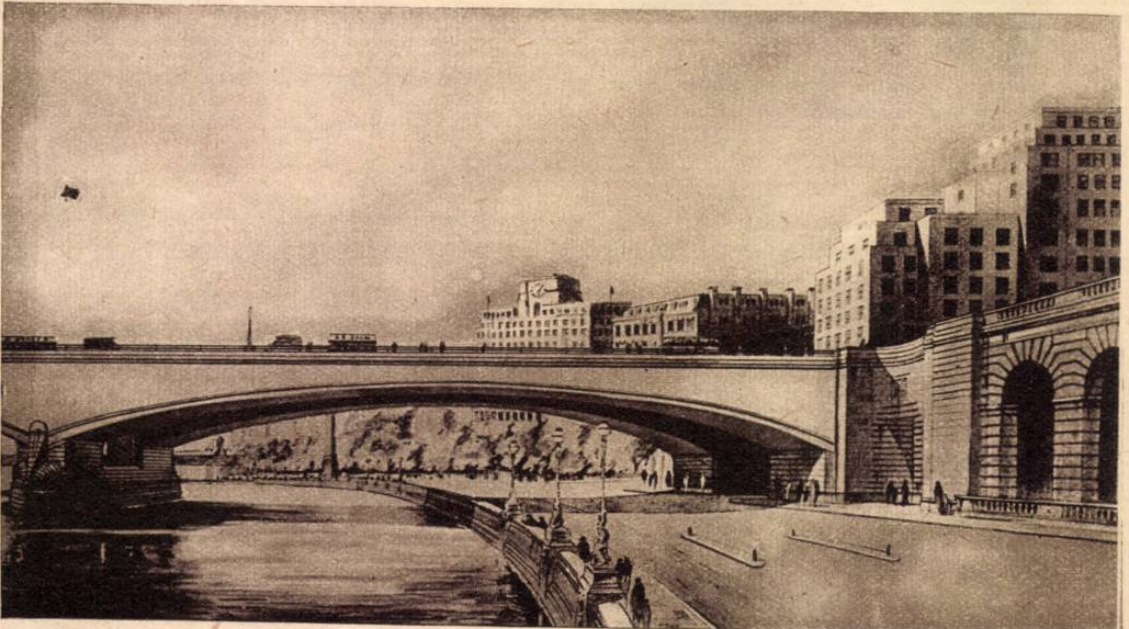
O daneză, Jenny Kammergaard a reușit să stabilească un nou record mondial, înotând 90 de klm. fără întrerupere, în 29 ceasuri. Fotografia noastră înfățișează pe d-ra Jenny Kammergaard, fiind primită în gara Copenhaga.

A MURIT EPISCOPUL SEVILLEI

Cardinalul Ilundain arhiepiscopul Sevillei, cea mai mare personalitate bisericească a Spaniei a murit în vârstă de 75 de ani. Fotografia noastră înfățișează pe cardinalul Ilundain în timpul unei procesiuni pe străzile Sevillei.

UN NOU POD PESTE TAMISA, LA LONDRA

În urma prăbușirii ultimelor resturi ale vechiului pod londonez Waterloo, s'a început acum construirea unui nou pod de mari dimensiuni. Macheta noului pod Waterloo este datorită arhitectului Sir Jiles Gilbert.

DESPRE CĂLĂTORI ȘI CĂLĂTORII...

THOMAS Mann scrie undeva că omul căruia îi plac drumurile simte dorul călătoriei cu necesitatea îndeplinirii unei nevoi organice. Iar Paul Bourget afirmă că numai cei ce rămân insensibili în fața vastului și incoruptibilului cer, a mării mișcătoare, a undulațiilor și freacății pădurii, ori a grațiosului sau sălbatecului munte, numai aceia nu călătoresc...

Există într'adevăr un soi de oameni îndrăgostiți ai drumurilor, ai apelor, ai pădurilor, ai munților... Ei sunt ca niște pătimași, purtătorii unui destin față de care nu este scăpare. Nimic nu le poate sta în cale când „simt” că trebuie să plece. Poate opri, sau cel puțin întârzia prea mult, ceva, staturile de cocori când își simt „sorocul” călătoriei? Tot așa și pentru omul călător, schimbările sau deosebirile de anotimpuri, micile lipsuri, sau altceva, nu joacă niciun rol când e vorba să pornească. Îl arde „dorul de ducă”... Nu mai poate îndura. De aceia el se numește un adevărat „călător”, după cum nu i se poate zice „bețiv” unuia care bea câte un pahar sau două cu vin, fie chiar și la fiecare masă.

Așadar, nu toți cei care pornesc undeva se pot denumi „călători”. Căci, câți nu pleacă vara sau iarna, dintr'un loc într'altul? Majoritatea profesioniștilor sau a funcționarilor, și în general, aproape toată lumea pleacă de sărbători, în concedii sau când timpul le permite, undeva... Dar acest „undeva”, de cele mai multe ori este o altă localitate: locul natal, o stațiune climaterică sau balneară, etc., în orice caz, punctul fix al unui drum de cel mult 10-12 ore cu trenul. Ei vin aci „să-și petreacă sărbătorile sau concediul, „să mai schimbe aerul” sau „să facă sport”, așteptând să treacă timpul. Iată deci, *ce nu poate fi*, oricât am vrea noi s'o denumim „o călătorie” și de sigur că nu pe aceștia îi privesc cuvintele scriitorilor amintiți.

Călătorii adevărați călători *pe mare, pe munți, prin* pădurile nesfârșite, oriunde. Niciodată *la mare, la munte ori la pădure*, unde se poate duce o lume...

Ei, dimpotrivă, fug de lume, de viața socială conformistă. Pe apele întinse, fără margini, sau pe piscurile semețe, vecine cu cerul, ei urăsc de moarte pământul, sălașul tuturor.

Cine se duce la mare, fără a se avânta în largul ei, nu poate înțelege sufletul unui călător. Rămânând numai pe mal, el e condamnat mai mult decât oricare altul la stabilitate. Căci localitățile maritime sunt, de regulă, aglomerări sezoniere în care omul se simte tot în societate, unde el trăiește același stil de viață ca și acela de unde a venit. „Comunul” uman nu e, așadar, depășit.

Dimpotrivă cel care călătorește pe mare, se simte mai totdeauna mai „el”. Legăturile lui cu restul lumii sunt rupte. Tipul uman îndrăgostit de mare ni l-a dat Ibsen în „Doamna mării”.

Tot așa, cine merge la munte și nu încearcă să-l urce, — deși muntele mă obligă la fixare, dimpotrivă invită la călătorie. La munte se poate zice că nimeni nu se simte bine dacă stă pe loc. Și, totuși, puțini sunt și dintre cei ce vin aci, pe care muntele îi captivează și le umple sufletele cu nostalgia lui. Cei mai mulți îndrăgesc sau iubesc ceva, ce le rămâne pentru totdeauna în amintire, în legătură cu muntele, dar niciodată muntele însuși...

Dar mai este încă ceva *adevărat*, cu privire la constatările noastre, în afara faptului că nu oricine poate fi „călător”. Anume acela că, atât marea cât și muntele își au, fiecare, deosebit, credincioșii lor fanatici. Cel ce iubește muntele, nu-l va schimba niciodată pentru mare. După cum cine e logodit cu marea,

va urî sau îi va fi indiferent muntele. Sunt prea rari cazurile când cineva este și rămâne devotat, deopotrivă, amândorora.

Pentru fiecare din acești credincioși fanatici, natura întreagă este alta. Marea îmbie spre adânc sau spre larg, predispune la melancolie — de aci nevoia accentuării, în diferite feluri, a veseliei la mare — și prin schimbările ei de nuanțe dă imaginea inponderabilului diabolic. Insuși cerul mării e altul de-

cât îl vezi la munte. Iar soarele cu ceremonioasele lui răsărituri și apusuri, nu încântă la fel pe cel dela mare și cel dela munte. Cu totul altfel își exercită muntele, influența asupra credinciosului său călător. El întârește, dă curaj și atrăgând tot mai sus, pregătește și duce la o sinceră apropiere de Dumnezeu și uman. Muntele dă imaginea sublimului și nespus mai mult decât marea, ridică sufletul care îl preamărește și i se închină. Pentru aceia Ruskin cu multă dreptate denumește munții „catedrale ale pământului”

Toate aceste sentimente nu le trăesc, așadar, decât adevărații fanatici călători fie pe mare, fie pe munți. De aceia numai ei nu se reîntorc niciodată din călătoriile lor aceiași cum au plecat. Se schimbă ceva din firea lor, cu fiecare călătorie. Vin mai întregiți, mai formați și mai liberi, sufletește, ca oameni. Coșmarurile vieții nu-i mai pot apăsa până a-i vorbi. Fiecare călătorie adaugă existenței lor un sens nou, sau le expică pe un altul, care celorlalți rămâne și pentru mai departe indiferent sau cel mult un mister.

Cei care se duc încoace sau încolo, și nu călătoresc, duc cu ei și aduc încontinuu, aceleași griji, aceleași nevoi ale vieții. Niciodată nu scapă de poveri. Căci niciodată nu-și eliberează gândul de ele, și să caute *ceva* salvator pe care natura îl conține spre liniștirea sufletelor umane chinuite, dar nu îl oferă niciodată gratuit nimănui.

Călătorind, cu adevărat, nu numai că ajungi să cunoști mai mult și mai bine firea întreagă, natura, dar te simți și te apropii neînchipuit de mult de tine în-
ceace în alte împrejurări, e greu, dacă

sufți. Te întuești, uneori complet, nu cu totul imposibil.

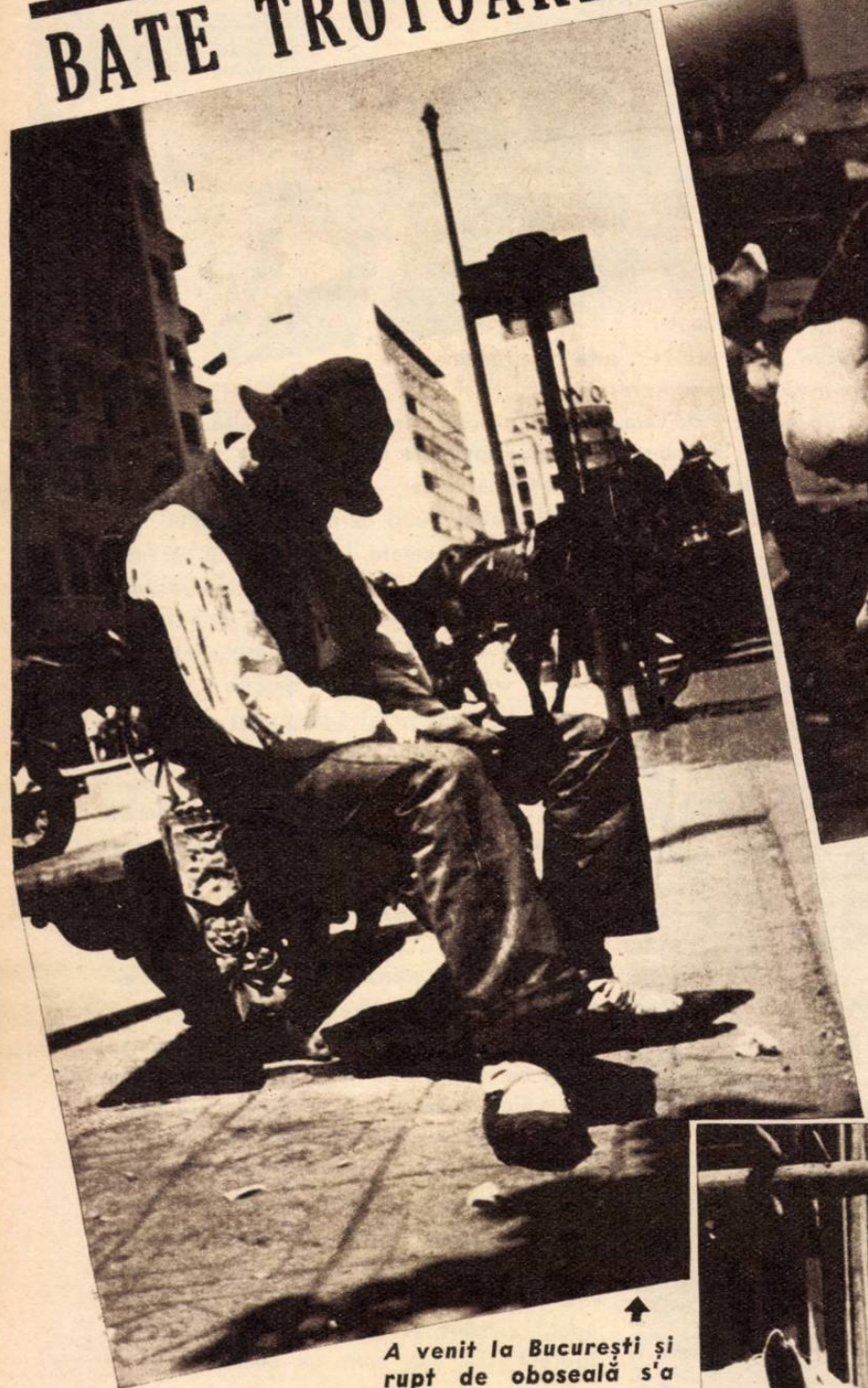
O școală a personalității, a generozității, a curajului, a camaraderiei, a caracterului, iată ce înseamnă călătoria.

Pentru toate acestea înțeleg acum, o scrisoare dela o colegă din care pot reproduce această frază: „Scrie-mi, dar nu te aștepta la un răspuns mai curând de două trei săptămâni. Plec într'o călătorie dar n'am de gând să mă opresc prea mult, niciunde. Așa că nu mi se va putea trimite corespondența”

Iar un prieten, îmi spunea, la despărțire, mai zilele trecute: „La revedere până la toamnă. Îmi pare rău că nu ne vom putea scrie. Depe munți, nu ne vom trimite decât gândurile.”

CÂND OPINCA BATE TROTOARELE BUCUREȘTILOR...

↑
A venit la București și
rupt de oboseală s'a
așezat pe o bancă să
se odihnească.

↑
Femei și bărbați cu co-
șuri care au venit dela
țară să-și vândă pro-
dusele la București.

↓
Calul care-i poartă
marfa a obosit și ță-
ranul îl adapă.

AȘA precum, odinioară, lumea romană nu cunoștea decât un singur oraș vrednic de acest nume: Roma, unica, cetatea eternă, capitala și stăpâna lumii, al cărei nume nici nu era rostit, căci *Urbs, Orașul*, nu putea însemna altceva, nu putea fi decât Roma, tot așa pentru țărani noștri *a merge la oraș*, înseamnă oricând și indiferent față de cine, a se duce la București și numai acolo.

Se pot duce și se duc de cele mai multe ori în capitalele județelor lor unde îi cheamă un proces ori un apel fiscal, o concentrare sau vreo cerere la o instituție oarecare, dar așa ceva e numai un drum la Târgu-Jiu, la R.-Vâlcea, ori fie chiar și la Craiova.

Plecarea la București este însă cu totul altceva și are o însemnare deosebită.

— Unde fuseși, nene?...

— Păi... fusei până la Craiova, pentru o blăstămată de judecată... Și iar s'a amânat... Să scap și de daravla asta, domnișoară, și plec degrabă la oraș să fac de bani, că nu se mai poate...

Ați înțeles: s'a dus omul la Craiova pentru un proces, dar „să facă de bani”, pleacă la oraș, adică la București. Intocmai ca Roma cu lumea de acum două mii și mai bine de ani, în viața țaranului român, în mintea lui, în sufletul lui cu doruri și dureri, Capitala este *Orașul*; unicul demn de acest nume, poarta la care bate când nevoia îl împinge, drumul pe care apucă atunci când este mistuit de focul vre-unui necaz.

Spre deosebire de toată acea lume a orașelelor de provincie pentru care București înseamnă limanul dorințelor de parvenire, de lux ori de petreceri, portul către care încearcă să vâslească, pentru a înțepeni ancora, toți pierduții pe valurile vieții mici și monotone, pentru țaran orașul cel mare e locul unde poate

să adune bani. Atât și nimic mai mult.

Opinca bate trotoarele Bucureștilor în căutarea unui câștig sau în focul durerii pentru înfățișarea unui *năcaz* domnului *dipotat* X sau Y.

Gândul omului dela țară a rămas la casa aplecată și scundă, ridicată de mâna lui, din lemnul lui și pardosită cu pământ din pogonu' lui; la odaia unde fiecare cui a fost bătut de el, după ce l-a plimbat în mustul gurii să alunece „mai bine”, unde ochiurile de geam au fost potrivite după „statu” lui și averea ce a avut. Inima lui e acolo pe întinderea neîngrădită de ziduri și de gratii, pe care a plimbat plugul, proptit cu toată mâna în coarnele ce i-au bătut palmele, în hăulitul muerii care îndemna dobitoacele și în scâncetele țâncului care cerea țâță, păzit de dulău în umbra „plutei” de hotar...

Țăranul vine la București adus de vântul sărăciei. F rește, nici acolo nu se găsesc banii pe jos ca prunele coapte în jurul pomului și osteneala nu stă numai în culesul lor. Dar cine se dă înapoi dela muncă?... Și cine poate fi mai strâns, mai amarnic cu el însuși, mai sec cu viața lui, ca Ion al nostru, când gândul lui e la agoniseală?...

O LEGENDĂ: ȚĂRANUL LENEȘ

Există o legendă — neadevărată ca toate legendele — a țaranului leneș. A fost creată de oportunismul politic al câtorva inși puțin scrupuloși și s'a răspândit într-o lume superficială, care, nu numai că nu cunoaște cât de cât, elementul rural, dar nici nu-l poate înțelege din cauza lipsei totale de contact și a unor prejudecați, așa numite de salon, complet idioate. Legenda circulă cu aceeași ușurință în lumea acelorora pentru care săteanul nostru e tot așa de străin și de îndepărtat ca un lapon sau un zulus. Fără greșală cred, am putea înscrie în această categorie aproape 50 la sută din populația orașelor. Și totuși, între sate și orașe, nici o piatră de munte și nici un fund prăpăstios nu desparte valurile de oameni. Dar aceste două lumi cari se freacă zilnic una de alta nu se cunosc și nu se înțeleg.

Țăranul leneș a trăit într-o poveste, dar și acolo a avut sfârșitul bine meritat: spânzurațoarea.

Cel din viața reală, de toate zilele, a satelor noastre muncește toată viața lui: din vârsta cea mai fragedă până în anii de bătrânețe adâncă.

Se trezește când se îngână ziua cu noaptea și până în pânza înserării n'are odihnă. Măncarea lui o îmbucă acolo, pe brazdă, în umbra vitelor cu care a împărțit munca frățește și nu areori turta de mălai e sărată de apele trupului vlăguit.

E murdar firește, căci glia îl îmbracă în straturi de colb des apropiindu-l și asemănându-l ei. Dar plugarul și pământul se cunosc. Dacă se taie, leacul stă în mâna de țărăna ce și-o presară pe rană; dacă îl doare capul smulge o rădăcină, un cartof bulbos pe care țărăna stă prinsă ciorchine, îl pune pe frunte; dacă o măsă s'a înegrit și îi arde obrazul în junghiuri în scobitura neagră vâra pământel în care a tocat pelin și foi uscate de tutun...

— Dar astea nu-s leacuri, ci boală curată — exclamă orășanul pe care o excursiune l-a apropiat fără să vrea de așa o întâmplare. Și nu e rar ca o doamnă cu dinți ca perlele așezați pe o scoabă de cauciuc să se cutremure în franțuzește: *Quelle saleté!*...

O fi, din neștiință și lipsă de ajutor mai bun. Ne mirăm toți și unii se indignază de așa lucruri, dar puțini încearcă să-l povățuiască și nimeni nu deschide punga să-i dureze, lângă el, un dispensar, ori măcar o căsuță de ajutor grabnic și de sfat. Am mai spus-o și o vom mai spune. Am credea că, în cele din urmă, se va găsi cineva să ne audă.

Lipsit de povești, de leacuri și de medici, săteanul se curarisește singur cu ce are la îndemână și la iuteală. De multe ori nici nu lasă sapa din mână: ogorul își întinde spinarea cerând să fie scărpinat.

Lenea țaranului să n-o jînduiască niciun domn dela oraș.

DECE PLEACĂ OMUL „LA ORAȘ”

Dar cu toată munca aceasta necurmată de om în rând și deopotrivă cu dobitoacele, țaranul se vede, mânat de lipsuri, pe calea ce duce la porțile orașului cel mare, unde banul e rar, dar tot se mai poate storce din pia-tră seacă cu prețul unei bucăți de viață.

Dar în cazul acesta munca lui aspră e zadarnică?

Munca nu e zadarnică, dar meșteșugul plugarului este — între toate — cel mai ingrat.

Să încercăm o socoteală dintre cele mai simple, adică dintre acelea care se pot face numai cu atâta școală cât se face la țară.

Plugarul nostru de azi are aproape fiecare bucățica lui de pământ. Cercetând satele vom vedea că cei mai mulți oameni au cam câte două pogoane arabile; cei mai puțini au numai unul. Sînt săteni cari au și trei-patru pogoane. Unii mai mult încă. Dar aceștia sînt atât de puțin numeroși încât se pot număra pe degetele unei singure mâini de fiecare comună. Media ar fi de trei pogoane de om. (E bine să subliniem că acordând trei pogoane de pământ arabil fiecărui sătean sîntem largi de mână și indulgenți până la limită cu calitatea solului).

Aceste trei pogoane se lucrează astfel: unul e hărăzit tuturor nevoilor, adică se împarte și se înșămânțează cu grâu și lucernă, se pun răsaduri de ceapă și de varză, fără să mai socotim fasolea, cartoful, roșiile și celelalte zarzavaturi. E un fel de cămară cu provizii a gospodăriei rurale. Toată bucătăria anuală a săteanului își scoate felurile de bucate din acest pogon. Tot așa și mâna de făină pentru pâinea, colacii și colivele din sărbătorile de peste an. Și în fine, hrana dobitoacelor, partea cea mai importantă.

Pe celelalte două pogoane se pun numai porumbi. Aici se află nădejdea omului; aici pune cu trupul o parte din suflet în lucrul lui. Dacă Dumnezeu ajută atunci anul va fi bun și recolta îmbelșugată. În bățatură se vor sbenguî copiii, păsările și purceii cu burțile pline.

Dar anul bun — acest vis de nădejde al țării — e rar. Dacă pentru pilda noastră facem o medie — din ani buni, răi și mijlocii pe o perioadă de timp hotărîită — recolta țaranului ar fi de câte două care zdrene de porumb pentru fiecare pogon; în total cam 140 de băncioare de mălai pe an, din care trebuie să scadem însă dijma pe care o va plăti la moara boerească pentru măcinat. Gospodăria îi cere un minimum de două băncioare pe săptămână. Faceți socoteala și veți vedea că abia îi rămân câteva băncioare (teoretic, în fapt nu se alege cu nimic), pe care dacă le-ar vinde la cel mai bun preț posibil chiar, tot nu ar aduna nici o optă parte din banii de care are absolută nevoie pentru sare, gaz, ulei de gătit în posturi, materia pentru îmbrăcăminte, exigențele fiscalului și tutunul. (Pentru un pachet de tutun se desfac case și se desperechiază vite) Fără să mai punem la socoteală țuica — vătămătoare sau ba, absolut indispensabilă — căci nu oricine are pruni și nu fiecare își poate face băutura lui. Ca să se dreagă, — cum spune el, — se întoarce tot către boier „tocmindu-se” să-i muncească. Primește între 15 și 20 de lei pe zi. Dar muncind pe țarina mare își neglijează forțat pământul lui și recolta va suferi; iar dacă se duce la curte după ce și-a lucrat pogonul, în mod firesc nu mai este angajat, căci perioada de muncă a trecut, sau alții i-au luat locul.

Însă chiar dacă — împotriva realității — îi acordăm tot ceea ce visează adică: o recoltă bună, o tocmeală omenească și de lung, durată la boier, un butoiș de țuică în podul casei — și încă săteanul rămâne sărac, atât de sărac, încât, la o boală, n'are cu ce plăti medicul și mai puțin încă medicamentele, la o judecată trebuie să înstrăineze vita sau pământul, la un botez se îndatorează până peste cap și o moarte în casă, cu pomenile de îngropăciune, așa cum îi cere credința și obiceiul locului, îl duce la sapă de lemn.

Iată de ce pleacă omul „la oraș”. Il bat nevoile din urmă.

Între provincii, Oltenia dă un procent destul de ridicat. Dar asta nu are altă însemnare decât a unui spirit mai viu al olteanului, a unei energii mai repede pusă în valoare de o inițiativă care nu se desminte nici în negoț și — mai ales — nici în politică.

CUM SE FACE ȘI CÂT DUREAZĂ DRUMUL LA ORAȘ

Plecarea la București se face cu *cursa*. Așa numește omul dela țară autobuzul care trece prin comuna lui sau în apropiere și se îndreaptă spre Capitală.

Statul a desființat într-o vreme aceste curse, înlocuindu-le — pe unele traseuri — cu mașini confortabile și reducând prețul biletelor de tren. Dar noile autobuze n'au pătruns în inimele județelor așa că satele au rămas izolate, iar tariful C. F. R. a înscris o urcare.

Cursele s'au reînființat nu de mult, dar li s'a dat un traseu în care ocolurile cele mai absurde nu sunt egalate decât de niște drumuri cum poate numai la noi se mai găsesc: numai hârtoape și podețe sfărâmate, albiu desfundate de pietriș și noroiu uscat în urme vechi sau ud și moale cum e cleiul — după timp. Țaranul nu călătorește decât cu cursa. Cel care se află la zeci de kilometri de linia de tren nici n'ar putea altfel. Însă și celălalt e mai bucuros de hurducăturile mașinei. În primul rând fiindcă e mai efin. În al doilea rând, fiindcă

atunci când nu are gologani pentru prețul drumului e pășuit. Căci proprietarul mașinei e țaran și el — țaran ajuns — cunoaște pe fiecare și cu mulți se înrudește. În fine, aceste mașini sînt particulele din lumea lui.

La început noi și curate, în scurtă vreme ajung de nerecunoscut, zdrelite de timp și de drumurile năzdrăvane, îndesate dincolo de volumul lor, încărcate în fel și chip, cu tot ce închipuirea unui om poate să găsească într'un cămin, fără să mai punem la socoteală cotețele ori târnele de găini, curci, rațe și găște, porci, mai mici și mai mari, ba — uneori — și câte un vițel de-abia înfiripat: arca lui Noe pe roate.

Înăuntru oamenii stau devalma în miros acru de sudori, vara — într'o căldură ucigătoare pentru cine nu e obișnuit, iarna — într'o în-crucișare de vânturi reci de gheață dela o fereastră la alta, în care geamul a rămas în cioburi.

Și totuși, tot timpul e un chiot și o veselie, buzele tuturor sînt întinse și pe gurile căscate se rostogolesc hohote de răs, glume ori cântece. Totul e prilej de voce bună: un car întâlnit în drum, un câine care-i urmărește în fugă, o femeie la fântână cu fusta prinsă în brâu și pulpele arătoase umezite...

Popasurile se fac după vrere și nevoie:

— Ilie!... Oprește mă, o țără, să beau apă de-acilea...

Sau dimpotrivă:

— Da' dece stătuși iară, mă?...

Panele de cauciuc, de ulei, de benzină sînt destul de dese. Dar nimeni nu se supără. Singurul deziderat care găsește aprobarea tuturor e *masul la crăsmă*.

Așa se întâmplă că un drum durează o zi, două, trei, patru... Pe mașină însă stă scris în litere arătoase: *Rapidul Valea Oltului*, sau: *Simplonul Fulger*...

OAMENI ȘI COPII SE TĂVĂLESC PE CALDARĂM

Despre viața acestor oameni în vîlmășagul Capitalei s'a scris de nenumărate ori, fără ca cineva să aibe mîngăierea că a putut astfel pune capăt unei erori puțin demne de noi. Bucureștenii sînt sentimentali numai la teatru și cinematograf, iar autoritățile mișcă... bastoanele de cauciuc tot pe spinarea acestor nenorociți.

Oameni și copii se tăvălesc pe caldarămul Bucureștilor hrînindu-se cu o bucată de pâine seacă sau iuțită cu ceapă. Somnul de noapte — de scurtă durată — se face la *odaie*; o săliță în cuprinsul căreia un singur om n'are loc să se învîrtească ca lumea, cuprinde 12-14 ființe care își întind oasele pe scândura nudă a unui pat comun, un fel de poliță mare, înghesuite unele peste altele ca peștii într'un butoiu. Oboseala sau lipsa de spațiu oprește pe acești salahori ai vieții să se desbrace măcar. Și în putoarea infectă, păduchii, răia și oftica duc casă bună cu ei.

Dacă sînt muncitori cu ziua la bînale sînt plătiți mai puțin și muncii mai mult decât oricine. Dacă merg cu coșurile sînt în veșnică hărțuială cu agenții primăriilor și ai fiscalului, cu sergenții de stradă, cu toți „boierii” cari se simt plin de autoritate față de acești „țărani”, sau cine știe cum altfel. Nenumărați sînt aceia care se simt datori să le dea îndrumări între o înjurătură sau un picior undeva. Foarte rar, dacă e vorba de un copil, o femeie simplă de obicei „intervine”!

— Lăsați-l că e și el mic...

— Ce să-l lași... — este răspunsul invariabil. — Aștia e hoți de mici, nu glumă... Copil, tânăr sau bătrîn, înghite ocară, strînge banul și își mută coșurile, donița sau borcanul cu nuci noi mai încolo... Așa e la oraș... Ce să facă?... Își scuipă năduful într'un strigăt prelung și sonor, cântat anume:

— Hai la pruneee — d'elea bune, prune!...

De o vreme însă nici să strige nu mai are voce. Ordinul acesta nou i-a lovit dintru început ca un bolovan în creștetul capului. Cum să cheme gospodina ascunsă în bucătăria unui fund de curte sau cocoțată la cine știe care etaj... Celor tineri le-a venit deodată o scîrbă amară și o dorință să lase toate și să pună piciorul pe scara mașinei ce pleacă pe la casele lor. Dar i-a oprit bătrânii.

— Stați mă, că nu e foc... Așteptați o leacă...

Și-au adus aminte de amarul și obida de acum câțiva ani, când — în dorința de a se desființa negoțul ambulant — au fost fugăriți ca jivinele pădurilor, bătuți și lipsiți de marfa cumpărată pe bani buni... Cât au suferit atunci și tot au rămas.

— Trece și asta... Pleacă *governu'*, da' noi tot ne facem negoțu' cum l-am apucat... Răbdare mă...

Țaranul știe să aștepte.

Și pentru o mână de oameni ce pleacă înapoi, mașina aduce douăzeci în loc. Nu va trece mult și glasurile lor se vor auzi iar, trăgănite și îmbietoare — cântec vechiu al Bucureștilor... Ori au și început a se auzi?

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

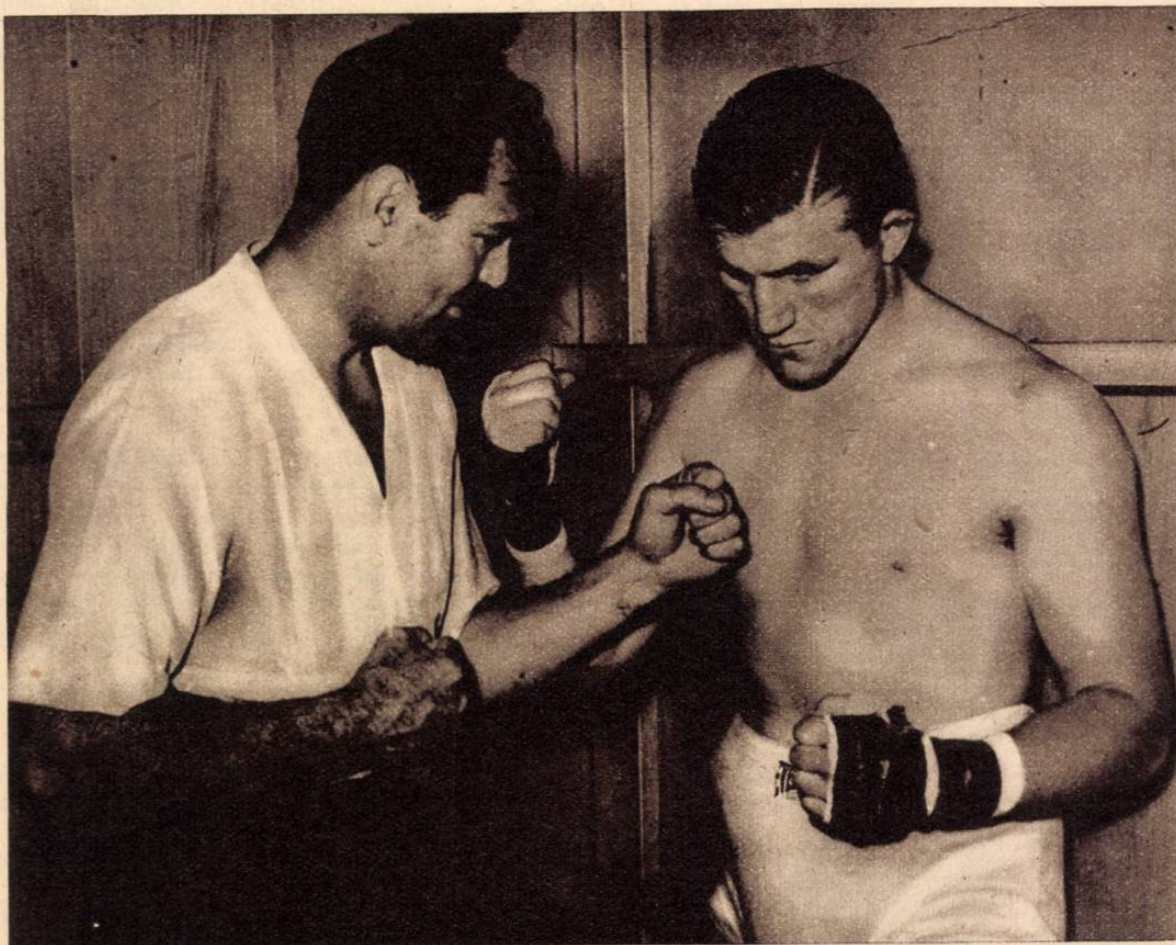
Acesta își duce coșul cu ultimele merinde și copilul adormit și obosit pe străzile capitalei. Va găsi de lucru?

Autobuzul care te duce dela sat la oraș.

Dempsey îl vizitează pe Farr la antrenament

La 26 August are loc match-ul de box pentru campionatul lumii între negrul Joe Louis și englezul Tommy Farr. Fotografia noastră îl înfățișează pe celebrul fost campion mondial Dempsey, vizitându-l pe Farr în sala de antrenament.

O operație epocală: copil adus la Viață după moartea mamei sale.

La Philadelphia a murit de tuberculoză, sub ochii medicilor, o tânără italiancă, Maria Boccasini care trebuia tocmai să dea naștere unui copil. Printr-o operație făcută imediat după încetarea din viață a mamei, copilul a fost adus viu pe lume. Totuși, deoarece copilul fusese cuprins de temperatura ridicată a mamei, el a încetat din viață după două zile, cu toate încercările medicilor de a-l salva. Tatăl se opusese operației, deoarece a spus că nu poate să crească un copil fără mamă. Justiția a permis totuși, medicilor să facă operația. Fotografia noastră o înfățișează pe Maria Boccasini.

GENTLEMAN IN APĂ

SENZAȚIONALĂ PERFORMANȚĂ A UNEI CALĂREȚE DE CIRC DIN AMERICA

O călăreată de circ din America, în vârstă de 28 de ani a reușit să stabilească o performanță senzațională. Ea a sărit cu calul în apă, de la o înălțime de 12 metri și de când i-a reușit performanța, o repetă zilnic în fața unei mulțimi entuziaste. Fotografia noastră o înfățișează în momentul săriturii

Adevăratul englez își poartă chiar și în apă, cu mândrie, cilindrul său gris. Ia-l pe unul dintre participanții la concursul mondial de înot cu îmbrăcăminte, care-și poartă cilindrul cu emfază.

OAMENII POLITICI IN VILEGIATURĂ

D. Cancicov și d. doctor Lupu s'au întâlnit în parcul din Slănicul-Moldovei și au stat de vorbă cordial, uitând pentru moment de adversitatea politică.

D. Ministru de Finanțe, Cancicov, fotografiat în fața hotelului Racoviță din Slănicul-Moldovei.

D-nii Ion Mihalache, președintele partidului național-tărănesc și d. dr. Nicolae Lupu, vice-președinte și-au făcut cura la Slănicul Moldovei, unde au fost oaspeții d-lui Prof. Rășcanu, președintele organizației Tutova, alături de care îi vedem în fotografia noastră.

Cei doi doctori (stg.) N. Hasnaș, (dr.) Al. Bădescu primul deputat, secundul prefect, ambii membrii fruntași ai part. Național-Liberal de Gorj, sărbătoriți de cetățeni în Com. Bumbesti-Pitic, la inaugurarea începerii lucrărilor pentru construcția liniei ferate pe defileul Jiului.

ILUMINAȚI ZÂMBETUL DVS. CU KOLYNOS

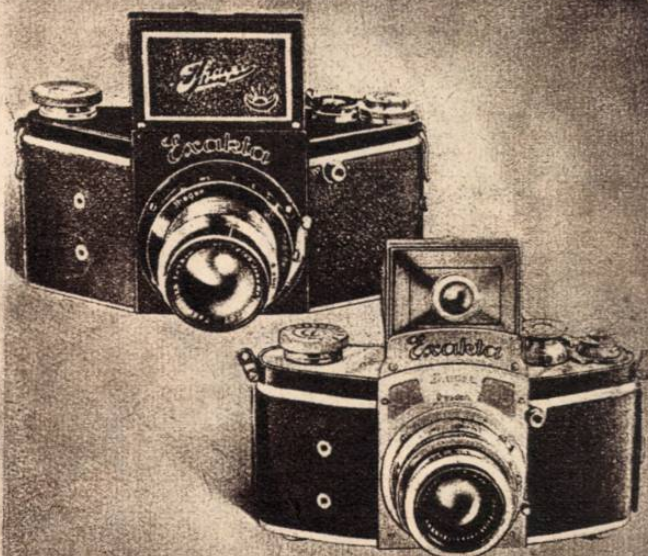

VEȚI descoperi o bucurie care n'ați cunoscut-o, este aceea de a avea o dantură albă și proaspătă, gingii rose, ferme și sănătoase. Intrebuințați Kolynos crema de dinți anti-septică a cărei acțiune e bazată pe o teorie științifică complet nouă. Kolynos conține ingrediente cari nu se află în pastele ordinare. Kolynos „e cu totul altceva”. În fiecare cavitate.

în fiecare interstițiu dentară, el spumegă și clocotește, distrugând milioane de germeni cari cauzează decolorarea și caria.

Mai mult încă: Kolynos este economic. Dv. nu puneți decât jumătate din cantitatea dentifrice-ului ordinar. Kolynos este așa de concentrat încât un centimetru pe o perie uscată, e suficient.

Și Dv. puteți avea zâmbetul atrăgător pe care-l dă Kolynos.

EXAKTA

DRESDEN
Striesen 257

CELE DOUA APARATE PERFECTE, CU REFLEX Paralaxa suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminozitatea până la 1:1.9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator.

STANDARD-EXAKTA pentru rollfilme convenabile, de format 4x6,5.

KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr'o neîncătură).

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39

DE VÂNZARE ÎN MAGAZINELE DE SPECIALITĂȚI

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit. Director: Nicolae Constantin. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7—9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

CHARLIE CHAPLIN SE DESPARTE DE PAULETTE GODDARD ?

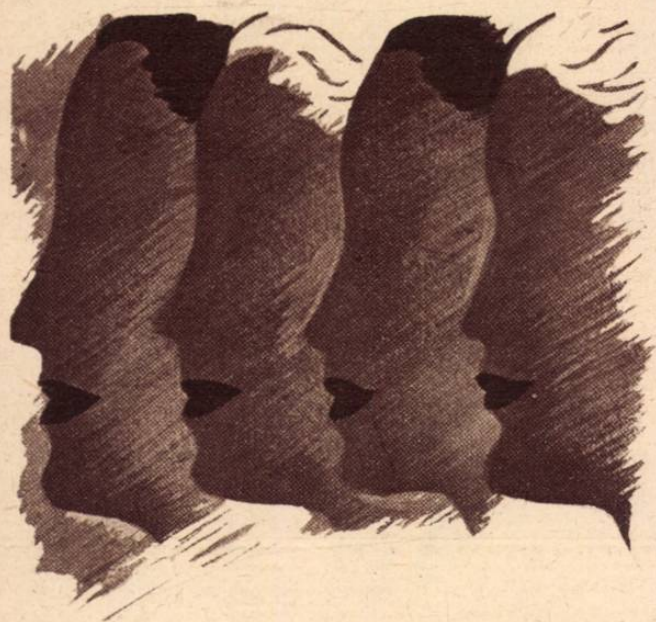
Cronica senzațională a Hollywood-ului comentează de câteva zile cu aprindere faptul că Charlie Chaplin și Paulette Goddard nu mai sunt văzuți atât de des împreună. Se spune chiar că cei doi îndrăgostiți, cari au făcut împreună ocolul lumii, se vor despărți. Dacă despărțirea va fi confirmată, îl vom vedea pe Charlie Chaplin părăsind a treia femeie, de care se părea că-l leagă o dragoste nepieritoare.

MISS CALIFORNIA A FOST ALEASĂ!

Cu un fast deosebit a avut loc în orașul Veneția din California alegerea „Miss Californiei”. Fotografia noastră o înfățișează pe fericita noastră aleasă, fermecătoarea Miss Phyllis Randall din Hollywood.

(Vezi textul din revistă.)

et été vous avez
besoin d'UNE de ces
4 NOUVELLES TEINTES "BALI"

Quatre nouvelles teintes d'été de Rouge "Bali", spécialement étudiées pour aller avec la mode estivale, ont été mises au point par le célèbre créateur du premier Rouge indélébile.

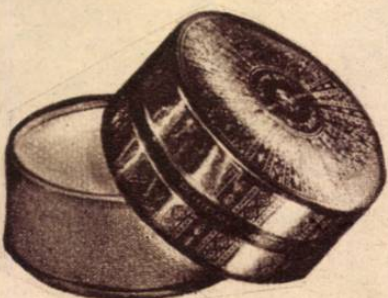
Parmi ces 4 teintes il y en a deux pour blondes et deux cuivrées pour brunes ; que vous soyez blonde, rousse, châtaine ou brune vous trouverez la teinte qui s'adapte exactement au hâle de votre peau.

Leurs qualités sont hors de discussion quant à leur ténacité, leur brillant et la régularité de la couleur.

POUR BLONDES
408 Sun-rise
418 Sun-glow
POUR BRUNES
407 Sun-down
417 Sun-tan

LE ROUGE ANGÉLUS
Louis Philippe
INDÉLÉBILE

Sa Poudre Calligénique et spécialement les teintes Sun-Gold, Sun-tan et Ocre complèteront d'une manière parfaite votre maquillage d'été.

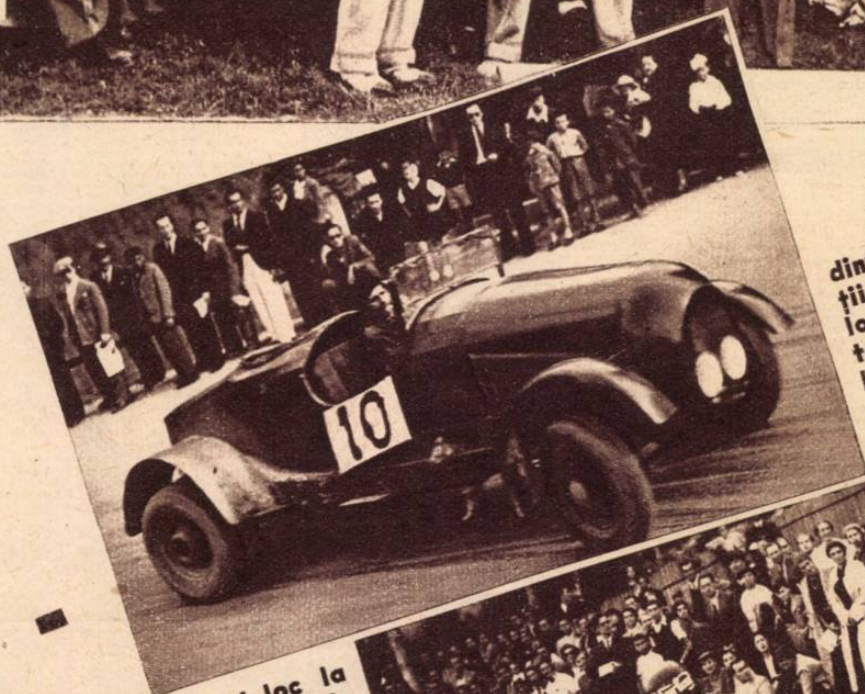
CONFERINȚA MICII ÎNTELEGERI LA SINAIA

La Sinaia s'a întrunit Luni, Conferința Micii Înțelegeri. Fotografia noastră înfățișează pe cei trei miniștri de externe ai Cehoslovaciei, Jugoslaviei și României, d-nii Krofta, Stoiadinovici și Antonescu și d. Victor Bădulescu pe peronul gării Sinaia.

(Foto Berman)

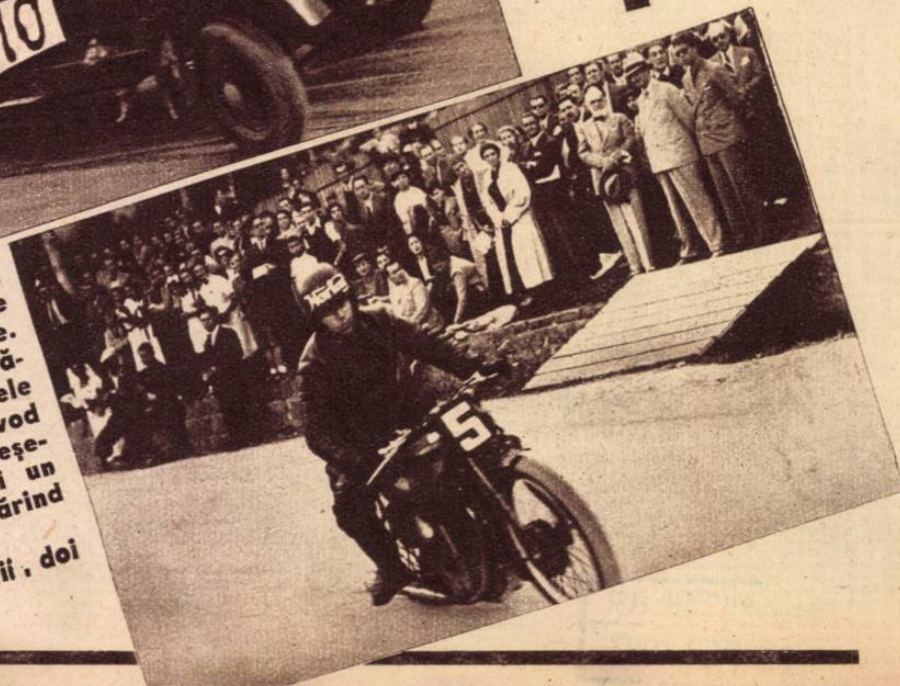

CONCURSURILE DE AUTOMOBILE DE LA SINAIA

dintre participanții cei mai periculoși, unul pe motocicletă, celălalt la automobil.

Duminică au avut loc la Sinaia mari concursuri de automobile și motocicletă. Fotografia noastră înfățișează pe M. S. Regele Carol II, marele Voevod Mihai, d. Mitilineu, președintele A. C. R. R. și un public numeros, urmărind concursurile. În aceeași fotografie, doi

CIUDAȚENIILE RAZBOIULUI DIN EXTREMUL ORIENT

RAZBOI CRÂNCEN FĂRĂ SĂ FIE RAZBOI.

**IN TIMP CE LA SHANGHAI ȚĂCÂNE
MITRALIERA ȘI BUBUE TUNUL LA
TOKIO DIPLOMAȚII AU CONVER-
SAȚII PROTOCOLARE.**

**CHIANG-KAI-SHEK, COMANDANTUL
ARMATELOR CHINEZE, E... JAPONEZ**

RĂZBOIUL dintre China și Japonia are ciudațeniile lui. Mai întâi nu e război, deoarece nici Japonia și nici China n'au declarat război. Sunt lupte sângeroase; se aruncă, pe câmpul de bătae, zeci și sute de mii de soldați, sute de avioane încărcate cu bombe, mii de mitraliere și tunuri, care spintecă văzduhul cu urlat infernal; se vânează avioane, se torpilează vase, se bombardează orașe, cu o furie diabolică, dar nu e... război. Nu e, fiindcă nici China și nici Japonia nu vrea să-l declare. Nici una, nici alta nu vrea să calce statutul Ligii Națiunilor, ca apoi să suporte consecințele, eventuale, cu care s'ar condiționa pacea. Și-apoi China mai are și un alt motiv: ea nu vrea război. Și dacă nu-l vrea, de ce să-l declare?

Priviți fotografiile pe care le publicăm în această pagină! Sunt cele mai recente aspecte de pe fronturile chino-japoneze. În două din ele vedeți rămășițele orașului Tientsin după bombardamentele aviației, în alta, avioanele nipone lansând bombe asupra localității Peiping și în cealaltă, o ședință calmă a parlamentului japonez, în care, Okinori Koya, ministrul de finanțe, cere credite suplimentare pentru un „eventual” război cu China.

Totul e calm la Tokio. Prințul Konoye declară că n'are nimic cu China. Japonia nu se ridică decât contra penetrațiunii curentului comunist, care nu trebuie tolerat în apăsarea granițelor imperialiste.

Deși întrerupte formal, relațiunile diplomatice dintre două state se mențin. Reprezentanții celor două țări se întâlnesc, se salută protocolar și discută, în termeni eleganți, modalitatea de a aplană „incidentul” și de a evita... „războiul”. Se discută prietenește, nu în calitate oficială. Deasemenea ziarele din Tokio arată pe pagini întregi, că mareșalul Chiang-Kai-Shek, șeful armatelor chineze nu poate fi un dușman al Japoniei, deoarece se trage dintr-o familie de pirați niponi. La rândul lor, japonezii nu înțeleg să ridice armele contra unui om de același sânge. Ei nu vor decât să-l elibereze pe „sărmanul” Chiang-Kai-Shek din mijlocul camarillei periculoase în care se află.

Ciudațeniile din Extremul Orient, nu?

Și totuși asta ne amintește de întâmplarea cu Abisinia, când d. Mussolini spunea:

„N'am nimic contra acestei țări. Vreau numai să-i eliberez pe abisinieni de sub jugul sălbăticiei...”

Sx.

Orașul Tientsin în timpul bombar-
dării de către japonezi.

Un avion japonez aruncă bombe
asupra orașului Nanyen

O casă ciuruită la Tientsin

CUM SE ALEGE O REGINĂ A FRUMUSEȚII IN AMERICA

(Vezi ilustrația de pe copertă)

Alegerea unei regine a frumuseții într'un oraș sau într'un stat din America se transformă într-o sărbătoare populară. Mii de oameni participă cu însoțire la marile festivități care se dau în cinstea concurenților. Autoritățile încurajează aceste concursuri, pe cari le consideră ca regeneratoare ale tinereții și frumuseții. Se știe că aleasa fiecărui stat sau fiecărui oraș participă apoi la concursul final pentru alegerea unei Miss America. Fotografia noastră a fost luată în orașul Veneția din California în timpul alegerii „Miss Californiei” a cărei fotografie o publicăm pe coperta acestui număr. ➔

SPORT DE IARNĂ LA LIDO-VENEȚIA

Unul din cele mai frecvente sporturi la Lido-Veneția este acela al ski-ului pe apă. Fotografia noastră îl înfățișează pe contele Haugwitz Reventlow, soțul celei mai bogate femei din lume, Barbara Hutton, practicând acest sport. ➔

CUM TE FERESTI LA LIDO-VENEȚIA DE NISIPUL FIERBINTE SAU UD

Elegantele vizitatoare de pe celebra plajă Lido-Veneția își păzesc frumoasele gambe de atingerea cu nisipul prea fierbinte sau prea ud. În acest scop, ele întrebunțează pantofi groși de lemn, așa cum vedem în fotografia noastră. ➔

NOUI MITRALIERE ANTIAERIE

La manevrele armatei italiene care au avut loc în Sicilia s'au experimentat noul muni-
ționi pentru atacul
antiaerian. Tirul acestor
arme merge
drept în sus. Foto-
grafia noastră în-
fățișează o aseme-
nea mitralieră, piti-
tă după un kaktus
în cursul mane-
vrelor din Sicilia.

MARI MANEVRE AERIE LA LONDRA

400 de avioane împărțite în grupe de atac și de apărare, au
dus o luptă crâncenă asupra Londrei. În fotografia noastră,
două avioane de atac îndreptându-se vijelios asupra capitalei.
Mai târziu, ele au fost doborâte de avioanele de apărare.

NOUILE TANCURI ALE AMERICII

Armata americană a fost îmbogă-
țită cu un nou tip de tancuri a
căror viteză poate atinge 100 de
km. la oră, pe drum nebătătorit.
Tancurile sunt prevăzute cu două
mitraliere. Fotografia noastră în-
fățișează noul tip de tancuri
în cursul exercițiilor de probă.

SIR MALCOLM CAMPBELL IN GOANĂ DUPĂ RECORDURI MONDIALE

Sir Malcolm Campbell, renumitul alergător
automobilist englez a încercat să bată re-
cordul mondial de viteză, pe apă. Numeroșii
vizitatori cari s'au găsit în jurul lacului
Magiore, au urmărit cu mult interes încercarea
renumitului alergător. Fotografiiile
noastre îl înfățișează pe Sir Malcolm Camp-
bell după o cursă de probă și pregătirea
noului lui bărci cu motor Blue Bird.

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

MIERCURI. — POVARA DASCĂLULUI

Se anunță redeschiderea școlilor, deși căldurile mai sunt „caniculare”, ploile reci și amurgurile prelungi anunță sfârșitul vacanței. Școala încearcă glasul clopoțelului și pregătește cataloagele. Va fi cam greu să muștruliești copiii întorși din vacanță, cu zângănitul clopoțelului și să-i păstrezi disciplinați, așa cum se înșiră în catalog.

Cine n'a uitat, încă, anii școlii primare, vede clar prăpastia ce desparte vacanța de școală. Iar prima revedere între dascăl și copil pare o întâlnire între diplomații a două țări, cari au reluat relațiile după războiu. Ambele tabere sunt foarte circumspecte și caută, deocamdată, să se menajeze și să-și manifeste o prietenie

cât mai afectuoasă.

Peste câteva zile, vrăjmășia cu dinții tociți stabilește un *modus vivendi* între dascăl și elev, care va fi întrerupt de serioase incidente diplomatice.

Stabilirea unei legături sufletești între dascăl și elev, între școală și copil, preocupă, putem spune de secole, pe „belferii” lumii. Ca și problema păcii externe, care obsedează omenirea dela Platon la Societatea Națiunilor. Adepții pedagogiei „pure” vor să facă din școală o insulă fermecată în mijlocul oceanului vieții, alții socot, că e mai bine să plaseze școala în mijlocul vieții, să șteargă orice limită între ele, ca trecerea din școală în viață și viceversa să fie neobservată.

Ca să faci din școală un refugiu, ar trebui s'o înalți deasupra vieții, să-i creezi o atmosferă superioară celei de-acasă și din stradă. Situația copiilor e, însă, atât de diversă, încât nu știi cum să găsești atmosfera ideală pentru toți. Iar contactul permanent între școală și viață e imposibil, pentru că viața e atât de diversă, încât e greu să stabilești un model. Problema rămâne nerezolvată, până când oamenii vor introduce ordine în gospodăria lumii.

Școala rămâne să-și găsească o ieșire dela caz la caz, dela copil la copil, așa cum se rezolvă, astăzi, toate problemele. Vorba ceea: localizăm și circumscriem conflictele. Deocamdată, dascălul își duce greaua povară a misiunii sale neîndeplinite.

JOI. — SPANIA UITATĂ

Marea „armată” a Spaniei se scufunda, pe vecie, sub zămbetul lui John Bull. La răspântia drumurilor colbuite, ultimul reprezentant al hidalgilor cânta vremurile eroice sub privirea zăpăcită a bietului Sancho Pansa.

Soarele Spaniei apunea peste ocean ca să răsară, cu mai multă strălucire și mai ales cu mai mult folos, pentru noua regină a mărilor — Anglia.

Puterea nobilimii feudale a Spaniei se furișează în castelele ei și Don Chihote, încălecat pe mârtoaga lui, va rățăci până în zilele noastre, să afle unde șade Dulcinea — stăpâna noroadelor.

În această atmosferă de crepuscul, au trăit bunii prieteni, Cervantes și Lope de Vega.

Deși porniți de sub umbre de portice feudale, ei au intrat în vâlmășagul multitudini, țărani și târgoveți, mânați spre noi forme de viață.

Lope de Vega, om de cultură vastă, hidalgo manierat la vorbe și în gesturi, era frământat de patimile scenii. Tot misticismul epocii și al tagmei se altoise pe sensibilitatea lui aristocratică, dar dospirea masselor l-a scos în arena socială.

În cele 2000 de piese de teatru și 21 milioane de versuri, câte a lăsat moștenire literaturii mondiale, sentimentele pășesc în ritm aristocratic în mijlocul unei gloate de imagini vii, nă-

cute în atmosfera vieții de la țară. Prin crenelurile viziunii de hidalgo, se întrezărește realitatea vieții spaniole de la sfârșitul secolului al 16-lea. Lope de Vega e marele realist al epocii, om al renașterii. Alături de un hidalgo abstract și vânător de năluci, stă umanitatea spaniolă. A murit la 27 August 1635. L-a plâns tot poporul adunat în jurul catafalcului, ca să asculte 150 discursuri funerare. Iar masele și bunul său prieten, Cervantes a spus, îndurerat că a dispărut „o minune a naturii”.

Lope de Vega e, astăzi, uitat, pentru că piesele sale se joacă, aievea, pe câmpiile Spaniei iar milioanele de versuri se declamă în ritmul tunului.

VINERI. — ORAȘUL TĂCERII

Nu e titlul unui film sau al unui roman de 15 lei, ci numele propus de presa românească pentru Capitala Țării. Așa va fi peste cel mult, un an: Bucureștii — orașul tăcerii. Judecând după unanimă înțelegere între presa și poliția Capitalei, se poate prevedea că ofensiva împotriva sgomotului va fi încununată cu o victorie unică.

După suprimarea claxonului, a urmat un scurt armistițiu, în timpul căruia s'au controlat splendecele rezultate ale acestei măsuri. Poliția a anunțat, că ofensiva va fi reluată. Obiectivele n'au fost complet precizate. În schimb, presa și publicul s'au amestecat în strategia poliției și i-a propus atâtea obiective, încât ne temem, că, în curând, orice pieton va fi obligat să-și pună talpă și toc de cauciuc.

Se vorbește de suprimarea sirenelor, de interzicerea strigătelui oltenilor, de reglementarea megafonanelor și a sgomotului lăutarilor. Atacul pornit cu atâta impetuoșitate nu va putea fi oprit, având în vedere, că fiecare gazetă vine, în fiecare zi, cu altă propunere.

După ce programul minimal va fi realizat, vom pava străzile cu bumbac, vom tăia coardele vocale ale tuturor soacrelor, vom comanda motoare pentru uzine și tramvaie din unt, iar, la periferie vom castra toți cocoșii. De-altfel, partizanii sgomotoși ai absolutei tăceri abia așteaptă sosirea iernii, când văzduhul captușește lumea cu vată. Sperăm, că la anul vom ști a evita ropotul ploilor de vară și dangățul monoton al ploilor de toamnă.

Când tăcerea va fi stăpâna Capitalei, vom tre sări, într-o dimineață, auzind ecoul tunurilor din Spania, Mediterana și China. Atunci, se va vedea rostul întregii ofensive împotriva sgomotului. Din București, orașul mut, se va ridica un glas puternic și va urla: Tăcere! Tunurile și mitralierele vor amuți și la un semn al lui Marte, gazele vor învălui omenirea într-o tăcere de mormânt.

SĂMBĂTĂ. — CASA TĂCERII

Ați auzit, vreodată de Ellen Key? În clipe de adânc pesimism, când viața ridică în fața noastră un zid, pe care nu-l puteți sări, cercetați paginile scrise de Ellen Key, surdo-mută și oarbă din naștere. O ființă născută numai cu două simțuri de minoră importanță: pipăitul și mirosul.

Totuși, Ellen Key a ajuns... profesor universitar. Ce zid imens de întunec și tăcere a ridicat viața în calea acestei femei. Și numai prin

aceste două cioburi de sticlă aburită ea a putut vedea toate splendorile acestei lumi. Citiți memoriile ei și veți simți că puterile omului sunt nesfârșite, că sufletul are izvoare nebănuite cu ape, cari pot săvârși minuni.

Părinții, cari au copii defectivi vor afla mângâierea, văzând că omul cu simțuri rudimentare se poate

ridica și el pe înălțimele desăvârșirii.

Zăcămintele noastre sufletești sunt infinite și oricât de vitregă ar fi natura cu un om, e de ajuns să putem desgropa aceste comori, ca să învingem această vitregie. De aceea, nu condamnați, cu gestul nepăsării, pe omul defectiv. Gândiți-vă că orice orb sau surdo-mut e un semen al nostru, care poate fi scos din bezna, în care l-a aruncat natura. Dacă nu va ajunge pe culmile, de unde Ellen Key a putut vedea întreaga lumină a vieții, el va isbuti să urce pe panta desăvârșirii.

Numai pesimismul sau indolența noastră au făcut din orbi și din surdo-muți niște epave ale societății. Iată și surdo-muții din România, constituiți într-o asociație s'au hotărât să meargă pe urmele lui Ellen Key. Un reprezentant de-al lor, Dimitrie Leonte, a fost în străinătate, unde a luat parte la congresul internațional al surdo-muților. Acolo a vorbit și a auzit. Întors în țară, el adresează un apel prin ziare să se construiască o *Casă a Tăcerii*. Lipsește doar terenul, promis de Primăria Capitalei. La anul, când va avea loc, la București, congresul internațional al surdo-muților, *Casa Tăcerii* trebuie să fie o realitate. Ea nu va fi o expresie a filantropiei noastre, ci o dovadă, a voinții omenești de a înfrunta Destinul.

DUMINECĂ. — ÎNTRE CHINA ȘI INDIA

Un istoric englez, John Robert Seeley, se întreabă „De ce n'am transformat China într-o colonie sau dominion al Marii Britanii așa cum am procedat cu India?” Și răspunde: „Experiența cu India ne-a convins, că e mai bine să faci comerț, cu o țară liberă decât să-ți cucerești o colonie”. Când a pornit să cucerească

India, Anglia era de mult stăpână peste bogățiile acestui imens pământ. Marile firme comerciale își aveau sucursalele lor în centrele Indiei și afacerile mergeau destul de bine.

De fapt, nu Anglia a cucerit India. Englezii erau pe-atunci numai 12 milioane și cu mijloacele tehnice din vremea aceea, nu se puteau gândi să înfrângă o țară de sute de milioane. Credincios tradiției sale, Albionul a dat o mână de ajutor unui mare prinț indian să supună po-

poarele Indiei. Pe urmă, a venit contractul comercial, care a arendat firmelor comerciale englezești țara Marelui Mogol. Făcând bilanțul, englezii s'au convins de greșala făcută când au fixat această scumpă diademă în coroana regelui Angliei. De aceea s'au mărginit cu afaceri în China, și nu s'au înșelat. Ziarele anunță că investițiile în China se ridică la 250 miliarde lei, dintre cari numai la Shanghai — 180 miliarde.

Japonezii, cari au învățat multe dela englezi, știu că singura putere a englezului în China sunt aceste investiții. Și cum războiul lor în China nu vizează atât pe frații întru culoare, cât pe Europeni, tunurile lor au o singură țintă: investițiile europene. Citiți telegramele și veți observa, că: depozitele de benzină ale companiei „Asiatic Petroleum” au luat foc; obuze cad în concesiunea franceză; avioane aruncă bombe peste construcțiile marilor societăți engleze. Și nu uitați, că armatele japoneze se concentrează în jurul orașului Shanghai, unde englezii au investit cele 180 miliarde. De aceea, orice propunere de intervenție va fi zadarnică și Anglia va trebui să-și apere averea cu armele. Acum, ea e în căutarea unei armate, care să-și apere interesele.

LUNI. — TĂLCUL UNEI RĂPIRI

Nemărginită e puterea divinității moderne: reclama. Și nicăieri nu are atâția credincioși ca în America. Preoții ei posedă toate tainele și riturile, ca să-i invoce puterea și s'o pună în serviciul dreptcredincioșilor ei. O frumoasă și mică dansatoare, cum sunt multe în orașele Statelor-Unite, nu se mulțumește cu succesele culese într-un music-hall de provincie. Visul ei e Hollywood.

Sfătuită, probabil, de prieteni și mai ales de fratele ei, pe care presa ni-l descrie, ca pe un „om calm”, tânăra Jean de Koven pleacă la Paris, unde se lasă răpită chiar din hall-ul hotelului. O cablogramă pleacă la New-York se întoarce la Paris și în 24 ore știrea a făcut ocolul lumii. O tânără dansatoare americană răpită în centrul Parisului. Presa ambelor emisfere publică, în fiecare zi, amănunte senzaționale. De unde vin aceste amănunte? Cine are interesul să le furnizeze? Un singur lucru pare cam ciudat. Poliția Parisului nu s'a alarmat, ci... tace. Fratele acesteia, d. Harry de Koven, sosește la Paris. Renunță la ajutorul poliției și al detectivilor. D. Harry de Koven dă interviewuri, vorbește de talentul surorii sale și afirmă că a ajuns celebră înainte de a fi angajată de „o casă de filme”. Se pare că fetița are nevoie de prea multă reclamă, de vreme ce a trecut aproape o lună și nu se lasă descoperită. Data descoperirii și ascunzătoarea bandiților le cunoaște numai d. Harry de Koven, care întocmește, până la cel din urmă amănunt, apariția senzațională a surorii sale.

MARȚI. — AMELIORAREA VINULUI

D. Mihail Negură, ministrul Cooperăției, a prezidat ședința Comitetului Național al vinului. În cuvântarea de deschidere, ministrul nostru, a fixat obiectivele acestui comitet. Nu sporirea consumului, cu ameliorarea producției. Iată o măsură înțeleaptă, care va întâmpina aprobarea unanimă a consumatorilor, dar nu a producătorilor.

Pentru atingerea acestui scop, d. ministru anunță, că s'a alocat 49 milioane lei. Se vor construi pivnițe cu crame de vinificare, se vor cumpăra aparatele necesare, prese hidraulice, zdrobitoare,

butoaie, căzi, zăcători, generatoare de aburi, filtre și alte asemenea născociri ale veacului nostru. Cuvântarea d-lui ministru e binevoită. În podgorii, strugurii lucrează după vechea metodă a naturii. Seva se înfrățește cu razele soarelui și pregătește elixirul boabelor de sidef și de rubin. Butucii sunt cele mai perfecte laboratorii, cu formule nepătrunse, încă, de mintea omenească. Și dela tata Noe până astăzi, vinul cel bun era stors în buții de picioarele fetelor și flăcăilor, cari dănuiau hora lui Dionisios.

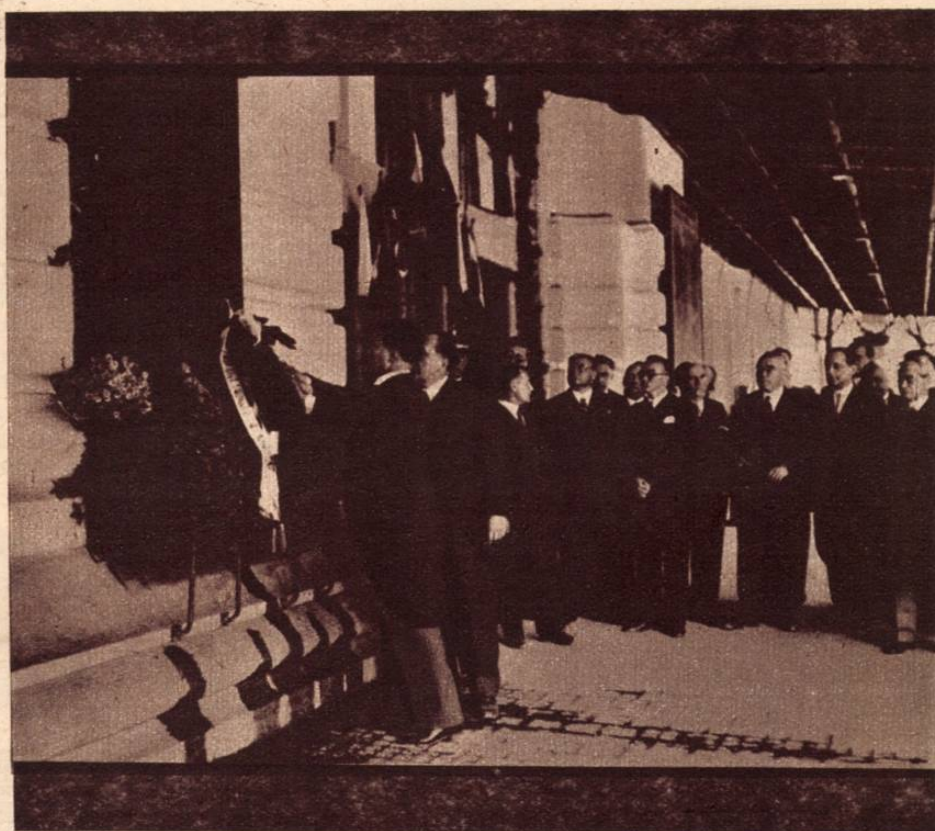
Se spune că această metodă nu era igienică. Dar pe-atunci un ministru nu avea nevoie să dea 49 milioane pentru tot felul de aparate drăcești. La Cotnari, la Nicorești și Odobești nu existau generatoare de aburi și prese hidraulice, dar vinul era bun, curat și mai ales ieftin. Se cumpăra cu vatra și nu cu litra.

Dar principiul enunțat de d. ministru e bun. E nevoie de o ameliorare a producției, adică vinul să-și recapete gustul de odinioară.

Fie chiar cu ajutorul aburilor sau al electricității. Că e posibil, se poate vedea din gustul vinului din Franța, unde metodele propuse de d. ministru au fost aplicate de mult.

Va fi nevoie de un control mai riguros al producătorilor și mai ales al pivnițelor, unde puteri misterioase desmint zicala că... vinul apă nu se face.

B. IOSIF

CONFERINȚA MICII ÎNTELEGERI A PRESEI

La Sinaia a avut loc Duminică, conferința Miciei Înțelegeri a Presei. Ziaristii Miciei Înțelegeri au depus o coroană în gara Sinaia, pe locul unde a fost asasinat I. G. Duca.

PREȘEDINTELE REPUBLICEI FRANCEZE LA EXPOZIȚIA MUNCII ROMÂNEȘTI DELA PARIS

D. Albert Lebrun, președintele Republicii Franceze a vizitat expoziția Muncii românești dela Paris. În fotografia noastră, d. Albert Lebrun și d-nii Trancu-Iași și Rășcanu dela Camera de Muncă.

R. I.

Trebue să aveți siguranța purității!

Pasta de dinți „NIVEA” menține dinții perfect albi, fiind totodată bactericidă, absolut pură și cu un gust plăcut. Copiii își spală dinții cu ea dimineața și seara cu cea mai mare bucurie. Și pasta de dinți „NIVEA” este așa de eficientă!

Tubul mare costă numai 24.— Lei

DANSATOARE DIN TOATE ȚĂRILE EUROPEI, LA NEW-YORK

Pentru noul Casino internațional care se va deschide în curând la New-York s'au angajat în corpul de balet dansatoare din toate țările Europei. Fotografia noastră înfățișează 9 dintre aceste dansatoare, pe vasul care le-a purtat spre New-York.

REGINA DIN ATLANTIC - CITY

Miss Charlotte Velez, o americană în vârstă de 17 ani a primit recent titlul de „Miss Atlantic-City”, fiind încoronată ca regină a popularei stațiuni din America. Miss Velez este studentă. Totuși, în urma titlului care i s'a acordat va obține cu siguranță câteva angajamente în filme.

O nouă distracție: bicicleta-cal pe trei roate

Tot la Atlantic-City, frumoasele vilegiaturiste au găsit o originală și interesantă distracție. Ele organizează curse pe biciclete-cal, așezate pe trei roate, așa cum vedem în fotografia noastră.

